

Unofficial translation

**MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS
OF THE RUSSIAN FEDERATION**

**REPORT
ON THE HUMAN RIGHTS SITUATION
IN THE EUROPEAN UNION**

Moscow, 2013

Contents

Introduction	3
European Union	5
Austria	15
Belgium	19
Bulgaria	26
Great Britain.....	29
Hungary	35
Germany	39
Greece	51
Denmark	55
Ireland	61
Spain	65
Italy	69
Cyprus	73
Latvia	76
Lithuania	84
Luxembourg	91
Malta	94
Netherlands	95
Poland	104
Portugal	109
Romania	116
Slovakia	120
Slovenia	123
Finland	126
France	130
Croatia	136
Czech Republic	138
Sweden	141
Estonia	148

Introduction

The report prepared by the Ministry of Foreign Affairs of the Russian Federation on the situation with respect for human rights in the European Union in 2013 covers in detail the human rights situation in all 28 EU Member States. Special attention has been paid to the operation of supranational pan-European institutions in that area.

The report was prepared using authoritative international sources, including reports of the UN Human Rights Council and the Council of Europe Commissioner for Human Rights, OSCE documents as well as information provided by human rights defenders, representatives of media community and relevant non-governmental organizations and structures. All of them are united by a desire to free the European Union from serious problems in the human rights sphere that, as demonstrated by the developments of the previous year, have only aggravated and require appropriate practical steps to address them.

The most pressing human rights issues in the EU still include a steady growth of xenophobia, racism, violent nationalism, chauvinism and neo-Nazism. In the context of financial and economic crisis that continues in Europe, grave violations of the rights of minorities, refugees and migrants are increasing, and social rights of citizens are being infringed upon. Such issues as the lack of protection of children's rights, gender inequality, abuse of power by the police, violations of the prisoners' rights and harboring by a number of EU countries of CIA black sites remain acute. The facts proving systematic and mass violations of privacy and infringements on the freedom of speech and media have caused a special concern.

A large part of EU Member States continue to refrain from assuming obligations under basic multilateral human rights treaties, and if they do assume such obligations, these are often accompanied by neutralizing reservations.

In this context, it is still clear that the existing system of protection of fundamental human rights and freedoms in the EU remains ineffective and flawless. No improvements have been noted in ensuring both at the institutional and regulatory level in the EU of constant supranational monitoring of cases involving violations of fundamental rights and freedoms by some of its Member States. There are no mechanisms of proactive response by the EU institutions and bringing those responsible to justice. Moreover, in some cases EU governing bodies indulge on human rights violations by the EU Member States.

European Union

The European Union continues to position itself as the main outpost in the struggle for human rights in the world. But its own legal activity in this area does not correspond to these claims. In the European Union space still remain some unresolved issues concerning the implementation of the EU Charter of Fundamental Rights. The inclusion of the Charter in the Lisbon Treaty (December 1, 2009) has not changed its limited application. The Charter applies only to the activities of the EU institutions and its Member States in case they implement the EU legislation. Moreover, the Final Act to the Lisbon Treaty provides that the Charter neither extends the scope of the EU law, nor assigns new powers to the Union. Consequently, the Charter does not regulate the activities of the EU Member States outside the legal framework of the Union, nor creates new responsibilities for the EU itself, which makes its inclusion in the Treaty of Lisbon more a symbolic than a practical step.

The European officials continue to justify low activity of the EU supranational institutions in case of human rights violations in the EU by the lack of appropriate powers. What is more, the governing bodies of the Union show indulgence, to say the least, towards violations of human rights by Member States. For example, the European Commission demonstrates stubborn reluctance to interfere in the situation regarding large-scale violations of rights of the Russian-speaking population of Latvia and Estonia.

At the same time, according to Article 2 of the EU Treaty, the European Union is based on such values as human dignity, freedom, democracy, equality, the rule of law and respect for human rights. The scope of this article is not limited to the EU legislation; therefore, any violations of human rights by Member States are equivalent to violations of the EU basic regulations. In case of a serious violation of these values by a Member State, Article 7 provides for the suspension of some of its rights, including the right to vote in the

EU Council. However the European institutions are reluctant to apply this provision. As a result, all the words about the EU commitment to human values remain on paper only.

In the EU there is no effective mechanism to ensure prompt and uniform response to the actions of Member States, which tolerate disrespect for human rights. In this context, attracted attention the letter sent by the foreign ministers of Germany, Netherlands, Denmark and Finland of March 6, 2013 to the President of the European Commission Jose Manuel Barroso, which called on the EU to launch its own monitoring mechanisms to control the situation in the field of human rights, the rule of law and democracy in Member States. The authors of the initiative, in particular, suggested that the European Commission be authorized to monitor the compliance of fundamental rights by Member States and impose sanctions against violators and cease their funding from the European Union as well. This initiative received a mixed response and has not gained any traction yet.

The existing EU legal mechanisms are not effective enough to prevent and combat violations of fundamental rights. Citizens are still poorly informed both about their rights, and organizations, which provide assistance to the victims of such violations. The conceptual development of human rights and the consequences of their arbitrary interpretation receive little attention in the EU information space.

The crisis is affecting more severely the compliance issues in respect of the entire range of fundamental rights, it becomes a breeding ground for these problems to take the root. Far right and extremist movements are strengthening worldwide, the number of racist, xenophobic and antisemitic crimes is increasing. Social guarantees are under attack. Equal access to employment, education, health services is guaranteed neither at the national nor at the European level.

In times of crisis the situation with vulnerable segments of society, such as national minorities and migrants, is far from ideal. In various Member States the unemployment rate among them is in large excess over the rate among representatives of the titular nation, moreover, the foreigners, as a rule, usually occupy low-wage and temporary jobs.

Public opinion in the European Union clearly underestimates the neo-Nazi threat, the existence of which in some Member States is justified by a virtual need for freedom of expression. Meanwhile, nationalism and its ideas and practice in some countries of the European Union have already affected negatively various aspects of life of the entire EU, including foreign policy (the situation with the glorification of former Waffen-SS legionaries in Latvia and Estonia and anti-Semitic rhetoric of the far right create problems for the EU in its relations with third countries).

In his comment (which has the status of a high-level expert opinion) "Europe must combat racist extremism and uphold human rights", the Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, Nils Muižnieks, directly refers to the opinion of "some commentators" that the upsurge of this phenomenon "reached the point of an early form of far right terror". To confirm these words he draws attention to the situation in the countries of the European Union – in the Federal Republic of Germany (the high-profile case of the National Socialist Underground), Sweden (the increasing popularity of the Sweden Democrats party with neo-Nazi roots), Austria (activities of the neo-Nazi organization Object 21), Greece (racist attacks and the neo-fascist Golden Dawn party), Hungary (serial murders of Gypsies; the far right Jobbik party), Italy (forced eviction of Roma settlements).

Against this background, the European Union and its Member States consider, as one of their priorities, the dissemination of their neo-liberal values as a universal lifestyle for all other members of the international community. This is particularly evident in their aggressive promotion of the sexual

minorities' rights. Attempts have been made to enforce on other countries an alien view of homosexuality and same-sex marriages as a norm of life and some kind of a natural social phenomenon that deserves support at the state level. Such an approach encounters resistance not only in the countries upholding traditional values, but also in those countries which have always taken a liberal attitude towards queers. Suffice it to recall the protest reaction of a major part of the French society to the decision on legalization of same-sex marriages in the country.

In view of the facts of electronic surveillance by the U.S. intelligence services over tens of millions of citizens of sovereign states, including representatives of the political establishment of the EU countries, revealed by the former employee of the U.S. National Security Agency Edward Snowden, the European Union faced a critical need to respond to this flagrant violation of international human rights, above all those related to the protection of privacy. However, all declarations of the October 2013 EU summit to receive the full explanation on this issue from the United States have not yet gone beyond rhetoric. It is indicative that according to Edward Snowden, along with the United States at least one EU Member State directly participated in a mass electronic surveillance program. It was Great Britain.

Edward Snowden revelations and harsh reaction of the British authorities on their publication in the Guardian (during the European Parliament hearing in September 5, 2013, its chief editor Alan Rusbridger said that the British authorities were engaged in explicit intimidation of its employees in order to stop the publication of information from Edward Snowden) highlighted, in addition, another important issue, related to significant restrictions on the freedom of expression and the media, existing in the EU, as well as double standards and their continued vicious practice in this field.

The violation of the right to freedom of movement is another systemic issue, where the EU deviates from human rights standards. According

to findings of the study "The right to leave a country", published by the Council of Europe Commissioner for Human Rights Nils Muižnieks, the European Union creates artificial barriers for entry on its territory, which impairs the freedom of movement of private persons and, in particular, has a negative impact on the Roma and asylum seekers.

Most prominently this problem is demonstrated in the Balkan countries, which are not members of the European Union and have a visa-free regime with it. The EU, reluctant to experience the excessive influx of asylum seekers on its territory, in particular, the Roma, under the threat of renewed visa requirements virtually imposes on these countries restrictive immigration policies, which have a component of ethnic discrimination.

Another human rights problem is naval operations, carried out by the EU members, to displace groups of migrants and potential refugees from the borders of the European Union to the countries of origin.

According to Nils Muižnieks, the mentioned restrictive measures, aimed at blocking the migration flows to the EU and de facto presuming the abuse of the right to asylum, conflict with the 1951 Refugee Convention, Protocol No. 4 to the Council of Europe Convention for the Protection of Human Rights on freedom of movement, Article 14 of the ECHR (general prohibition of discrimination) and may also lead to a breach of Article 3 of the ECHR (prohibition on torture and inhuman treatment).

In general, it is noteworthy that the EU Member States show hypocritical attitude towards the right to freedom of movement, for the unrestricted exercise of which they actively struggled during the Cold War and now, in fact, are the main initiators of its suppression in Europe.

Questions about the involvement of a host of EU Member States in the CIA program for transportation and detention in secret prisons of persons suspected of terrorism still remain unanswered. October 10, 2013, the European Parliament adopted another resolution on this subject, which noted no progress

since the adoption of a similar document last year and expressed deep frustration with inaction of the rest European institutions, which accept the cases of blatant violations of fundamental rights on the territory of the united Europe justifying it by the lack of appropriate competence. MEPs called once again the EU supranational institutions, as well as some Member States, to take concrete steps to establish the truth and put an end to impunity.

It is noteworthy that among the victims of the aforementioned CIA program there were two German citizens (Khalid El-Masri and Mohammed Haydar Zammar). Therefore, refusal of the European institutions to engage in investigation of violations of their rights challenges the essence and the meaning of citizenship of the European Union, as well as Article 3 of the EU Treaty and its provision, under which the EU pledges to ensure freedom, security and justice to its citizens.

Desire to soft-pedal these claims is an obvious act of disrespect to third states as well, whose citizens suffered from the EU counter-terrorism operations. In this regard, it is disappointing that limited competence of the EU Special Representative for Human Rights remains unchanged. Thus, violations of human rights and freedoms in the EU space stay out of his terms of reference. Human rights diplomacy in the EU is still a “one-way street” and is implemented strictly outwards. As a result, when questions about humanitarian and human rights violations in third countries are raised by the Special Representative, originally there are no preconditions for a substantive and mutually respectful dialogue with the EU partners on this issue.

Meanwhile, the European Union Agency for Fundamental Rights (HREA), which, as assured by the EU leaders, is designed to monitor the human rights situation “at home”, in practice provide nothing but recommendations. Moreover, it is obvious that the subjects, analyzed by the HREA, are selected according to their convenience and almost conflict-free nature. As a result, urgent issues, such as the position (and existence) of several hundreds of

thousands of "non-citizens" in Latvia and Estonia, are not covered.

Biased attitude of the European institutions towards civil society in the EU should be noted as well. Thus, EU funding receive primarily those NGOs, which meet the European Commission priorities (up to well-known scandalous puff pieces to improve the European Commission image through the EU budget). As a result, all civil society interests are artificially narrowed to agenda issues of the European institutions and any dissent and deviation from implementing top-level decisions doom the EU funds candidates to failure.

Despite the generally representative participation of EU members in key human rights multilateral treaties, some Europeans still prefer not to undertake the relevant commitments. It is important to bear in mind that participation in such treaties is justly regarded as an indicator of adherence of any given state to the universal human rights standards, by which the real readiness to develop interstate cooperation in the field of human rights is assessed.

In this regard, attention is drawn to the fact of non-participation of Great Britain in the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (establishes the right of the Human Rights Committee to consider individual communications/complaints of violations by State Parties to the Covenant of their obligations under this treaty.) In addition, Poland does not participate in the Second Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (proclaims the abolition of death penalty); Belgium, Greece, Ireland, Latvia, Lithuania, Slovakia and Finland do not participate in the Optional Protocol to the Convention against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (establishes an international inspection system for places of detention); Latvia, Estonia and Malta do not participate in the Optional Protocol to the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women (establishes the right of the Committee on the Elimination of Discrimination against Women to hear complaints of violations by Member States of their obligations under the Convention); Estonia

does not participate in the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the involvement of children in armed conflict; Ireland does not participate in the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the fight against child prostitution, child pornography and sale of children; Ireland, the Netherlands and Finland do not participate in the Convention on the Rights of Persons with Disabilities; Bulgaria, Denmark, Ireland, Netherlands, Poland, Romania, Finland and the Czech Republic do not participate in the Optional Protocol to the Convention on the Rights of Persons with Disabilities (establishes a procedure for the consideration of reports of violations by State Parties of their obligations under the Convention); and Bulgaria, Great Britain, Hungary, Greece, Denmark, Ireland, Italy, Cyprus, Latvia, Luxembourg, Malta, Poland, Portugal, Romania, Slovakia, Slovenia, Finland, the Czech Republic and Sweden do not participate in the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance. The non-participation of Malta in the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide does not at all correlate with the European Union's image of "the main driving force" in combating crimes against humanity.

The situation with reservations made by the EU Member States to certain provisions of fundamental multilateral human rights treaties deserves a separate analysis. A considerable part of the reservations concerns the inherent to Europeans interpretation of rights and freedoms as absolute, i.e. supposedly not subject to any restrictions. The question is, first of all, with the rights to freedom of opinion and expression (e.g. freedom of speech), and the rights to freedom of assembly and association.

At the same time, this position raises many questions, including in terms of the admissibility of such clauses in conformity with the Vienna Convention on the Law of Treaties of 1969. Thus, according to Article 19 of the Convention, States may not formulate a reservation if it is "incompatible with the object and purposes of the treaty".

The Committee on the Elimination of Racial Discrimination (supervisory body according to the respective treaty) has repeatedly called upon the Europeans to withdraw their reservations to Article 4 of the International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination. It is generally known that this article requires that State Parties to the Convention criminalize the dissemination of racist ideas. The essence of the reservation of some of EU countries (made by Austria, Belgium, Canada, Ireland, Italy, Malta and France) is the refusal to adopt appropriate criminal legislation, as it would be incompatible with the right to freedom of opinion and expression, peaceful assembly and association. Hence the negligent attitude of the EU Member States towards all kinds of demeaning Nazi rallies and marches, including those that heroize Waffen SS, which are considered in the Western Europe in light of realization of the mentioned rights and freedoms. In this context, the qualification by the committee of such reservations as violating the requirements of Article 19 of the Vienna Convention on the Law of Treaties is absolutely justified.

Many questions arise regarding the reservations made by a number of EU Member States to Article 20 of the International Covenant on Civil and Political Rights, according to which "any propaganda for war shall be prohibited by law". The essence of the reservation made by the Europeans is the refusal to adopt the necessary legislation, because it would contravene the right to freedom of expression. Such reservations were made by Belgium, Great Britain, Denmark, Ireland, Luxembourg, Malta, the Netherlands, Finland, France and Sweden (Italy and Germany, for historical reasons, preferred to limit themselves to the overall qualification of the mentioned rights as absolute, i.e. not subject to any restrictions even formulated in the pact, but they refrained from making statements on the prohibition of propaganda for war).

Some reservations are in plain contradiction with the European Union's claims on the role of a model in promotion and protection of human rights. For

example, at the signing of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights the United Kingdom stated that it was impossible to ensure equal pay for equal work for women and men. Though, at the deposit of the instrument of ratification the Great Britain has limited the scope of its reservation by a system of remuneration in the private sector, which, however, does not negate the discriminatory nature of the situation itself.

In the same line stands the German reservation to Article 3 of the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment, according to which Germany said that it would assume an obligation not to extradite persons to the states where they could face torture only under its national legislation.

Another questionable reservation has been made by the United Kingdom to the effect of Article 11 of the International Covenant on Civil and Political Rights. Its point is that the United Kingdom refused to apply it in the territory of Jersey – a British dependent territory. Given that the right not to be imprisoned for inability to fulfill a contractual obligation enshrined in Article 11 is listed, according to the pact, among the rights the derogation from which is not permitted even in times of war or emergency, there exists a further violation by the United Kingdom of Article 19 of the Vienna Convention on the Law of Treaties and the Covenant itself as well.

Finally, we should note the reservations made by some of the EU members (including France and Poland) to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment and the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women regarding the refusal to recognize the jurisdiction of the International Court of Justice in the examination of disputes under these treaties. It is generally known that Russia recalled a few years ago similar reservations to the relevant human rights conventions.

Austria

On the whole, the human rights situation in Austria meets the generally accepted standards set forth in the 1950 European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. The violations that took place cannot be accounted for by the weakness of Austrian legislative and law enforcement practice. Usually these violations are extensively covered by mass media and receive corresponding public assessment. According to the experts, as compared to a number of other EU members, human rights situation in Austria is satisfactory.

Local and international human rights organizations monitor on a regular basis the human rights situation, register violations of human rights and report them to the competent Austrian and European bodies. In their activities they extensively rely on the Internet. The leading human rights NGOs, such as Amnesty International Austria, ZARA, Transparency International, etc. have established anonymous web emergency services for the victims or witnesses of human rights violations to report them. The NGOs publish regular reports on their activities on the web. A number of organizations use their web-sites to inform the public of human rights violations and to name and shame those involved in such violations, which often sets in motion police investigation.

In recent years NGOs have registered an upsurge of xenophobia, racial hatred and anti-Semitism in Austrian society. According to the report on racial and religious hatred in Austria in 2012 published by ZARA, the number of anti-Semitic incidents registered that year increased by 90 percent as compared to those in 2011.

Foreign citizens and persons with immigration backgrounds continue to experience discrimination on the part of local law-enforcement officials and the judiciary. In particular, a report by the Austrian Bar Association for 2011–2012 notes that it is foreign citizens and persons with immigration backgrounds

whose rights are most often infringed by Austrian law enforcement and judicial officials.

By way of example one can cite the case in which the regional criminal court of Vienna denied to reimburse to one of the lawyers the expenses for copying a text of the court's judgment for a foreign citizen based on the fact that the latter did not speak German, therefore, the expenses in question would be unreasonable.

In the state of Vorarlberg, the police systematically breach procedural norms while fingerprinting foreign citizens and immigrants suspected of property and violent offenses.

There have been cases of abuse of foreign citizens and migrants during their arrest and detention. For instance, a 44-year-old Iranian refugee Mohammed Reza K. who had arrived in Austria illegally from Italy in July 2013 was beaten by the members of Austrian special police unit Cobra when arrested to be deported. Later on he was brought to the ICU of the local hospital with a broken nose and bruised skull. According to the police the situation was provoked by the man's refusal to go back to Italy where his previously filed application for asylum was to be processed according to the EU legislation. He locked himself in the apartment together with his wife and offered resistance to police during the arrest. He explained his denial to return to Italy by the fact that his wife had been to undergo a surgery in Austria, and the date for it had already been set.

The experts of the Amnesty International Austria explain that persons with dark skin have more chances to suffer from arbitrary treatment on the part of the police and face groundless accusations of committing crimes. Notably, as human rights advocates say, the cases involving wanton violence against persons with immigration background, foreigners and refugees are rarely brought to court. When they are, the proceedings are often delayed and end in disproportionately lenient sentences. In this context, human rights advocates cite

the chronic shortcoming of the national legislation that is the lack of separate article in the Austrian Criminal Code providing for sanctions for abuse and torture.

As experience has shown, Austrian citizens are neither immune from arbitrary police treatment. By way of example one can cite a high-profile case when Vienna police killed in June 2013 Gerhardt A. who was armed with a knife and was rather aggressive in trying to complain to the police about the noise from the construction works. 20 bullets were fired at him, of which 8 bullets hit the target. The investigation is underway. If it concludes that the killing was a result of abuse of power, the police officers involved will be sentenced to 3 years in prison.

Austrian human rights advocates express concern over the situation of refugees. Those are the least protected category of foreigners residing in Austria who especially often face abuse and discrimination. As human rights activists say, foreign refugees receive benefits from the national budget, and are often rejected socially by "indigenous Austrians", with such rejection bordering open aggression. The human rights advocates also often complain about conditions in initial accommodation centers for refugees. Such centers are densely populated, which brings about numerous ethnic conflicts.

In December 2012 about 30 asylum seekers who came to Austria mostly from Pakistan engaged in a many days' protest action in one of the churches in the city center of Vienna. They complained about inhumane living conditions in the temporary accommodation camp in Traiskirchen and the authorities' disregard of their problems, and required work permits, qualified interpreters and access to learning for their children.

In March 2013, Austrian Bar Association published a report on "flagrant violations" related to the living conditions of asylum seekers in temporary accommodation centers in Saualm and Wernberg in Carinthia. The report pointed to non-compliance with hygiene standards, inadequate food supply and

infrastructure. After that, charges of abuse of power were brought against former Governor of Carinthia Gerhard Dörfler.

The year 2013 saw a development of investigation into sexual abuse of children in orphanages and boarding schools by the staff of these institutions.

In January 2013 a report on cases of physical and sexual abuse of children in orphanages in Vienna in 1950–1980 was presented. It was prepared on instruction of Adviser to the government of the state of Vienna K. Oskonic. The report included interviews with children who had lived in the orphanages and became victims of abuse by the teachers and the staff of social institutions of Vienna and cited the facts of concealment of such offenses by medical staff responsible for regular examination of children. Statute of limitation applies to absolute majority of these cases.

In June 2013, an investigation commission established to look into the living conditions in the Schloss Wilhelminenberg orphanage in 1948–1977 issued a report. The commission found that the children had systematically been subjected to physical and psychological abuse. Investigation files and the list of suspects were forwarded to the prosecutor's office.

On July 1, 2013, judicial proceedings against former head of boarding school of a monastery school began. A 79-year-old Catholic priest Father Alfons was accused of having raped 24 minors between 1973 and 1993.

After the incident in the Josefstadt juvenile prison where a 14-year-old inmate was raped by fellow inmates, which became known in June 2013, the Minister of Justice of Austria had to acknowledge the drawbacks of the teens detention system and initiate a working group to look into this situation. The prison authorities reported the offense to the prosecutor's office, after which the suspects were transferred to other penal institution.

Belgium

Although Belgium is a party to the vast majority of international human rights treaties, it is often that the universally recognized rights and freedoms are reported violated there. In May 2011, the human rights situation in Belgium was examined by the UN Human Rights Council's Working Group on the Universal Periodic Review, after which the country received a set of recommendations as to improving it, including one from the Russian part on the necessity to ratify the Framework Convention for the Protection of National Minorities of the Council of Europe. The Belgians accepted 88 recommendations out of 120. The Russian suggestion was neither accepted nor rejected, but it is known that the Flemish Parliament is strongly opposed to Belgium's ratifying the CE Framework Convention, refusing to see the French-speaking population of the region as a minority whose rights are to be protected.

We may single out the following categories of the most common violations of the fundamental human rights and freedoms in Belgium:

- police brutality and misconduct, arbitrary arrests and detentions;
- prison overcrowding and groundlessly long pre-trial detention;
- poor living conditions for asylum seekers, illegal immigrants and their relatives in closed detention centres;
- unequal opportunities for individuals coming from developing countries, racial and religious intolerance;
- gender-based discrimination, domestic violence against women;
- limitations on the freedom of expression and interference with privacy (under the pretext of combating terrorism and ensuring security).

The fact that the abovementioned human rights problems have not yet been resolved can be proved by the following examples:

On December 20, 2012, it became known that in September 2009 two police officers bludgeoned a prisoner of the Forest Prison whom they were

meant to be guarding during the prison staff strike. In the hospital the victim, who was delivered there unconscious, was diagnosed with multiple fractures and wounds. The police officers were suspended from duty.

In February 2013, the Flemish television aired footage of 26-year old Jonathan Jacob being killed by special intervention unit officers in January 2010, received from the Mortsels municipality commissariat's surveillance cameras. After psychiatric clinics refused to admit the young man, suffering from a mental disorder and presumably in a state of drug intoxication, the police officers had to take him to the police station. It was decided to inject the "violent" offender with a sedative, and six officers entered his cell in order to immobilize him, and started beating the detainee. He died at the scene from the inflicted wounds. The ones who attempted to make the case public were the victim's parents, after the case had not received due attention from the authorities for two years.

In April 2013, Belgian media reported that two Brussels police officers are to stand trial over mutilation. The incident took place in August 2010, when the accused stopped three teenagers of 18–19 for document inspection. Having noticed a backpack on one of them, the policemen hit him in the face several times, and then started strangling him. They are also accused of putting pressure on two witnesses of the incident.

In June 2013, a Brussels court started trying a case of 13 policemen providing security at the Midi Station, who from January to November 2006 were abusing the illegal immigrants arrested there. Severe beatings and humiliation of the victims were uncovered only in 2010 thanks to a complaint filed by the police officers' colleagues to the General Inspectorate of the Belgian Federal Police.

On March 15, 2013, the NGO "Human Rights League" launched a Belgian "ObsPOL" web-site, where anyone can report being a victim or a witness of police brutality. On the same day Brussels saw a massive

demonstration against brutality and abuse of power by law-enforcing authorities, which have recently become more frequent.

A problem that is still urgent is that of the degradation in Belgian penal system and widespread human rights violation in local prisons.

After a year and a half, the situation in the Brussels Forest prison, infamous for overcrowding and poor detention conditions uncovered by Belgian press reports in spring 2012, not only didn't improve, but even deteriorated. A problem, that arose in addition to the already known overcrowding, building dilapidation and failing to meet sanitary and epidemiological requirements and elementary hygienic rules, is that due to the prison's tight budget the prisoners do not receive adequate nutrition.

In July 2012, the then mayor of the Forest municipality M. de Galan issued a decree temporarily prohibiting the police officers to place three or four prisoners in a double-cell. The prison was overcrowded and already couldn't provide fair conditions for the inmates. M. de Galan's successor upheld the decree, and even prohibited admitting new inmates after June 20, 2013. Now the prison with the capacity of 405 people contains 660 inmates.

The Lantin prison is in the same dire condition. The Supervisory Board of the Prisons (an independent entity in the penal system administration) concluded that its detention conditions do not meet the set requirements, and that there are 654 inmates for 342 cells. The situation is exacerbated by shortage of prison staff. Specialists describe the situation as "unacceptable and alarming".

The number of prisoners in Belgium is growing steadily. On December 17, 2012, it amounted to 11,969 people (increased by 7 percent compared to 2011) – a record the experts predict to be beat in 2013. The most overcrowded prisons are as follows: the Dinant prison (overcrowded by 72 percent), the Forest prison (by 65.1 percent), the Namur prison (by 47.6 percent), the Lantin prison (by 45.6 percent), the Jamioulx prison (by

42 percent), the Mons prison (by 39.5 percent), the St. Gilles prison (by 38 percent), the Nivelles prison (by 35.2 percent). The Belgian Government is planning to solve this problem by opening three new prisons: in Marche-en-Famenne (November 2013), in Beveren (February 2014) and in Leuze-en-Hainaut (July 2014). It is also planning to extend the cell-renting contract with the Tilburg prison (the Netherlands), and finish the construction of the forensic psychiatry centre in Ghent in May, 2014.

On January 10, 2013, the European Court of Human Rights (ECHR) satisfied a complaint concerning the Belgian authorities' inappropriate treatment of a man declared insane but kept in the Leuven prison. It turned out that Belgian mental institutions often refuse to accept such patients under the pretext of their being too dangerous both for the staff and other patients. Belgium is accused of violating Article 3 of the European Convention on Human Rights (inhuman or degrading treatment or punishment), as well as Article 5 paragraph 1, that stipulates protecting individuals from unlawful detention. Now, 10 percent of Belgian inmates suffer from psychological disorders and need special treatment.

In May 2013, the Belgian Justice Commission of the Chamber of Representatives adopted amendments to the legislation aimed at improving security in the country's prisons. The bill has repeatedly been criticized by such NGOs as the "International Prison Watch" and the "Human Rights League" for its provisions on strip searching the prisoners and for aggravating detention conditions. In the opinion of human rights activists, it may lead to abuse on the part of prison staff.

On October 23, 2013, in reply to a collective complaint from several Belgian human rights organizations made in 2011, COE's European Committee of Social Rights accused Belgium of being unable to provide minor illegal immigrants with decent living conditions on their territory. It exposes them to the dangers of abuse, exploitation, and inaccessibility to medical, legal and

social services. According to the coordinator of the NGO "Platform for minors in exile", the number of minor illegal immigrants in Belgium is growing steadily, from 258 in 2010 to 612 in 2012. Belgium is accused violating the rights guaranteed to them by the European Social Charter.

The data of the Organization for Economic Co-operation and Development (OECD) shows that due to the ethnic discrimination in Belgium unemployment among immigrants is 2.6 times higher than among those born in Belgium. The level of unemployment depends on the immigrants' place of origin (Europe or other regions) and on their gender (unemployment among women is 2 times higher). Besides, immigrants are much more often occupied in low-skilled jobs.

In April 2013, information about the ECHR condemning Belgium and obliging it to pay €5000 compensation to Firoz Muneer, an asylum-seeker from Afghanistan, who arrived in Belgium in the summer of 2009, appeared in the media. When the Aliens Office of the Federal Public Service Interior denied him asylum he refused to leave the country and was arrested for the period of the trial. Although his lawyer succeeded in releasing him, the authorities kept him under arrest for 4 months. Belgium is charged with violating Article 5 paragraph 4 of the European Convention on Human Rights (inhuman or degrading treatment or punishment), stating that "the lawfulness of detention shall be decided speedily by a court".

An issue that remains pressing in Belgium is that of increasing xenophobia and intolerance towards people of a different race, nationality, or religion.

On May 20, 2013, the US Department of State issued a report on the rise of Islamophobia and xenophobia in Europe and Asia. As in 2012, the document mainly focuses on a law banning burqa in public places.

In March 2013, a new public platform, "Muslim Rights Belgium", issued the "White Book" report on discrimination against Muslims in the French-

speaking part of Belgium. The document reviews 576 cases, in 61.8 percent of which the targets of discrimination are women, and in 62 percent – young people under 30. It shows that the most common forms of discrimination are verbal abuse and hate speech in media and Internet, as well as employment discrimination when applying for job or internship (33 percent). In 3 cases out of 4 the victims do not report such instances to the police.

In the same month, the European Network Against Racism (the ENAR) advised Belgium to install surveillance cameras in commissariats and police cars "to combat the increased discrimination against Muslims" on the part of the security forces. According to the ENAR, racism in Belgium is increasingly taking the form of Islamophobia, especially in the spheres of employment, education and access to public services. In 80 percent of cases the discrimination is targeted against Muslims.

On May 24, 2013, Cindey Meul and her partner, a former Israeli tennis champion Ruth Sverdloff, were attacked by their neighbours in Aartselaar. The couple stated that the neighbours shouted anti-Semitic insults, and that the police officers, who arrived at the scene, took the side of the attackers. On July 1, 2013, the victims filed a complaint to Antwerp prosecutor's office and to a parliamentary Committee P monitoring the police. Last year, the Centre for Equal Opportunities and Opposition to Racism registered 88 Anti-Semitic incidents while two years ago they were 57. In mass media the representatives of the Jewish Community admit an increase in threats and other types of pressure.

On April 16, 2013, the Court of Justice of the European Union issued a ruling stating that the Flemish Decree obliging an employer and an employee to draft all employment contracts in Dutch (declared null and void otherwise) is contrary to EU legislation, infringing freedom of movement for workers.

At the end of April 2013, the Belgian press reported that the Flemish authorities officially prohibited the region's civil servants from using any language other than Dutch for public appearance in media and social networks under the threat of severe disciplinary action.

In June 2013, four French-speaking residents of the Brussels Periphery, with the support of the "Francophone Democratic Federalists" party, lodged a complaint to the UN Human Rights Council aimed at attracting attention to the discrimination they constantly suffer due to being part of the French-speaking linguistic group. What the complaint concerns are: three fourths of books in the libraries of the municipalities adjacent to the capital being in Flemish (while 80 percent of their population is French-speaking), the limitations on home buying and renting for those who don't speak Dutch, and the ban to use French in everyday communication in the streets and public places. The complainants indicated that the International Covenant on Civil and Political Rights of 16 December 1966 is violated in the Flemish part of Belgium and expressed their hope for the complaint to be taken into account while monitoring Belgium's implementation of the recommendations within the framework of the UN Human Rights Council's Universal Periodic Review.

Bulgaria

The situation in the area of human rights in Bulgaria as a whole remains difficult, and a number of key aspects show a tendency to deteriorate.

The early parliamentary elections which took place in the country in May 2013 "revealed" serious problems with the electoral rights compliance. In addition to the registered facts of vote-buying, which have already become traditional, 350 thousand ballots – presumably destined for fraud during the elections – were found this time on the eve of polling day.

The situation with refugees aggravates. As reported by human rights NGOs, about 1,400 immigrants (a large part of them from Syria) entered the country only last year, while the total number of places in the existing special institutions for their accommodation makes altogether 400. As a result, some of them remain on the street and live in misery; others are accommodated in an unacceptable congestion. The same situation is observed in Bulgarian prisons where the "overpopulation" – in Burgas, for example, – reaches 200 percent.

In spite of Bulgaria's accession to the UN Convention on the rights of persons with disabilities in 2012, their situation remains deplorable. According to the Bulgarian Agency for Persons with Disabilities, the main pain spot in this area is the access of persons with disabilities to public buildings. Special ramps for them for the most part are either non-existent or do not work. In addition, about 10 percent of 500 thousand persons with disabilities living in Bulgaria only are employed.

The Bulgarian Prosecutor's Office investigates circumstances of gross violations of the right to privacy, inviolability of correspondence and telephone conversations made by the Ministry of Interior of Bulgaria under the direction of Ts. Tsvetanov when the party of "Citizens for the European development of Bulgaria"(CEDB) was in power from 2009 to 2013. According to the charge brought against the ex-minister he encouraged a wide range wire tapping

of local politicians, businessmen and journalists by his subordinates.

The problem of police violence remains topical. Many cases of the excessive use of force by the police officers during the February (2013) anti-Government civil protest actions were registered.

The national and religious minorities are still victims of discrimination. Thus, about 10 percent of the country population are ethnic Turks who traditionally are not allowed to be recruited in the Ministry of Interior, the judicial system and the Prosecutor's Office. According to the estimates of the political party "Movement for Rights and Freedoms" representing the interests of this particular group of population five thousand Turks were wrongly fired in almost four years of the GERB administration.

In September 2012, the court of Pazardzhik heard a criminal case against 12 imams and muftis on charges of preaching radical Islam. Taking into account that the concrete evidence of their involvement in dissemination of anti-democratic ideology has not been charged yet (the legal proceedings were significantly delayed, the case is regularly adjourned), the Bulgarian human rights defenders – first of all, the Bulgarian Helsinki Committee – insist that in this case we see the attempts of authorities to reduce freedom of belief of the Bulgarian Muslims.

There is a widespread xenophobia in daily life of the country. According to the results of the Swedish sociologists N.Bergena and T.Nilsson study published in May 2013 the Bulgaria population nourish the most negative sentiments in Europe to members of other races. Thus, about 30 percent of respondents expressed unwillingness to live next to the black or Asian people. It was noted that more than a half of Bulgarians of Slavic origin negatively treated local Roma.

Manifestations of neo-Nazism and racial intolerance in Bulgaria are quite often demonstrated by football fans. The most known grouping of this kind is supporters of the soccer club "Levski". One of their worst recent actions

was the celebration of Hitler's birthday on April 20, 2013, during the match with the participation of this team when banners with the relevant content and flags with the Nazi symbols were unrolled at the stands. Fans regularly "decorate" walls of the streets of Sofia and other large cities with the swastika. There have been cases of beatings of foreigners with different skin colour. According to the local human rights organizations, in particular, the Bulgarian Helsinki Committee, the management of the "Levski" FC does not pay due attention to the behaviour of their fans and in fact indulges such excesses.

Recently many nationalist parties drastically intensified their efforts at the background of the difficult social and economic situation of Bulgarians. The most known of them – the "Attack" – as a result of the early parliamentary elections of May 12, 2013, passed to the National Assembly and won there 23 of 240 seats. This political grouping made itself notorious for its hard-line anti-Turkish and anti-Muslim actions (in particular, the "Attack" provoked a clash with Muslims in front of the Sofia mosque in 2011). A relatively high result at elections was shown by the "National Front for the Salvation of Bulgaria" whose leader Valeri Simeonov is the owner of a TV chain SKAT which actively promotes nationalist and patriotic ideas sometimes close to radicalism.

The annual organization of a neo-Nazi torchlight procession in Sofia in the memory of the general H.Lukov famous for his fascist-like ideas (a so-called "Lukov-march") raises concerns. In spite of the multiple human rights defenders protests including those coming from abroad and from the local political and religious organizations, it was never banned by the capital authorities (the last event took place in February 2013).

The endless acts of vandalism against the Russian military monuments and cemeteries also raise concerns. An act of desecration of the graves of participants in the Russian-Turkish war of 1877–1878 was registered at the 91st site of the Sofia Central cemetery at the end of 2012. The outrageous graffiti were put on the base of the monument to the Soviet Army in Sofia in June 2013.

United Kingdom

The British Government strives to maintain its image of a leading nation in observance of human rights. However, according to a number of high-profile NGOs, numerous human rights violations are still recorded in the country and beyond with all the responsibility for them falling on the British authorities. Both British and foreign nationals under the UK jurisdiction become victims of abuse.

Given the special character of the national legal system, international conventions do not have a direct application in the British territory. People who seek protection of their rights in the country cannot directly refer to human rights instruments, except for the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms of 1950 incorporated through the Human Rights Act of 1998. The UK has not yet ratified a number of significant human rights treaties, including the International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families of 1990, the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance of 2010 and the Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights of 1966.

Cases related to the violation of human rights which provoked the greatest public response in the UK in 2013 were as follows:

The so-called Al-Sweady inquiry (named after one of the killed Iraqi captives) was set up in conjunction with the allegation that British soldiers had murdered 20 and tortured 5 other Iraqi captives in May 2004 at Camp Abu Naji military base. The counsel to the inquiry Jonathan Acton Davis QC is to examine the materials available till the end of the year.

The British NGO Centre for Social Justice accused the British authorities of failing to respond adequately to challenges related to human trafficking in the United Kingdom. According to official reports, the year 2012 saw 1.2 thousand

victims of trafficking in the UK. Human rights activists say these figures have nothing to do with reality.

In January 2013 the British Government decided to pay £2.3 million in compensation to Sami al-Saadi, a Libyan citizen, in exchange for a withdrawal of his lawsuit claiming for the illegality of his rendition to Libya by the British in 2004. In this regard, Human Rights Watch, an NGO, once again raised the issue of responsibility of the then UK top-ranking officials for links with Gadhafi's regime.

The House of Commons rejected the Bill submitted by the British Ministry of Justice to introduce the practice of closed court hearings, at which, subject to the respective Government's decision, only the judge would have access to classified information used by the prosecution or defence. While the initiative meets the interests of local intelligence services and enjoyed the support of several high-ranking politicians, it attracted, however, a widespread criticism, including from the police. In fact, it constituted a potential violation of the right to a fair trial.

In January 2013, the European Court of Human Rights found the British Airways, a British airline, guilty of violating the rights of its employee Nadia Eweida by prohibiting her from wearing a Christian cross on a necklace claiming it was at odds with the company's dress code. The ECHR found that the ban violates Article 9 of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms which protects the right to freedom of thought, conscience and religion. At the same time the court found no violation of religious rights or discrimination with regard to three other British Christians whose cases had been examined together with the Nadia Eweida's claim.

The UN Committee against Torture criticized Britain for its actions during the so-called war on terror when the British military in Iraq indulged in inappropriate behaviour toward prisoners. The Committee identified 40 isolated

cases and required that British authorities investigate them and take action.

Apart from the situation in Iraq, the Committee voiced its concern over the continuing deportation of Tamils to Sri Lanka where they face torture and unfair trial.

The UN paid special attention to the very low minimum age of criminal responsibility in the UK (currently 10-year age) and expressed concern over the situation in Northern Ireland.

Reacting to the criticism by the Committee against Torture, Baroness Warsi, Senior Minister of State at the Foreign Office, said that Britain had always opposed the use of torture, no matter where in the world. In their turn, leading human rights NGOs, including Amnesty International accused her of hypocrisy and called on the British authorities to abandon attempts to hide the evidence of crimes committed by the British military.

The NSPCC, a British NGO protecting the rights of children, expressed concern over the inadequate response at the UK governmental level to the challenges associated with illegal female genital mutilation. According to the human rights activists, up to 20 thousand underage girls in the UK may be subject to such surgery popular with some Asian and African cultures. In late June, the NGO announced that it would launch a female genital mutilation hotline. The human rights activists have declared their intention to work together with the police to prevent such illegal procedures.

ECDN (End Child Detention Now), another British NGO engaged in child protection, continues to criticize the British government and Nick Clegg, Deputy Prime Minister, in particular. The human rights activists are annoyed that, contrary to the official statements, minors continue to be kept in immigration removal centres. The total number of children placed in deportation centres in 2013 amounted to 37. They were frequently cut off from their families and placed in centres for adults.

October 2013 saw yet another scandal involving immigration detention

centres. Two employees were dismissed from the Yarl's Wood centre over allegations of sexual abuse of a woman kept in the centre. The inspection carried out at the centre failed to reveal evidence of massive violations on the part of the staff. However, it was recommended to significantly increase the number of female employees to prevent similar incidents in the future.

The Organization for Economic Cooperation and Development (OECD) initiated an investigation into Gamma International, a British company, based on allegations of human rights violations. The company has been accused of developing and selling to a number of states special software used to spy on citizens and monitor their social media activity. The accusations against the company were first put forward in February 2013 by a number of Bahraini human rights organizations.

According to the revelations made by Edward Snowden, the former contractor of the American National Security Agency, British intelligence agencies did not shy away from eavesdropping on their own citizens, as well as on foreign delegations during major international events held in the UK. British Telecom, Vodafone Cable, Global Crossing, Verizon Business, Level 3, Viatel and Interoute engaged in these activities and colluded with Britain's Government Communications Headquarters (GCHQ) in its Tempora secret programme. They provided unrestricted access to fibre-optic cables which transmitted data about phone calls, emails and Facebook accounts of its users. This enabled the GCHQ and NSA to collect and examine information on online activity of millions of Internet users.

Against this backdrop, the British media vigorously discussed a series of confessions related to illegal methods of spying on British citizens, which were made by former British intelligence staff and the police.

British authorities tried to put pressure on the "Guardian" newspaper after it had published a number of exposés on the basis of the material provided by Edward Snowden. According to media reports, the "Guardian's" management,

in particular, was required to destroy hard drives of the newspaper's computers because they could contain data provided to it by Edward Snowden.

At public hearings held in the European Parliament Committee on Civil Liberties on September 5, 2013, the Guardian's editor in chief Alan Rusbridger told that the British authorities had urged him to stop publishing Edward Snowden's revelations and openly intimidated his staff. Alan Rusbridger appealed to MEPs calling for the protection of free journalism and emphasized that freedom of expression in Europe was currently under threat, including due to the lack of necessary legal instruments.

These events were preceded by the incident at the Heathrow airport when British intelligence agencies detained David Miranda, a Brazilian citizen and the partner of the Guardian journalist Glenn Greenwald. On the pretext to determine whether he was involved in terrorist activity, the Brazilian was interrogated about his partner's journalistic activities and those of other reporters he knew for about 9 hours before being released without charge. During the interrogation, his portable means of communication, data storage device and laptop were seized from him.

According to the Independent newspaper's investigation, since 2010 the Home Secretary Theresa May has revoked passports of 16 British citizens, three times more than under the previous Labour government. Most of them have been accused of having links with radical or terrorist organizations. At least five of them were born in Britain and one had lived there for 5 decades. These people are currently denied entry into the country; therefore, they will find it physically difficult to appeal against the Minister's decision.

The Nationality, Immigration and Asylum Act of 2002 entitles the Home Secretary to deprive dual nationals of British citizenship provided there are reasonable grounds to believe that they may undermine the security of the state. Upon the execution of the citizenship revocation order the person's passport becomes invalid, he/she is deprived of the UK protection and must apply for

a visa to enter the country. All of this allows officials to actually forget about its citizens whom intelligence agencies suspect of being involved in terrorist activity. When abroad, such people can be illegally detained and tortured. Moreover, if a person is deprived of his/her citizenship, the British government is not obliged to intervene in case of his/her murder or rendition to a foreign power.

The British branch of Amnesty International has initiated a vigorous campaign in support of the Roma rights. It had been prompted by the regulation introduced by local authorities. The regulation prohibits the Roma (including Irish travellers) from setting up their camps in several areas of the UK, in the so-called green belt. The authorities are aiming to avoid repeat of the situation when Gypsies were evicted from Dale Farm in 2011 (once the largest Roma settlement in the UK).

In November 2013, the British Prime Minister David Cameron suggested reviewing one of the fundamental principles of the European Union – free movement within the EU – in order to restrict migration. According to David Cameron, the principle has led to large-scale migrations within Europe, thus it must not be "unconditional." The British authorities are particularly concerned that restrictions on labour migration from Romania and Bulgaria will expire on January 1, 2014, and Britain will see 50 thousand people coming each year from these new EU member states. According to David Cameron, Austria, Germany and the Netherlands (i.e. the countries in cooperation with which Britain intends to develop new principles of migration policy) also want to limit intra-European migration. In order to curb the influx of foreigners from other EU countries, David Cameron proposed such measures as reducing payments to unemployed migrant workers and depriving them of a number of allowances to which British citizens are entitled.

Hungary

Hungary remains the subject of international criticism, including from the human rights organizations, because of the fact that a series of legislative acts recently adopted in the country contradicts the European Union standards and the values of liberal democracy.

In particular, a new Constitution of Hungary which entered into force on January 1, 2012 draws criticism. According to experts, the document does not fully correspond to European democratic criteria, because it upsets the "system of checks and balances" adopted in Western countries. It also contains references to "the great history of the Hungarian nation" and "the role of Christian values" in its formation.

Human rights activists draw attention to the lack of protection of fundamental human rights, first of all civil and social ones. In this regard, it was repeatedly proposed to the government of Hungary to add to the basic law the prohibition of death penalty, as well as to revise the procedure prescribed in the Constitution for adopting and amending the codes governing taxes, family policy, the system of pensions, etc.

The Venice Commission (VC) of the Council of Europe expressed its concern about the haste with which the document was adopted (only 5 weeks passed from the date of submission of the Constitution to Parliament for consideration till the final vote), as well as about actual non-participation of the opposition in discussing the document.

The human rights organizations raise questions about the so-called transitional provisions (made an inherent part of the Constitution as a "fourth package of amendments" on March 11, 2013) of the Basic law of Hungary adopted in December 2011, which declared the Hungarian socialist workers' party (HSWP) created by Janos Kadar in due time and its successors responsible for the "crimes of communism". It applies equally to the law, allowing to make senior staff of the HSWP and "the perpetrators of the Communist terror in

1956" accountable. Human rights activists view it as an attempt of the ruling party FIDESZ (Hungarian Civic Union) to deal shortly with the leading opposition force in the country, which is the socialist party.

The amendments to the law on pensions approved in the end of June 2012 are also being criticized. In accordance with these amendments, it is planned to reduce significantly pensions of former party and state functionaries of the Hungarian People's Republic epoch.

The Hungarian judicial reform roused censure because of the excessive power concentration in the hands of the Department of Judicial Affairs members and for the lack of an effective parliamentary control over its activities. In the resolution of the Venice Commission it was noted that the legal norms which were introduced in Hungary threatened independence of the judicial system of the country and prejudiced impartial justice system. Responding to the criticism, the government of Hungary has made a number of amendments to the law "On the organization and administration of courts and the legal status of judges". This law provides for a more clear distinction of competence between the heads of the Department of Judicial Affairs and the Council of judges.

In October 2012 the Hungarian Parliament passed a law on the registration of voters, which, in view of the opposition, may deprive hundreds of thousands of Hungarian citizens the right to expression of their will. According to this document, during the next general election in April 2014 voters will have to register personally or on the government web-site at least 15 days before the date of voting. According to the opposition, such registration conditions may present certain difficulties for voters in rural areas. Earlier the Hungarians were entitled to vote after presenting certain documents, proving their identity and address.

The law "On freedom of conscience" (approved by Parliament in summer 2011, the changes were made in December 2011) preserves religions which are officially recognized by the state. Only the number of provisions changed – now

there are 27 (14 in the original text). The obligatory re-registration of previously existing churches was abolished, their functioning was allowed, but without provision of cash grants. The process of registration, which in the opinion of experts remains difficult enough, still should be carried out not by courts, but by the Hungarian Parliament on the basis of submission by the Minister of social resources (church affairs fall under his competence). The registered religious organization is obliged to act on the territory of Hungary at least 20 years, to have a charter, an elected governing body and at least 1,000 followers (earlier it was required to have at least 100 followers), who confirmed in writing their belonging to such an organization and have permanent residence in Hungary.

There is a complicated situation with the right to freedom of speech in Hungary. Opposition parties, the EU and international human rights NGOs raise the issue whether the Hungarian law on mass media corresponds to the European Union standards. In this connection, a number of authoritative international NGOs, including "Amnesty International", "Freedom House", "Reporters without Borders", the European Federation of Journalists, etc., released a communiqué urging the EU to put an end to the interference of state in the work of mass media and to protect the freedom of speech in Hungary. As a result, the Hungarian government softened a number of provisions of the law "On the right to the dissemination of information and freedom of exchange of information". However, the procedure for forming authorities to control the activities of mass media, which means the advantage of the ruling party representatives, has not been changed.

The problem related to the Roma situation remains urgent. Still the vast majority of Roma has low social status and undergoes, according to human rights activists, various forms of discrimination. Currently, only one-fourth out of 400 thousand able-bodied Roma has earnings. As a rule, they do low-paid work, which is seasonal or temporary. The Roma are the first candidates for dismissal and, often, cannot achieve the reinstatement of employment. The

living standard of the Roma national minority is significantly lower than the national average one under all socio-economic characteristics. In particular, the life expectancy of Roma is 10 years lower, two thirds of them suffer from chronic diseases. In recent years it has been noted a marked increase of various nationalist groups, which exploit anti-Roma rhetoric, as well as public anti-Gypsy statements by officials and mass media has become frequent.

The problem of anti-Semitism, coupled with the rise of extreme right sentiment among the population, remains urgent. According to Western NGOs, over 150 acts of anti-Semitism were recorded in 2011–2013. Previously, hate crimes have included desecration of Jewish cemeteries, religious buildings and objects of ownership, but nowadays attempts of physical violence against Jewish religious and community leaders are becoming more and more frequent (the incident with the beating of Josef Schweitzer, a 90-year old rabbi, that took place in Budapest in 2012, sparked public outcry).

International and Hungarian NGOs periodically report excessive use of force by law enforcement agencies against detainees and remand prisoners. Herewith, the Roma are primarily at risk (there was a number of cases of ill-treatment of detainees by the police in 2013).

The state of the country's penitentiary system rouses censure of international human rights organizations. Hungary is criticized for overcrowded prisons, poor (by European standards) food supply to prisoners and long periods of detention during the pre-trial stage.

The Hungarian government recognizes the existence of problems in the human rights sphere and declares its readiness to cooperate with the European structures and international human rights organizations with a view to resolving these problems.

Germany

The universal development of human rights and freedoms in Germany and their protection is officially declared as a central task of the German domestic and foreign policy. Berlin attaches great importance to the established international cooperation formats in this area, in particular, to cooperation within the UN and the Council of Europe and recognizes the importance of collaboration with civil society, especially, with the various NGOs. The human rights standards developed by the UN and the Council of Europe are generally incorporated into the legislation of Germany.

The fundamental rights and freedoms of the individual and the citizen are protected by the Basic Law (constitution) of the country and by basic legal acts regulating the fundamentals of the German public order. However, the legislation and law enforcement practice of the German state provide for a very hard response to the challenges to the fundamental principles of the German legal order. To this end, security services and law enforcement agencies wield significant power, including the right for various kinds of intrusions into the private sphere under the pretext of security.

A member of the UN Human Rights Council for 2013–2015, Germany believes in the ultimate responsibility of this body for human rights in the world and attaches great importance to its universal periodic reviews. The review of Germany in April 2013 identified a number of shortcomings in the human rights sphere, including growing racist and xenophobic sentiments in German society, the deficiencies of the law enforcement system in this area, and complicated situation of migrants and refugees, and recommended to intensify efforts to combat trafficking in human beings.

Germany, like other members of the EU, continues to use human rights issues to put political pressure on third countries and is traditionally reluctant to accept such criticism. Human rights violations in Germany are reported

infrequently and unsystematically. The criticism is usually articulated by non-governmental organizations. At the official level, this information is often kept from the public, while the leading German media show great reluctance in providing even fragmented coverage of it.

It is worth noting that the provisions of the Russian legislation that have recently caused a storm of criticism from German authorities and human rights community do exist in the German law in one form or another. In particular, there is a mechanism to ensure full transparency of the structure and funding sources of non-governmental organizations, based primarily on financial measures. In practice, this means that any refusal to provide relevant authorities with any information about the activities of NGOs (far beyond that provided in its annual report), including regarding the sources and amounts of funding, is very costly in every respect, especially in the financial one. Germany also has an effective system of control over the activities of NGOs, established by the Special Law on Regulation of Public Rights of Associations of 1964 (*Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts*). One of its key components is the right of the Federal Ministry of the Interior to prohibit NGOs, whose goals and activities are contrary to the provisions of the Criminal Code and foundations of Germany's constitutional order. It is also worth noting that the Minister takes this decision on his or her own without any judicial procedure.

Despite the aggressive propaganda of homosexual love within the European Union and fierce criticism of third countries for alleged violations of sexual minority rights, it would be wrong to believe that the Germany's legislation in this area is free from discrimination and its society is completely tolerant. Facts show that cautious and negative attitudes towards members of the LGBT community, including homophobia, are widespread in the German society. Thus, according to the MANEO-Hotline German Human Rights Centre, in 2012, in Berlin considered the most tolerant towards sexual minorities in Germany, there have been registered 474 attacks against members of the

LGBT community, with 461 and 456 attacks in 2011 and 2010, respectively. Police were able to find the homophobes only in one out of three cases. The said Human Rights Centre estimates that the registered cases constitute only about 10 percent of their real overall number. In some federal states (Hamburg, Hesse, Mecklenburg-Western Pomerania), there are legal provisions allowing for compulsory medical examination (at the suggestion of the police) for AIDS and hepatitis of everyone in the so-called risk group, which directly includes homosexuals (the first in the list), drug addicts, homeless people, and foreigners. Furthermore, the homosexuals are prohibited from donating blood and those, who misrepresent to doctors, face charges based on the severity of consequences.

A number of prominent German lawyers believe that Germany's current legislative regulation cannot strike a balance between the freedom of speech and respect for religion, as it is based on the subjective assessment of each case. There is an article in the Criminal Code of Germany, according to which the misconduct in churches, mosques and other religious institutions may be punished by a fine or imprisonment for up to three years depending on the severity of the offense.

Germany has not fully implemented a number of important international legal human rights instruments. It has not yet ratified the UN Convention against Corruption signed on December 9, 2003, as the German law in this area does not meet the standards set out in the Convention. Only government officials are punished for taking bribes, while Bundestag deputies can receive remuneration from business representatives and individuals for lobbying their interests with only the direct purchase of votes being prohibited. MPs are not willing to put themselves on a par with government officials and emphasize the need for freedom of contacts, including in the business environment. This situation also enables the provincial parliament deputies to avoid the responsibility for receiving presents. There are relevant examples from judicial

practice. Transparency International believes Germany's unwillingness to ratify the United Nations Convention significantly harms its image. Representatives of the German business community share this view. Germany has also failed to ratify the Council of Europe Criminal Law Convention on Corruption, which it signed on January 27, 1999.

Germany has not implemented the EU Directive on Preventing and Combating Trafficking in Human Beings and Protecting its Victims (the implementation period ended on April 5, 2013), due to inconsistent approaches of the relevant German ministries (the Ministry of Justice, Ministry of the Interior and the Ministry of Family, Seniors , Women and Youth). Local human rights experts emphasize that this situation puzzles the European Union officials, to say the least. Germany's law sets forth an unreasonable strict approach to the victims of trafficking. What is particularly harshly criticized is the fact that the victims of trafficking are only granted permission to stay in Germany if they agree to give court testimony against criminals (for example, no such requirements in Italy or the Scandinavian countries), otherwise they risk deportation for violating immigration rules. A rather liberal approach to prostitution (which is legal in Germany) is also a subject of some controversy, especially regarding the Prostitution Law of 2002. German experts and human rights activists are expressing concerns that due to the current situation, Germany can easily become a fertile oasis for human trafficking within the European Union.

Experts note a lack of effective monitoring mechanisms in the juvenile justice system. German lawyers agree that in fact none of the legal acts of the Germany's federal states governing juvenile justice issues (in Germany, the federal states have authority over the juvenile justice) meet international legal standards enshrined in the UN Convention on the Rights of the Child (Germany made a reservation stating that the provisions of this instrument shall not be directly applied to the Germany's bodies before the adoption of the relevant

federal legislative acts), as well as in the Principles of Criminal Procedure adopted in 2006 by the Council of Europe.

Experts primarily point out that Germany has failed to comply with the provision of the UN Convention on the Rights of the Child, according to which the prosecution and detention of juveniles shall be governed by special legal acts and not be a part of the general criminal legislation (as it is, for example, in Bavaria and Lower Saxony).

Germany also generally ignores the principle, which is considered inherent in the human rights standards of the Council of Europe, that the key purpose of juvenile justice is to re-socialize the juvenile offenders, not to protect society from criminal acts (as it is the case with adult offenders). German experts believe that this principle is extremely important for further regulatory development regarding the service of sentence by juveniles, particularly, in terms of ensuring their rights to education, work and subsequent socialization.

Experts also emphasize the lack of proper regulation of detention conditions for juveniles. All the federal states have adopted rules mandating separate serving of the sentence and accommodation for adult and juvenile prisoners. However, these rules are generally only applied to male prisoners, while female ones (representing a very small fraction of juvenile offenders serving sentences) can be accommodated in general women's correctional facilities. German lawyers believe that it violates the principle of non-discrimination established by the UN Convention on the Rights of the Child among other legal instruments. Moreover, the relevant legislative acts of the federal lands do not regulate the size of cells for juvenile prisoners. The acts only point out that "their human dignity is to be respected". Only Baden-Württemberg set out the standards, but only for the newly constructed correctional facilities.

German experts are also drawing attention to the underdeveloped issue of sanctions against juveniles serving sentences. In accordance with the

abovementioned Principles of 2006, the relevant domestic legislation should include a comprehensive list of disciplinary measures applicable to juvenile detainees. There are no such standards in Germany.

The deficiencies in the system of criminal prosecution of juveniles also include the trend prevailing in most federal states to minimize the non-custodial sentences, inadequate regulation of access to schooling and professional education and more rigid rules regarding visits and leaves in juvenile correction facilities compared with adult ones.

Practical implementation of the UN Convention on the Rights of Persons with Disabilities faces some serious issues, in particular, regarding schools for children with disabilities. As the federal states have the primary responsibility over schooling, the federal centre cannot supervise the implementation of the Convention. The children are being divided into "healthy" and "requiring special educational approach" categories with the process being affected by demographic reasons. At the moment, Germany's education system benefits from a larger amount of children "requiring special educational approach". There are about 3,300 special schools in Germany and with the total number of children decreasing they have to ensure that they have enough students. Moreover, there are no rules or standards for how teachers should divide the children into the above mentioned categories, which makes such decisions highly arbitrary. Over the recent year, parents have been increasingly complaining that, to achieve a balance between the number of students in usual and special schools, teachers tend to place children that only might become difficult in the special category.

Despite Germany's legislation and judicial practice generally being in line with human rights standards, guardianship agency work is subject to serious criticism in Germany. Their activities are systemically criticized by expert community. Key reasons for that are the prevailing arbitrary assessments of the situation, lack of control over the activities of guardianship agencies, and

a significant amount of trauma and conflicts due to their improper interference in family affairs, as well as general lack of efficiency, caused primarily by gaps in preventive component, and sort of anti-family attitude. Experts believe that guardianship agencies are not always effective as family counsellors and advisors in judicial proceedings regarding the decision on the residence of a child. It is a widespread belief that guardianship agencies sometimes abuse their right to take a child from the family. They use it as a lever to put pressure on parents who can not agree about the residence of their children after divorce. Moreover, during the divorce proceedings, guardianship agencies often provide negative information about both parents which may push the court to remove the children from their parents and put them in a children's home or a special social family. There have generally been no reported cases of guardianship agencies violating Germany's law, but there are systemic practical deficiencies caused by arbitrary approaches of the guardianship agencies to their work and gaps in the government care for the social needs of citizens. These deficiencies are usually at the core of cases with forced placement under guardianship causing strong public response.

Political parties and the public heavily criticize the refugee conditions in Germany and legally established restrictions of their rights during the review of their asylum applications, which can take years. Such restrictions include the prohibition to leave a specific district of a particular federal state where the person was placed as well as the employment ban and limited access to education, adequate healthcare, etc. There have been some attempts to improve the regulatory framework and some federal states (for example, Hesse) significantly eased the movement for such persons. There is a long term goal to lift the prohibition to leave a specific district before the decision on the asylum application.

There are some issues with freedom of press in Germany. According to the Reporters Without Borders, the key issue is the decreasing diversity of

media caused by a significant reduction in independent editorial teams usually caused by financial reasons. For these reasons, some print media (for example, Financial Times Deutschland) have discontinued their operation in 2012. There are no competing publications in some regions of Germany, which adversely affects the quality of information and comprehensive coverage. German media are publishing an ever growing number of materials ordered and paid for by the business community and it is very difficult for a reader to tell them from those coming directly from journalists. Such commercialization of content is an alarming signal that shows lack of adequate conditions for real freedom of press. Experts also criticize the policies of large media holdings, in particular, WAZ-Mediengruppe and DuMont Schauberg Mediengruppe, which have started to create joint editorial teams for several media outlets since about 2009 resulting in the growing number of print media outlets that only differ in their names. In this regard, they also mention Axel Springer Publishing House well-known for its rigid editorial policy, which announced in October 2012 the merger of editorial teams of Die Welt, Berliner Morgenpost, and the Hamburger Blatt newspaper and plans of Rhein Main Publishing Group to complete the establishment of a single editorial team for the Wiesbadener Tagblatt, Wiesbadener Kurier, and Allgemeine Zeitung newspapers.

Expert community and NGOs also disapprove of informational work of Germany's government agencies. In particular, they emphasize the difficulties experienced by journalists trying to obtain information from government agencies, especially regarding slow processing of requests and high fees for such services. Moreover, five out of the sixteen federal states (Baden-Württemberg, Bavaria, Hesse, Lower Saxony, and Saxony) have not adopted FOI laws regulating this segment of public relations.

The factors that significantly impede journalist work in Germany include threats and pressure from radical groups, especially the right-wing extremists and Islamists, trying to influence the professional activities of journalists. An

organization “Reporters Without Borders” notes that there is an increasing amount of videos with such threats in the Internet. Another proof is the attack against the editorial office of the Lausitzer Rundschau newspaper in the Brandenburg federal state in May 2012 organized by the right radical groups as a reaction to a number of publications about them.

Despite the fact that Nazism in Germany is legally banned (the country prohibits any use of Nazi symbols and storage and distribution of Nazi literature, and criminalizes public Holocaust denial and incitement to violence motivated by racial hatred), right-wing sentiments seem to be firmly rooted in the modern German society and there are signs of increasing tolerant attitude towards the extreme right ideology.

Germany's authorities say that the brown plague must be stopped by democratic means and that the civil society must play a key role in it, and thus do not take serious prohibitive countermeasures provided for by Germany's legislation. As a result, radical parties can freely spread their ideas and even do it partially at public expense, as the German legal system provides for budgetary co-financing of political organizations. The National Democratic Party of Germany (NPD) (the most influential and active right-wing radical party) alone has received EUR 1.4 million in 2012 and this figure is growing from year to year (EUR 1.3 million in 2011, EUR 1.2 million in 2010, and EUR 1.1 million in 2009).

In 2011, the party was able to pass the qualifying threshold during the state election in Mecklenburg-Western Pomerania and to get seats in its parliament. It also has a faction in Saxony's parliament and is represented in a number of federal states at the municipal level. In December 2012, the German Bundesrat re-initiated the procedure to ban the NPD, but the initiative was not supported by the government and the Bundestag.

Germany's Federal Office for the Protection of the Constitution believes that there are 22,500 right-wing radicals partially united by 225 organizations,

most of them (157) are neo-Nazi groups uniting 6,000 people.

According to official statistics, 2011 saw 167 demonstrations and marches organized by right-wing radicals. They were generally timed to coincide with the bombing of German cities by Allied forces during World War II (one of the most popular marches is annually held in Dresden).

Local relevant authorities report that there are 9,800 right-wing radicals ready to commit violence and their number is growing from year to year. As a result, the number of such crimes in Germany remains high – 17,600 cases, including 720 involving bodily injury, as compared to, respectively, 16,800 and 699 in 2011.

In addition to the numerous so-called active structures, in Germany, there is also a network of organizations providing various assistance to right-wing extremists – from consulting and legal assistance in the case of prosecution (German Law Office) to the financial or other support for activists currently in prison (Help Organization for National Political Prisoners and their Families (HNG)). Another example is the cultural and political Society for Free Journalism founded in 1960 by former SS officers and NSDAP members that brings together about 50 right-wing journalists, editors, publishers, etc and specializes in relevant scientific, theoretical, and ideological studies.

German experts believe that the extremists known to the security services are only the tip of an iceberg. According to Friedrich Ebert Foundation, 15.8 per cent of East Germans and 7.3 percent of West Germans share right-wing views (the country's average level is 9 percent, 0.8 percent higher than a year earlier).

The right-wing ideology in Germany is most often manifested in xenophobia. The said Foundation believes over a quarter of the population feels hostile towards foreigners, and 20 percent are chauvinists. Xenophobia is particularly widespread in the East (39 percent of population), as compared to the West (20 percent). All these result in the growth Islamophobia, as nearly 60 percent of Germans are wary of this religion.

In Germany, there are a steadily growing number of politically motivated crimes against immigrants (growth of 16.7 percent in 2011 and of 16.5 percent in 2012) with three thousand cases by 2012, including over 400 violent ones. The public attention is now focused on the trial of Beate Zschäpe, the only surviving member of National Socialist Underground (right-wing terrorist organization), which has recently begun in Munich. She stands accused of participation in 14 bank robberies and 10 murders with her victims allegedly including eight Turks, one Greek and one police officer.

In 2011, an independent expert commission prepared a report on anti-Semitism in Germany for Bundestag and came to a conclusion that this phenomenon was also deeply rooted and widespread in the German society. According to the commission, every fifth German is a hidden anti-Semite (for obvious reasons, it is not acceptable to publicly express such ideas in Germany).

The authors of the report indicate that, unlike right-wing radicals advocating classical forms of anti-Semitism, a considerable part of Germany's population are proponents of the so-called secondary anti-Semitism – the various phenomena resulting from the denial of guilt of the Germans for the crimes of the Nazi Germany. Its most characteristic manifestations are the idea that the Jews bear some of the blame for the persecution and the assertion that "the memory of the Holocaust is used as an excuse for financial extortions."

In 2012, the Federal Ministry of Interior recorded 865 cases of politically motivated anti-Semitic crimes with 21 people injured. It is worth noting that although 95 per cent of anti-Semitic acts are committed by right-wing radicals, incidents involving people of Arab or Turkish origin usually get the strongest public response. The most high profile recent incidents are attacks against Rabbi Daniel Alter (received several fractures) and Stephan Kramer, Secretary General of the Central Council of Jews in Germany.

Other anti-Semitic acts of neo-Nazis include the desecration of the Jewish cemetery in Kröpelin (Mecklenburg-Western Pomerania) in September 2012,

which inter alia provoked a statement by the Israeli Foreign Ministry. According to the police, Jewish cemeteries have been vandalised 29 times in 2012 and 612 times since 2000.

The story of Uwe Dziuballa, owner of Schalom, the only kosher restaurant in Saxony (Chemnitz), became well-known, as he has been a target of continuous aggression of right-wing radicals since the restaurant was opened in 1999. He received over 1,600 threatening phone calls, found a pig's head with a scorched star of David at the restaurant doors and swastikas painted on its walls, someone was breaking windows, puncturing car tires, etc. According to CURA Victims Support Fund (working under the auspices of the anti-extremist Amadeu Antonio Foundation), the total material damage to the Jewish businessman has exceeded EUR 40,000.

The relevant German NGOs criticize the police for insufficient efforts in solving such cases and disapprove of the classification system adopted by the Federal Ministry of Interior for politically motivated offenses. They believe that it helps to distort the real situation and to underestimate the key indicators. For example, according to CURA Victims Support Fund and the Courage Against Right Wing Violence web portal (a joint project of the Stern magazine and Amadeu Antonio Foundation), 183 people have died at the hands of right-wing radicals in Germany since the fall of the Berlin Wall, while the police statistics only show 63 victims.

Greece

According to the experts' unanimous opinion, the human rights situation in Greece is becoming less satisfactory, primarily due to a deep financial and economic crisis in the country.

Observers consider violation of the rights of immigrants, most of which have illegal or semi-legal status, to be one of the most pressing issues in the human rights sphere in Greece.

According to the Greek Ministry of Public Order and Citizen Protection, about 1 million of illegal immigrants stay in the country now. Greek authorities have tens of thousands refugee status requests under consideration (foreigners may express the desire to obtain such status when crossing the Greek border). It takes a long time for the relevant Greek institutions to respond to such requests. As a result, even though de jure the process shall not take more than 3 months, in most cases it does, and applicants for refugee status automatically become illegal immigrants.

Pursuant to the government decision, there are 12 immigrant camps in Greece, where about 5 thousand people, including those who have applied for refugee status, are detained. The camps are located at former military bases; they are surrounded by barbed wire and guarded by the Ministry of Public Order and Citizen Protection. The maximum period of detention is 12 months. Recently, however, the detention duration was extended to 18 months. This led to a hunger strike in Amigdaleza detention center, during which some of the detained migrants tried to mutilate themselves, demanding their freedom.

The detention conditions often do not meet minimum requirements. Four police officers were injured and 50 migrants were sent to isolators during the mass riots that broke out on November 23, 2012, in one of the detention centers in the city of Komotini, northeastern Greece.

The establishment of such camps is often characterized by strong

opposition of local population, due to growing xenophobic sentiments among the Greeks. Since August 2012, the Greek police are implementing a programme called Xenios Zeus aimed at combating illegal immigration by detaining foreigners who do not have the proper documents.

At the same time, this program resulted in legal foreign citizens, including tourists, suffering police brutality. Human rights organizations more often accuse the Greek police of unpunished abuse of power and cruelty. In particular, Maro Savvopulu, representative the Greek office of Amnesty International, has drawn attention to this fact by noting that the police and security services use brutality on an on-going basis.

According to a report, published by this NGO in July 2013, the refugee rights situation on the Greek-Turkish border is complicated. In the nine-month period from August 2012 to May 2013 the Greek government has conducted at least 39 forced returns of refugees to Turkey (in most cases those were migrants from Syria, Sudan, Afghanistan, Palestine, Iran, Iraq, Somalia and Cameroon). According to Amnesty International, this is a regular practice on the Greek borders and in adjacent water areas.

Furthermore, the rights of legal immigrants in Greece are subject to revision. According to the decision of the State Council of Greece (being been the supreme judicial court) of November 13, 2012, the Law No. 3838 of 2010, providing that foreigners are required participate in local elections, was recognized as contradicting the constitution. As a result, 266,250 foreigners were deprived of suffrage. Among these foreigners were the nationals of other EU countries, which contradicts relevant EU directives. Statutory terms of granting Greek citizenship to immigrants and their children are being toughened.

The procedure for granting political asylum in Greece has been receiving criticism from the human rights activists. The main reasons for criticism are lack of information on the rights of migrants wishing to obtain this status,

untimely provision of the information, refusals to provide translators.

A positive step in solving the "immigration" issue was the creation of an independent political asylum service, which should take over some of the duties of the police regarding refugees and immigrants who have requested political asylum.

Cecilia Malmstrom, the European Commissioner for Internal Affairs, who had visited Athens on May 14, 2013, noted a "significant progress" in addressing the immigration and political asylum issues. However, according to Mrs. Malmstrom, the state of affairs in this area does not yet meet European standards.

Greece sees the increase in the number of race, religion and ethnic based hate crimes. During 2012, human rights activists representing the Racist Violence Recording Network recorded 154 attacks on foreigners, including those that resulted in heavy physical injuries. In three of those cases, the victims were the EU citizens; the rest were immigrants from third countries. In 91 cases, persons who have used violence against foreigners have been linked to extremist groups.

In this regard, the rise of popularity of the extreme right party Golden Dawn (Chrisi Avgi), whose members, according to the Greek police, have been involved in a number of hate crimes, is indicative.

During general elections held in May 2012, its representatives entered the parliament for the first time in the history of modern Greece. During special elections held in June 2012, the party won 18 parliamentary seats. However, the increase in the number of Chrisi Avgi supporters slowed down by the summer 2013. On September 18, 2013, a demonstrative murder of Pavlovs Fissass, a Greek antifascist and a musician, by one of the party's members led to a sharp drop in the party's popularity.

N. Mihaloliakos, head of the party, and 20 of its members (including members of the parliament) were arrested and detained. They are charged with various criminal offenses, ranging from murder to laundering of illegally obtained funds.

On October 22, 2013, the Greek Parliament voted for an amendment for deprivation of public funding of political parties, whose members are involved in crimes. According to observers this step is primarily aimed at restricting the activities of Chrysi Avgi.

Nils Muiznieks, Council of Europe Commissioner for Human Rights, expressed concern regarding situation with immigrants in Greece. He has repeatedly called for a ban of Chrysi Avgi.

Acknowledging the seriousness of the situation, the Greek government authorities created a service aimed at combating race and ethnic-based violence. They are designing an "antiracial law", providing the responsibility for incitement to race, ethnic or religion-based violence.

There are other human rights related issues in Greece as well. Among them are the restrictions of freedom of speech and religion, anti-Semitism, human trafficking, restrictions on freedom of self-identification of some minority groups, as well as discrimination and social isolation of officially recognized so-called Muslim minority in Thrace. There are also violations of socio-economic rights, the opacity of the judicial system and high levels of corruption.

Denmark

In Denmark, still contradictory is the situation of safeguarding rights for refugees and displaced persons, preventing racism and intolerance to foreigners, social integration of immigrants, and other human rights issues. Danish and international human rights defenders have repeatedly stated about major problems with observance of human rights, freedoms, and democratic standards in "perfect" Denmark.

Experts from national and international human rights organizations note persisting xenophobic sentiment in the Danish society, in particular, discontent of natives of Denmark with immigrants from Muslim countries. In this regard, members of ultranationalist group Danmarks Nationale Front – DNF (Denmark's National Front) held a rally against construction of mosques and Muslim culture "implanting" at the central square of Roskilde, in October 2013.

On the other side, increasing aggression of Muslim groups evidently does not fit in the framework of political correctness and tolerance which are fundamental for the current model of social structure. February 2013, in Copenhagen, there was an assassination attempt against L. Hedegaard, president of Free Press Society and publisher of an anti-Islam weekly newspaper, who earlier had been held administratively liable for extremist remarks against the Islamic community of Denmark. Officials' comments and statements almost unanimously relate the assassination attempt against L.Hedegaard to his position of an implacable opponent of Islam dogmas.

The Danish People's Party (DPP) (Dansk Folkeparti, DF) is still the most active mouthpiece of xenophobic sentiment; its leaders repeatedly criticize the government for "laxness in implementation of immigration policy with regard to foreigners". According to DPP, most of immigrants do not seek to integrate into the Danish society and adopt traditions and norms of conduct, becoming "a burden for Denmark". Notable was the statement of DPP speaker

M.Henriksen who in June 2013 called the party coalition to confer exclusive powers on the police to take decisions on immediate deportation even for petty offence of citizens of East European countries who do begging in the streets of Danish cities.

Expert community expresses concerns about the growth in popularity of Danish Defence League (DDL) in Denmark, an extreme right organization which opposes the Muslims. This organization, established in 2011, currently numbers more than 1,000 active members and already has branches in 10 major cities of the country.

Human rights defenders denote existing ambiguity in actions of the Danish authority in combating human trafficking. Information on the destiny of one of the victims of this type of crime - a 20-year old Omo Amenahakawon from Nigeria - attracted public attention in Denmark. Despite her active assistance to law-enforcement authorities in identifying persons implicated in human trafficking on the Jutland peninsula, and threat of life in case of return to Nigeria, the Danish authorities deny her asylum; intending to deport her with her one-year-old child. This situation, according to human rights organizations, is especially outrageous in light of the 2013 Trafficking in Persons Report of U.S. Department of State issued in June 2013. Denmark traditionally has a privileged position in “the white list” of so called first category (Tier 1 ranking) countries whose authorities efficiently implement standards of combating human trafficking.

The policy of Danish authorities regarding refugees and displaced persons, in particular, from Somalia, is rather contradictory as well. The Danish Refugee Council, despite protests of human rights defenders and estimations of the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR), believes that the level of violence and danger in this country currently reduced so much that it allows not to grant asylum to refugees arriving from Somalia. According to Amnesty International NGO, Danish immigration authorities deny

asylum to applicants from Uganda whose lives are in danger in their home country due to their different sexual orientation, reasoning that applicants under this category "just should hide their sexual identity". In general, according to Eurostat's data for 2012, among EU countries Denmark had the 8th largest number of applications for asylum granted by the authorities.

Ethnic and religious animosity incidents between Jewish and Muslim communities are still often, they are mostly typical for areas of their compact settlement. According to the biggest Jewish community in the country Det Mosaisk Trossamfund (Moses Religious Society), in 2012, 37 cases of anti-Semitism were recorded in Denmark. In this regard, the Israeli Embassy in Copenhagen and local Jewish organizations recommend Jews to refrain from demonstration of objects indicating their confession in public places.

According to the recent data of the Danish Security and Intelligence Service (PET), in 2011, the police recorded 195 religious and racial hate crimes. Besides, as human rights defenders note, not all cases of ethnic and religious confrontation are included in the official police statistics on these types of crimes.

As PET noted, online mass media and social networks are increasingly used by Islamic militants to radicalize attitudes of the Muslim youth in the country and disseminate extremist ideology and propaganda.

In this context, PET informed that around 60 Danish citizens (presumably five of them have already died) took part in the armed conflict on the Syrian territory. Such situation, according to J. Scharf, "is one of the most serious threats to Denmark's security at the moment" as "Danish volunteers" who have endured the hardships of the Syrian war, will not only grow in battle experience but most likely will strengthen their radical Islamist views. Moreover, PET observes that the largest group of natives of Denmark is recruited to armed forces related to al-Qaeda or al-Nusra Front.

To solve this problem, PET and the Danish Ministry of Justice develop a complex strategy aimed at driving off Danish residents from trips to Syria and at the same time hold "return migrants" from this country liable. This strategy particularly provides that if PET receives information on a resident of Denmark departed to SAR for military action, data on him is transmitted to the Danish Ministry of Taxation to track down the financial sources of this trip and to social security bodies to check if this person receives social allowance. Besides, PET considers the possibility of expulsion from the country of foreigners who fought in Syria and have Denmark residence permit.

But regarding nationals of Denmark engaged in hostilities in Syria, experts doubt that PET would achieve criminal cases against them, according to anti-criminal legislation of the country, as it would be difficult to prove de jure their belonging to terrorist organizations of Syrian armed opposition.

Concerns of human rights defenders are caused by the joint initiative of PET and the Ministry of Social Affairs, Children, and Integration on identifying potential terrorists among patients of mental hospitals by psychiatrists. However, the director of the Preventive Security Department of PET A.Dalgaard-Nielsen believes that such "prophylactic action will allow to identify people with extremist views at early stages".

In protecting freedom of speech and rights of journalists, human rights defenders point out the contradictory law on access to information adopted by the Danish Parliament (Folketing) in June 2013 despite numerous protest actions of various representatives of civil society. This law limits the public access to internal ministerial documents and correspondence between different Ministries and Parliament as well, which in some cases impedes anti-corruption efforts and combating officials' abuse of power. Experts believe that the law as adopted will do irreparable damage to the image of Denmark "as consistent defender of human rights principles and ideals of a democratic and transparent society". And this happens against the background of Denmark's high ranking in

the 2013 Reporters Without Borders World Press Freedom Index (Denmark is the 6th out of 179).

Amnesty International, the Danish Institute Against Torture (DIGNITY), and other NGOs accused the Danish Ministry of Defense of violation of the UN Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment during a joint military search and arrest operation of Danish, British, and Iraqi soldiers in Iraq in 2004, when 36 captures Iraqi civilians were handed over to Iraqi military and subjected to tortures. For a long time, the Danish Ministry of Defense repudiated charges that the Danish military authority disposed of information on this incident. However, last October, journalists got at their disposal a video recorded by Danish soldiers which proves the facts of physical abuse of detained civilians on the part of the Iraqi security forces. As human rights defenders note, the situation is aggravated by the fact that for the court to entertain an action against the Danish Ministry of Defense, these Iraqi civilians should pay legal costs to the amount of 40,000 Danish kroner (about 8,000 US dollars). Plaintiffs' attorneys assure that their clients do not possess such financial resources. Meanwhile, as T.Christensen, the Deputy Secretary General of Amnesty International, notes that absence of a trial of this case in Denmark impedes its submission for consideration to other international legal institutions, the European Court of Human Rights, in particular.

Human rights organizations express their dissatisfaction with the decision of the Supreme Court of Denmark on the claim of the Afghan prisoner G.Tarin, who was detained together with 30 other Afghans by a Danish special unit in 2002 on suspicion of hostilities against coalition forces and was handed over to the U.S. military. Afterwards, during time in the American temporary detention centre in Kandahar, G.Tarin and other Afghans were subjected to physical abuse and torture on the part of Americans.

The Supreme Court of Denmark disallowed G.Tarin's claim to pay him indemnity, holding that "Danish military acted on the principles of good faith as they did not have any grounds not to trust their American allies".

Human rights NGOs have a lot of questions to the Government of Denmark in the light of recently declassified documents of the American special services on the use of the Danish territory (the case of Thule Tracking Station, Greenland) for extrajudicial executions by means of drones. In particular, Amnesty International, according to T.Christensen, the Deputy Secretary General of this organization, intends to file a request to the authorities to obtain the American Side's guarantees that their activities at the Thule base are not related to the violation of human rights.

Despite Denmark's 2nd ranking in Gender Equality Index released in June 2013 by the European Institute for Gender Equality (EIGE), experts say that there has been gender discrimination in the country for the last 10 years. This is reflected in the fact that women in Denmark earn 15 percent less than men due to occupational segregation in the labour market.

Ireland

Human rights issues are one of the priorities in Irish domestic and foreign policies. At international forums political leaders of the country constantly and purposefully present themselves as "guides and guards" of human rights. Ireland's activity on human rights profile during its chairmanship of OSCE in 2012 shows its particular attention to this topic. At the end of 2012, for the first time ever Ireland was elected member to UN Human Rights Council (HRC) for a period from 2013 to 2015.

In Ireland human rights policy is based on Articles 40–44 of the Irish Constitution which declare that "all citizens shall be held equal before law" and that the State guarantees to defend and vindicate the personal rights of the citizen. According to Irish government's programme published in March 2011, all the state bodies are obliged to follow the principles of equality and citizens' rights when exercising their powers.

The main institution that controls the compliance with the mentioned provisions is the Irish Human Rights and Equality Commission. This organization was established in 2011 by the decision of the government as a result of a merger of the Irish Human Rights Commission and the Equality Authority. It consists of a chairman and 14 members who are selected for a term of 5 years. The Commission's Charter defines it as a public, independent organization; still it is financed by the State.

According to the leading international human rights organizations, on the whole, human rights are respected and observed in Ireland in compliance with Western standards and approaches.

In October 2011, HRC examined first Irish national report prepared in the framework of the Universal Periodic Review of human rights situation. On the whole, the situation in Ireland was marked as satisfactory; the vigorous efforts of the Irish government to protect constitutional rights of its citizens were also

noted. At the same time, 127 recommendations were made, 108 of them, after thorough examination, were recognized as qualified by the Irish government.

The following grave violations of international human rights obligations can be distinguished among those existing in Ireland.

1. The existing prohibition by law to terminate pregnancy. It poses a threat to the lives of a mother and a child that contradicts the Article of the Irish Constitution about the right to life of the mother (violation of Article 12 of the Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination against Women). According to human rights organizations, every year, up to 4 thousand Irish women address to foreign, mainly British, clinics for termination of pregnancy (according to local mass media, their amount runs up to 10 thousand a year).

The death of a woman in the Galway University Hospital in October 2012 caused by doctors' refuse to perform an abortion led to a new wave of social movement in the country for legalizing abortion and to disagreements within the governing coalition. Although the majority of the Cabinet support public opinion, the Catholic Church, remaining highly influential in the country, speaks against it. In order to take a decision and to put an end to the long-running disputes a referendum on this issue is planned to be held at the end of 2013.

2. Overcrowding in Irish prisons and their inconsistency with sanitary standards of detention, increase of violence in prisons and cases of inhuman treatment in places of detention (violation of Article 7 of the International Covenant on Civil and Political Rights).

3. There are also isolated instances of excessive use of force by police during organized protests of the citizens.

4. According to the research conducted by a number of NGOs, Ireland is among problem countries based on the amount of proven cases of discrimination on the grounds of race and nationality. The great concern in the sphere of racial discrimination and migrants' status is the refusal of the Irish

government to recognize the so-called "travellers" as an ethnic minority (these include people leading a nomadic lifestyle and not having permanent residence, the Gypsies among them). In human rights defenders' opinion, people of this category in Ireland are practically deprived from social care and from the State's support. The "travellers" face difficulties while looking for lodgings (the government builds special centres for them, but the number of the rooms is insufficient there and life conditions do not correspond to modern standards). They also have problems with education of their children and their own employment (employers often refuse to hire them under vain pretexts). These people are often insulted on the grounds of race by the Irish on the streets, in the shops and other public places.

The problem of racism in Ireland is becoming more critical in recent years. The survey held by a number of NGO experts showed that 73 per cent of people from Northern Africa and 25 percent of people from Central and Eastern Europe living in Ireland have been exposed to racism.

Irish mass media characterize the facts of painting racist graffiti in public places as "causing alarm", as well as the cases of open insults of people from Africa and Arab countries and anti-Islamic moods at the level of everyday life.

In November 2013, Alan Shatter, Irish Minister for Justice and Defence, acknowledged the facts of addressing letters insulting the Muslims to Muslim centres in Dublin and other cities, promising to conduct an investigation. According to some observers, Irish authorities fully realize that without tough suppression of such intolerant behaviour Irish society may face the response from Muslim community of the country.

In addition, it is noted that unlike other EU members where explicit racist slogans are heard from far-right politicians, Ireland, in the first place, experience discrimination at the level of everyday life.

5. In Ireland there are also cases of discrimination of disabled people, especially in the sphere of medical care and transportation (violation of

Article 26 of the International Covenant on Civil and Political Rights and Articles 11, 12 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights).

Spain

Protection of human rights is one of the priorities of the policy of the Spanish Government. However, taking into account the internal situation in the country, Spain is quite vulnerable to criticism in this area. The situation is aggravated by a drastic reduction of public financing for a number of human rights-related areas caused by a difficult economic situation. In their annual reports, the international human rights non-governmental organizations Amnesty International and Human Rights Watch regularly offer claims to the Spanish Government on a variety of issues. Among the main problems of Spain the following issue can be highlighted:

- Gender-based violence and violation of rights of women;
- Xenophobia and racism;
- Violation of rights of detainees, arbitrary actions of the law enforcement agencies.

In 2012 and in the first half of 2013, more than 60 women, 82 percent of which didn't appeal to the police, were killed in Spain due to the gender-based violence. The largest number of crimes was committed in Catalonia, Andalusia and Valencia. More than 50 percent of cases accrue to the conflicts between spouses. It is registered a growing number of such crimes among youth.

In 2012, due to the difficult economic situation the Spanish Government reduced in the whole almost by 40 percent financing of programs for prevention of domestic violence and protection of gender equality that causes concern of many human rights organizations.

According to some Catholic bishops the upsurge of gender-based violence is caused, along with the economic crisis, by the destruction of the traditional family and family culture.

Spanish society is traditionally characterized by an emphatic tolerance; however, the impact of financial crisis manifests itself in the growth of

xenophobic sentiments as well. According to the opinion polls, there is still a great number of Spaniards whose opinion about the presence of immigrants in their country is negative; it corresponds to 38 percent of respondents.

According to the organization "Movement Against Intolerance" ("Movimiento contra la intolerancia"), there are more than 200 neo-Nazi gangs in Spain totaling more than 10 thousand people. In local segment of the Internet network about one thousand sites that promote racism, anti-Semitism and xenophobia are registered. In April 2013, making his annual Report the President of this NGO Esteban Ibarra declared that according to his calculations more than 4 thousand acts of aggression on the mentioned grounds (approximately, 11 assaults per day) occur annually in the country.

Situation in detention centers for immigrants remains difficult. This is evidenced by the evaluations of non-governmental organizations, in particular, the Report on living conditions in detention centers for foreigners in Madrid and Barcelona published by the NGO "Pueblos Unidos" in April 2013.

In October 2012, the UN Council on Human Rights accused the Spanish police authorities of racial discrimination and tortures against a citizen of Morocco in one of the Madrid's detention centers for immigrants and decreed to pay him non-pecuniary damage.

In March 2013, some NGOs urged to the Spanish Ombudsman Soledad Becerril to pay attention to the illegal practice when the Spanish border guards transfer immediately the caught illegal immigrants to the Morocco authorities. Human rights activists note that such kind of extradition of a person that is already in the territory of the country is prohibited by the applicable law.

Earlier, in November 2012, various NGOs including Amnesty International, SOS Racismo and others accused the Spanish Government of violation of the immigration law while extraditing the group of illegal immigrants from Spanish island Tierra situated near the Moroccan coast. At that time over 70 people were transferred to the Moroccan authorities to be further

repatriated to the countries of their origin. Human rights activists highlight that contrary to the norms of the applicable law the immigrants were not provided with a legal assistance, nor were their possible requests for political asylum considered.

Human rights organization Amnesty International continues to raise the alarm in respect of the decision of the Madrid authorities to demolish the Romani settlement in the north-western outskirts of Madrid without providing alternative accommodation to people who lived there. Since October 2012, about 20 houses were demolished. More than half of the evicted people are children aged up to fifteen. The society criticizes as the time of conducting "the operations" (early morning), and the insufficient amount of social compensation allocated for the evicted families.

In Spain a disproportionate use of force by the police officers is still common while dissipating mass demonstrations. Thus, in 2012, the Spanish public was outraged by the circumstances of detention of a Madrilenian L.Rodenas during the confrontation of the police with the activists of the "15-M" protest movement. The woman, who took no part in political manifestations and just was passing by, was hustled by the police by force into a van and taken to the Moratalas prison. According to L.Rodenas, who as a result spent behind the bars more than a day, the conditions of detention were horrifying, many detainees that were together with her were kept for a few hours with his hands tied, and most of the prisoners had to sleep on the floor.

In November 2012, while dissipating the protest manifestation in Tarragona of Catalonia the police officer beat the 13-year-old boy. According to the results of the internal investigation the parents of the injured were informed that "the police officer used the rubber hose in response to the violence of the protesters" and that he "did it without intent".

As a result of dissipating of mass demonstration by the law enforcement agencies in November 14, 2012, in Barcelona one of the participants of the

protest action Ester Quintana was badly injured by a rubber bullet in the eye's area that led to its removal. This case caused a wide public outcry, which forced the police authorities of Catalonia to admit partially their guilt for what happened.

There are still quite a lot of claims to the Spanish judicial and penitentiary systems. According to the April Report (2013) of the European Committee against Torture the conditions of stay of prisoners in La Modelo prison situated in Catalonia do not meet the minimum standards. Since 2007, when the authorities of the Council of Europe issued the first warning, the situation in the penitentiary institution has only worsened notably the cells are still overcrowded, there are insanitary conditions in the premises and there are practically no lighting nor ventilation.

In connection with the decision of the Court to set free seriously ill ETA militant José Bolinaga "for humanitarian reasons" the Spanish media published the data on detention of prisoners of such kind in prisons of the country. Thus, in 2005-2010, 799 people died in prison from diseases. All of them in due time for various reasons were denied to get better conditions.

Italy

The Italian laws contain quite a lot of provisions covering the political and social rights and freedoms. The citizens are granted the right to vote and to form political parties and other non-governmental associations. The social and economic rights and freedoms, among which there is the right to labour, noticeably stand out. The Italian Constitution obliges the State to provide its citizens with free secondary education. It recognizes the right to protect the interests of workers including to establish trade unions and carry out strikes, which was confirmed by the Constitutional Court in 1960.

In practice, there are problems with the human rights situation in Italy. The country faces a large part of the world migration flows that intensified after the events in the North Africa and Middle East. In this regard, the situation of migrants regularly provides reasons for criticism of the government's internal migration policy by international and national human rights organizations and institutions, as well as by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees. Non-compliance with the European and international standards of deportation of foreigners, conditions of migrants in sojourn centers, their integration into the Italian society, racism and intolerance shown by local population and far-right political parties raise concern.

Migrants, being notified of pending deportation from Italy, cannot change their status in order to stay in the country. This provision was confirmed by the Court of Cassation on July 10, 2012 (Decision No. 11582, case of a citizen of Albania who married to a citizen of Italy after the Prefecture had adopted the decision on his deportation).

On July 6, 2012, the Italian Government adopted the Decree on "mini-amnesty" of illegal foreign workers providing them the opportunity to legalize their status in Italy. It came into force on September 15, 2012, and was effective during one month till October 15. The employers, the Italian citizens

or foreigners with a permit to reside in Italy, that unlawfully used illegal migrants labour, was given the opportunity to legalize labour relations with the employees by paying taxes.

Earlier, in July 2011, the Constitutional Court issued the decision abolishing the requirement to present a residence permit in order to marry in Italy. The Court emphasized the fact that the basic human rights are violated in order to combat illegal immigration, one of which is the right to found a family. Particularly, one should also note Decision No. 10 665 of the Cassation Court of Italy of June 26, 2012, invalidating refusal to pay social benefits subject to the fact that an applicant does not have a residence permit or a permit to reside in Italy for a long period of time.

There is an ongoing debate in Italy on the rights to become an Italian citizen for migrants' children born in the country. Despite the fact that they were born in Italy, and have no other native country, *jus soli*, the so-called "right of the soil" is not applied to them. The Italian Minister for Integration Cécile Kyenge proposed to introduce to the parliament a correspondent bill granting the children of foreigners the right to acquire Italian citizenship automatically when they attain the age of 2 years.

According to the trade unions, under the conditions of the global financial crisis and the policy of the former government aimed at the liberalization of the labor market the situation and the social protection of workers in Italy have deteriorated; the procedure of their dismissal has been simplified. Thus, in 2012, the Council of Ministers of Italy amended Article 18 of the Statute of Workers approved by Law No. 300 of 1970. Under the new rules, an employee dismissed on economic reasons shall not be able to challenge the employer's decision in court; nevertheless he should be paid compensation in the amount of from 15 up to 27 monthly labour payments. If the dismissal was for other reasons (disciplinary, discriminatory or health reasons) the final word still remains for the court. Among the amendments to the law on social security new

requirements for employers are provided: the companies will have to pay so-called "compensation for dismissal" to the National Social Security Institute for a worker with permanent employment contract. This amount will be equal to 0.5–1.5 of its monthly allowance.

New Italian Cabinet of Enrico Letta declared as priority of its activities the policy aimed at combating the unemployment (which is approximately 12 percent). The situation is particularly critical for the youth (on November 1, 2013, according to "La Nazione" only 2 people of 10 had a job).

Human rights organizations still criticize the unfavorable situation with the protection of women's rights in Italy. In addition to the on-going problems in the field of female employment and labour relations, including unfair treatment of young mothers by employers, one of the most burning problems for Italy is still the gender-based violence problem. In this regard, in October, 2013, the Chamber of Deputies supported the bill initiated by women's rights organizations that criminalized the "femicide" or violence against women.

The Italian media regularly publish critical comments on the functioning of the Italian judicial and prosecutorial systems, in particular, in respect of long periods of the consideration of cases which are up to several years.

One of the most acute problems is still the penitentiary system reform. On average, Italian prisons are overcrowded by 25 percent (there are 65 thousand of prisoners in comparison with 45 thousand people that should be), which leads to violation of sanitary and hygiene standards, growing number of conflicts and to a very large number for Europe of suicides of people in the places of detention. As a result, an unfavorable situation in Italian prisons became the judicial matter in the European Court of Human Rights, which repeatedly issued decisions for Italy to pay material compensations to the affected persons.

In November, 2013, the Italian Government prepared the bill providing amnesty for 3–4 thousand of prisoners. This initiative was ambiguously perceived by the society, since there are concerns that its implementation could

lead to a deterioration of the situation in the sphere of personal security, and therefore it could violate the rights of that segment of society that is already law-abiding.

Proposals on the need to improve the legal regulation of wiretapping by law-enforcement agencies still produce multiple debates in Italy. The supporters of these measures got an additional argument when they knew the facts that last year the Palermo Prosecutor's Office wiretapped the President of Italy. The media are accused of violating the privacy of citizens, in particular, in connection with many cases of publication of confidential information related to the investigations concerning public figures, originating from sources in investigative bodies.

Human rights organizations and the Council of Europe criticize Italy for inappropriate attitude towards the Roma, including regular "mopping-up" of their temporary camps by the police. The problem of their integration into Italian society is far from being solved. As an example of discrimination against the Roma the reference is made to the process of implementation by Italy of the European norms concerning the linguistic minorities, since in the final list of the relevant Italian law the Roma were not mentioned.

Cyprus

The Republic of Cyprus has developed institutions to ensure the human rights and fundamental freedoms. The Cypriot government is closely monitoring the human rights situation and is seeking to ensure necessary conditions for their practical implementation in accordance the constitution of the country and in compliance with the universal international legal instruments.

A generally satisfactory human rights situation in the Republic of Cyprus does not mean that the country has no issues in this area. The unresolved Cyprus question (Cyprus has been de facto divided into northern and southern parts since 1974) is a part of the problem, as it both prevents the authorities of the Republic of Cyprus from monitoring the human rights situation in the north and imposes certain limitations on the rights and freedoms in the south.

The Constitution adopted in 1960 guarantees the rights and freedoms in the territory of Cyprus controlled by official authorities and protects the residents from torture, inhuman or degrading punishment or treatment. However, there are cases of detainee ill-treatment by the Cypriot police in pre-trial detention centres and in the Nicosia Central Prison.

There are also frequent abuses of illegal migrant workers who are working for extremely low wages and are suffering violation of their employment rights.

The Republic of Cyprus is actively participating in the GRETA (Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings) mechanism of the Council of Europe. However, experts believe that despite all government efforts, Cyprus remains a start and end point for trafficking in human beings for labour and sexual exploitation.

Despite the constitutionally guaranteed right of every person to move freely within the territory of the Republic of Cyprus, the unsolved Cyprus question severely limits the freedom of movement throughout the island.

Cyprus remains the country with the highest share of internally displaced persons as a percentage of the country's population (23 percent).

The residents of Cyprus enjoy freedom of thought, conscience and religion. Under the Constitution, all religions whose rites are not secret are free and equal before the law. However, the Turkish Cypriots living in the south are complaining that they are only allowed to attend a limited number of mosques (only those situated in large cities) for religious purposes. Moreover, these mosques are managed by the Department of Antiquities of the Ministry of Communications and Works of the Republic of Cyprus and function as museums, so the Muslims in the southern Cyprus can perform only two of the five required daily prayers.

In turn, the Orthodox Church of Cyprus is experiencing serious difficulties in providing pastoral care to the Orthodox Greek Cypriots living in the northern Cyprus. During the past three years, “TRNC's authorities” have been denying the Bishop of the Karpass the right to conduct the Divine Liturgy at the territory of his diocese.

Moreover, there are a lot of Orthodox churches and monasteries (which are also cultural and historical monuments) in the north of the island. In particular, there is the Monastery of St. Andrew the Apostle, which has been in a derelict condition since 1974. However, despite all the efforts of the Orthodox Church of Cyprus, the Turkish Cypriot “authorities” deny permission for repair and restoration works.

The Greek Cypriots and Maronites living in territories controlled by the Turkish Cypriot administration are suffering from other violations of their rights and freedoms.

Despite the efforts of the Committee on Missing Persons, many Cypriot families still cannot discover the fate of their missing relatives.

The Government of the Republic of Cyprus respects the right to freedom of speech and press. Effective judicial authorities and a democratic political

system ensure practical implementation of this right. Independent Greek Cypriot press regularly criticizes the government and political parties. There were no cases of threats against journalists for politically incorrect materials. Turkish Cypriot journalists can attend the south part of the island. Only the Turkish mass media journalists accredited in “TRNC” are having some trouble.

The country regularly holds free and fair elections attended by international observers. In addition to Greek Cypriot community, which also includes three other religious groups, namely the Armenians, Maronites and Latins, the Turkish Cypriots living in the territory controlled by official authorities have also been participating in the elections since 2005.

The citizens of the Republic of Cyprus have the right to individually or jointly acquire, own, possess, use or manage any movable or immovable property, but due to the continuing division of the island, many Cypriots are denied the right to live on their land, cannot return to their homes and use their property.

In the Republic of Cyprus, the citizens have the right to peaceful assembly and association, including the right to form trade unions to protect their interests. Three out of four workers of the Republic of Cyprus are members of trade unions. This is higher than the average level in the EU. The trade union movement plays an important role in the Republic of Cyprus and can influence government policy.

The House of Representatives of the Republic of Cyprus has a Committee on Human Rights, which non-governmental organizations believe to be effective. Executive authorities do not interfere with its work.

Latvia

In 2013, the human rights situation in the Republic of Latvia did not dramatically change and remained rather unfavorable. The ruling nationalist coalition pursued the policy aimed at ignoring the appeals of international specialized organizations and human rights organizations to change the situation and to stop the discriminatory policy against national minorities. The Latvian authorities expressed unwillingness to understand the needs of the national minorities and to fully ensure their rights and freedoms.

Mass non-citizenship remains one of the principal problems in the sphere of human rights in Latvia. "Non-citizens" are deprived of such fundamental rights as the right to vote and to hold state and municipal office, to hold office at military and civil service, to serve as judges, prosecutors, to establish political parties. "Non-citizens" are allowed to make a deal concerning purchase of land or real estate only with the consent of municipal authorities. According to the human rights organizations of Latvia, there are 79 differences in the rights of citizens and "non-citizens".

Latvia ratified the Framework Convention of the Council of Europe for the Protection of National Minorities (FCNM) on May 26, 2005, with two reservations that cancelled the provisions of the Convention, under which national minorities in places of their compact residence are given the opportunity to communicate in their native language with authorities, as well as to use their native language in topographical names. Furthermore, the additional declaration adopted by the Latvian Parliament upon ratification clarifies that the said Convention does not apply to "non-citizens", whereas more than 50 percent of the population living in the largest cities of Latvia (Riga, Daugavpils, and Liepaja) is Russian-speaking in terms of its ethnic composition.

According to the Office of Citizenship and Migration Affairs of Latvia (OCMA) data of January 1, 2013, 297,883 "non-citizens" or about 14 percent of

the population resided in Latvia. The low rate of naturalization aggravates the situation (2,213 persons in 2012 and 2,467 persons in 2011 in comparison with 19,169 persons in 2005). However, the official Latvian doctrine hypocritically calls for "facilitating naturalization and increasing the number of Latvian citizens rather than freezing the number of «non-citizens»".

The amendments to the Citizenship Law in the Republic of Latvia that entered into force on October 1, 2013 interpreted by the MFI of Latvia as "an important governmental step" to ensure the process of integration and social "cohesion" in reality promote aggravation of the legal situation of "non-citizens" and further discrimination of minorities. In reality, these amendments are cosmetic (they facilitate registration of children of "non-citizens" and slightly simplify the test on fluency in the Latvian language required for naturalization¹). In general, the situation concerning acquiring citizenship is aggravating. Many provisions of the updated law contradict the norms of the universal international documents concerning human rights.

The introduction of the concept "governmental nation" (that comprises only Latvians and Livs) contradicts the Universal Declaration of Human Rights and the International Convention on the Elimination of all Forms of Racial Discrimination.

It equally concerns the amendments related to double citizenship. It is only guaranteed to the Latvians who have citizenship of Western countries (members of the EU, the EFTA, NATO as well as Australia, New Zealand and Brazil). Citizens of Russia, Israel and the CIS countries of Latvian origin do not enter in the list if they do not have an agreement on double citizenship with Latvia.

The amendments also introduced an anti-democratic provision according to which the cabinet of ministers rather than the court can prohibit naturalization on the basis of a very vague formulation: "if his or her behaviour causes threats

¹ According to the Naturalization Board of the Republic of Latvia only 52 per cent of applicants passed the language examination.

to the security of the State of Latvia and the society". At the same time the persons to whom naturalization is denied on the basis of the information of special services will be deprived of the possibility to appeal such decisions at court as in the case of the loss of citizenship. Such measure contradicts the OSCE recommendations according to which "no one shall be arbitrarily deprived of his nationality".

The amendments establish restrictions on the access to naturalization for the former workers of the political nomenklatura of the Latvian SSR and for the members of the organizations of war and labor veterans that violates the provisions of the International Covenant on Civil and Political Rights as well as the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms.

In its turn, the requirement for "non-citizens" to prove the fact of their residence in Latvia for the last five years until the moment of naturalization contradicts the provisions of the resolution of the European Parliament on the situation of fundamental human rights in the European Union.

Latvia has not implemented the recommendations of the European Commission against Racism and Intolerance and the Advisory Committee on the Framework Convention of the Council of Europe for the Protection of National Minorities (FCNM) not to apply the national legislation in a discriminatory way that provokes social inequality and has negative influence on the integration of national minorities.

As a result, the amendments to the Citizenship Law turned out to be reactionary. They are aimed at strengthening the legal protection of one nation and mislead the world community about the true ambitions of the Latvian ruling elite.

These conclusions were proved by the publication in April 2013 of the Latvian Report on the Implementation of the UN Convention on the Rights of the Child. According to the document, the "non-citizens" situation in Latvia

"has improved". In particular, it is said that 20,226 minors became Latvian citizens from 2004 till 2011. However, nothing is said about approximately 15,000 children that are still "non-citizens"². This is done despite the recommendations of the Council of Europe Commissioner for Human Rights Nils Muižnieks and the OSCE High Commissioner on National Minorities Knut Vollebaek that call for lifting all restrictions on granting citizenship to the children of "non-citizens" born after August 21, 1991.

According to the Latvian authorities, "due" to the policy of the Latvian government in the sphere of citizenship the number of citizens since 2004 grew from 77.8 percent to 83.2 percent while the number of "non-citizens" dropped off from 20.8 percent to 13.8 percent. Naturally, there is no information proving that these results were achieved not by facilitating the naturalization process but due to emigration or death of the older generation of "non-citizens".

The main governmental human rights defender Ombudsman Juris Jansons completely ignores the issues of mass non-citizenship in Latvia as well as the status of the second popular language in the country – the Russian language. In his statement in the Latvian Seima on June 13, 2013, and in the following address to the European Parliament he underlined his critical point of view regarding the economic situation in the Latvian Republic, poverty and social inequality. When speaking about the discrimination of national minorities Juris Jansons mentioned only the violation of rights of the Gypsies. However, the Ombudsman overlooked such important for "non-citizens" issues as unequal remuneration conditions, overstated linguistic requirements for employment and other restrictions. He did not mention either social segregation or marginalization of non-Latvians. For example, the proportion of the unemployed working population among the national minorities (about 15 percent) is consistently higher than among Latvians (about 10 percent) that provokes a deeper social and economic gap between them.

² According to the OCMA data of 31.08.2011.

The Latvian authorities pursue regular discrimination policy regarding the Russian language; enquiry is largely practiced in this sphere: more than 10,000 denunciations concerning the non-use of the Latvian language have been made at the State Language Center since 2000; about 9,500 people were arrested. The majority of the instructions of the Center contradict the recommendations of the UN Committee for the Elimination of Racial Discrimination concerning the requirements to the knowledge of language and its usage at work.

The confrontational approach of the Latvian authorities towards the national minorities residing in Latvia (37.9 percent of the total population of the country³) and in particular to their most discriminated category – "non-citizens" - provoked the foundation of the public organization "Congress of «non-citizens»" in March 2013. Its aim is to unite the efforts of the human rights defenders and non-governmental resources in a unique representative body that could lead dialogue with the Latvian authorities and the international human rights community on behalf of the "non-citizens". The appearance of such initiative was to a great extent caused by the fact that the Latvian Central Election Commission prohibited *de facto* in November 2012 holding referendum allowing to grant automatically Latvian citizenship to all "non-citizens". This measure of the Latvian authorities deprived Latvian citizens as well of the right to express their will (at the first stage of the procedure more than 10,000 signatures for a referendum were collected). The local legal society characterized it as deviation from the fundamental democratic norms.

Another example of pure violation of human rights in Latvia was the adoption by the Latvian Seima at the end of 2012 of a new procedure of

³ According to the population census of 2011.

initiating the referendums that significantly reduced the possibility to use this key democratic instrument⁴. The aim of these amendments is the desire of the Latvian authorities to escape submitting to the referendum such sensitive issues as citizenship, language, introduction of euro etc. After the entry into force of the new legal provisions the procedure of initiating a referendum became hard to implement.

Latvian legislation still discriminates the veterans of the Great Patriotic War. The "national guerillas" – former members of the armed gangs "Forest Brothers" many of whom were former legionaries of Waffen SS during the war get supplementary pension and social benefits. As for the veterans of the Great Patriotic War, they are deprived of any material assistance from the State.

In this context, Latvia continues its efforts aimed at glorification and immortalization of former legionaries of Waffen SS and their accessories.

Annual mars of the former legionaries of Waffen SS are held in Riga with the connivance of the authorities. In 2013, several members of the parliament from the ruling coalition participated in honoring the members of this criminal organization convicted by the Nurnberg Tribunal.

On July 4, 2013, in memory of the victims of Holocaust the right radical party "Everything for Latvia!" that is a member of the ruling coalition organized a rally "in memory" of the Latvian collaborationists in *Limbaži* who died there in 1941.

In October 2013, the Latvian Minister of Justice Janis Bordans supported the cynical initiative to demolish the Soviet Liberators Memorial in Riga and to build a stadium there.

On July 3, 2013, Latvian president Andris Berzins met the representatives of the organization "The Hawks of Daugava" uniting the former legionaries of

⁴ The threshold necessary for initiating a referendum during the first stage was raised from 10,000 to 30,000 notarized signatures. Starting from 2015, the signatures of one tenth of the Latvian electors, i.e. about 154,000 signatures must be collected for initiating a referendum on any issue.

Waffen SS and their successors. According to the mass media, he "fully understood" the request of the former legionaries to adopt the law on the status of the persons that "had been illegally mobilized" during the Second World War as soon as possible that should constitute the legal basis for the financial support of the former legionaries.

This bill that is interpreted by the Latvian authorities as a step to "reconciliation" of the participants of the Second World War who were enemies during the War is considered to be provocative by the Latvian veteran and the Russian speaking organizations. It is aimed de facto at legalizing the status of the legionaries. It does not envisage providing support to the majority of Soviet veterans. On the contrary, it is aimed at dividing the veteran movement on the ground of national origin. In particular, some veterans of the 130th Latvian infantry corps fall within the jurisdiction of the bill as "soldiers recruited to the Red Army by force".

The amendments to the Law on Security during public, recreational activities and holidays adopted by the Seima on June 20, 2013, prohibit using Soviet symbols together with the Nazi symbols. It is dangerous because this law has not been applied in practice that allows its free interpretation by the ruling nationalist coalition.

The national radical deputies of the group "Everything for Latvia!" – "For Native Land and Freedom"/Movement for the national independence of Latvia tried again to rush a proposal to use the official language of Latvia in the free pre-school education since September 1, 2015. They consider that this bill will contribute to "consolidating" the society. The adoption of such bill may only aggravate interethnic confrontation in the Latvian Republic.

The attempts of the Latvian opposition to prevent strengthening the discriminative tendencies concerning national minorities in Latvia antagonize the ruling coalition. For example, the Seima decided to impose sanctions for "violating the deputy ethics" against the deputy of the Russian association

"Compliance Center" I. Tsvetkova because she mentioned the majority of the above mentioned examples of human rights violation in Latvia at the international conference in Washington on June 4, 2013.

Lithuania

In 2013, there were no dramatic changes in the human situation in Lithuania. The authorities do not pay attention to the existing systemic problems in this area trying to temper criticism towards them by the profile international organizations and the human rights NGO making cosmetic amendments to the current legislation.

The remarks made by the European Commission against Racism and Intolerance (ECRI), the UN Human Rights Council (HRC) and the UN Human Rights Committee (HRC) in the recommendations in the framework of the monitoring cycles of Latvia carried out by these international human rights institutions in 2011–2012 are still relevant. They stress in particular the high level of violence in families, violence against women and children, absence of efficient mechanism to counter these phenomena, child homelessness, social and financial distress of Gypsies, xenophobia and intolerance against national and linguistic minorities, incomplete inquiry into the case of the so-called CIA prisons on the territory of Lithuania, predominance of prosecution in the judicial practice, growing tendencies of anti-Semitism and racism, weak institutional human rights basis etc.

It is worth mentioning that the coherent policy of the Lithuanian authorities aimed at falsification of contemporary history, attempts to equalize the Nazi and Soviet regimes, glorification of fascism accomplices creates a fertile ground for the growing manifestation of nationalism and neo-Nazism.

At the same time, the current legal prohibition on demonstration of fascist and Soviet symbols applies only to the last. In this regard, it is worth mentioning the decision of the Klaipeda District Court of 2010 according to which swastikas is not a symbol of fascist Germany but "historical heritage of the Baltic people".

It is to note that the existing Lithuanian two major nationalist extreme right organizations – the Lithuanian National Center and the Lithuanian National Youth Union that propagate xenophobia and nationalism annually obtain permission of the authorities to organize demonstrations in Vilnius on 11 March and in Kaunas on 16 February. Besides, the Lithuanian National Youth Union gets financial support from the State.

Taking into account the parliamentary elections in the country in autumn 2012 and the future presidential and European Parliament deputies campaign in spring 2014, the violations of freedom of speech and media became particularly relevant in Lithuania. According to some local and international experts, the violations in this sphere prove the current tendency of Lithuania to stop fulfilling its international obligations.

It was illustrated by the example of the First Baltic Channel (PBK) that broadcasted early October 2013 in the program "Man and Law" the events in the capital of Lithuania of January 13, 1991, where "the crackdown on peaceful demonstrators" that night near the Vilnius TV tower was interpreted differently from the official version. In response, the Lithuanian Radio and Television Commission decided to suspend broadcasting of the PBK programs "produced in the countries that are non-Members of the UN" for three month (from October 15, 2013); this decision was later confirmed by the Vilnius District Administrative Court.

OSCE Representative on Freedom of the Media Dunja Mijatović had to intervene in this situation having negatively estimated the measures of the Lithuanian authorities and having called on the Commission to review its decision as it "undermines media pluralism and can negatively affect freedom of media and speech"⁵. She pointed out to the Lithuanian authorities the unacceptability of any legislative "restriction and suppression of controversial

⁵ Statement of Dunja Mijatović of October 10, 2013, published on the OSCE website.

and differing views on historical events". It is remarkable that during the meeting of the OSCE Permanent Council of October 17, 2013, the Lithuanian representative explaining the suspension of the PBK broadcasting sincerely said that dissemination of the "falsified information" that is a different point of view on specific historical events is "an obvious attempt to undermine the sovereignty, territorial integrity and political independence" of his country. It means that the Lithuanian diplomat acknowledged that prosecution of dissent is an official policy of the Lithuanian authorities that are afraid of the infringement on their interpretation of the country's contemporary history.

Another example of obvious suppression of freedom of speech in Lithuania and unpleasant measures of the Lithuanian authorities regarding the Russian programs broadcasted at the local television was the situation around the program "Emergency Investigation" on the NTV channel. On November 25, 2013, the program reported on the methods of work of the Department of National Security of the Lithuanian Republic where the officials actively use women of easy virtue to seek incriminatory evidence about high-ranking Lithuanian politicians and businessmen.

This time the Lithuanian authorities did not ban broadcasting this report but prevented its broadcasting by suspending broadcasting of the NTV channel as well as the PBK and the REN TV channels for several hours – there was black screen with red and yellow ripple noise.

Incredible as it may seem, it happened at the time when Lithuania that was President of the Council of the EU in the second trimester 2013 called for "absolute respect of the fundamental rights of a person to free and unlimited access to any information" and protection of the freedom of expression and media.

So we can affirm that the Lithuanian government pursues the practice of double standards in the sphere of human rights, violently ignoring its international commitments concerning implementation of the principle of

freedom of speech and the right to the freedom of expression.

It is also proved by the conviction of A. Paletsky in 2012 for his commenting on the above mentioned events of 1991 near the Vilnius TV tower in a manner inconsistent with the official version. Today, Paletsky's complaint against the sentence of the Lithuanian Court is being examined by the ECHR.

The existence of the restrictions concerning the freedom of speech and the right to free expression in Lithuania is also proved by the fact that the Lithuanian Seima deputy Petras Gražulis was denied the right to express his opinion about the parade of sexual minorities in Vilnius in July 2013 that was inconsistent with the official position; and the initiative group under the member of the Municipality Council of Kaunas G. Labanauskas was not allowed to hold a referendum on the limitation of propaganda of homosexuality.

Critical remarks concerning the respect of rights of national minorities in Lithuania that were noted in the ECRI Report of 2011 are still relevant. The human rights organizations are concerned about the legal vacuum in regard of this category of people that appeared after the expiration of the Law on National Minorities of 1989 in 2010. The human rights defenders are also concerned about the fact that the citizens of Lithuania of non-Lithuanian origin do not have the right to participate in the presidential elections as candidates and the NGO can not vouch for the victims of discrimination.

The problem of diminishing the possibilities of the representatives of national minorities to get secondary education in their native language is still urgent. The amendments to the Law on Education adopted in 2011 and the following introduction of compulsory teaching of some subjects in the Lithuanian language as well as setting unified requirements for the national language exam for pupils of the Lithuanian schools and national minorities schools placed the representatives of the non-title nations in an unequal position in comparison with the ethnic Lithuanians.

The 12 months delay of the full-scale implementation of such initiatives applied in 2013 does not solve the core of the problem. According to local experts, the amendments to the law will lead to the outflow of children from the national schools to the Lithuanian schools. In this regard, the Electoral Action of Poles in Lithuania (EAPL) that is member of the ruling coalition suggests returning to the previous version of the law that does not contain the provisions "discriminating national minorities".

Revealingly, the Lithuanian authorities give examples of closing schools with teaching in the Lithuanian language in Poland as "moral" reasons for toughening the examination requirements for the national minorities that confirms de facto political bias of the official Vilnius in this issue.

The Lithuanian authorities still refuse to resume investigation into the so-called CIA secret prisons on the territory of the country explaining their position by the absence of new circumstances in the case as well as by the USA refusal to give necessary information. In this regard, the local NGO "Institute of human rights monitoring" based in Vilnius made a complaint to the ECHR in December 2012 against the actions of the Customs Department of the Lithuanian Republic that refused to give the human rights defenders the information that they had requested concerning the results of the flights inspection connected with the CIA operation on secret detention and extradition of terrorist suspects.

Nils Muižnieks, Council of Europe Commissioner for Human Rights, in his comment in September 2013 noted the unlawful acts that accompanied the implementation of the program of the CIA secret prisons. In this document Lithuania is one of the States that seriously discredited itself by the involvement of its secret services in the CIA "illicit program". Lithuania in particular is accused of suspending the corresponding criminal investigation in 2011 without bringing any charges.

It is also mentioned in the resolution of the European Parliament adopted on October 10, 2013. According to the resolution, there is no progress in the fulfillment of Lithuanian commitments to resume the corresponding criminal investigation in case of appearance of any new information about the possible use of the Lithuanian air space for the CIA operations as well as possible illegal detention and inappropriate treatment of prisoners on the territory of the country. Prior to adopting this resolution the NGO "Amnesty International" together with some other foreign and Lithuanian NGO held a briefing in Vilnius at which the Lithuanian authorities were criticized for the refusal to resume the examination of the case of the CIA "secret prisons". This issue was already traditionally discussed at the annual OSCE Human Dimension Implementation Meetings.

In 2013, the story with the Chechen children from the Gataev orphan asylum whom Lithuania has been denying the right to return to their native land for a long time was continued. On January 30, 2013, at the CM meeting there was "first reading" of the request of the head of Russian parliamentary delegation to PACE Alexei Pushkov concerning the detention of Russian minor citizens by the Lithuanian authorities on their territory. The Lithuanian representative justifying the longstanding reluctance of the Lithuanian authorities to discuss this issue with the Russian side explained that Vilnius acts in accordance with the international legal norms and conventions to which it is party.

In response, the Russian side stressed the factual contradictions in the Lithuanian information having noted the violation by the Lithuanian Republic of the corresponding bilateral arrangements with Russia and the international and legal norms as a whole as well as inadmissible delay in responding to our requests.

The issue of violation of the rights of Russian citizens was developed in the story of precipitate decision of the district court about extradition of Dmitry

Ustinov to the USA who was arrested in April 2013 in Vilnius on the request of the US authorities. The Lithuanian Themis demonstrating again its loyalty to the USA preferred to turn a blind eye to the weak evidential base of the American request in order to extradite the Russian citizen as soon as possible.

In general, we can say that the human rights situation in Lithuania not only does not improve but in some areas, in particular in the area of the freedom of speech and media, it even continues to degrade. The approaches of Vilnius towards solving these issues, in particular if it concerns Russian-Lithuanian relations, depend on political environment as well as on "the popularity" of an issue at the international human rights platforms that predetermines practical measures (or the lack of actions) of the Lithuanian authorities concerning the specific "pressure points" in this area.

Luxembourg

The human rights situation in Luxembourg remains favourable as a whole. In 2012 and in the first half of 2013, there were no reported noteworthy violations in the country.

The legislative and regulating provisions of Luxembourg prohibit any form of discrimination between men and women. However, though equal wages are provided for them de jure, according to some reports of human rights NGOs at the beginning of 2013, women are paid less than men for the same work.

Luxembourg has achieved significant results in the sphere of the appropriate justice distribution. Beginning from 2012, the amount of judges and prosecution officers as well as administrative judicial bodies is constantly rising. However, the slow pace of proceedings in Luxembourg causes certain criticism. Even those detainees who committed minor offences may stay in custody for a considerable time waiting for court hearings. Very often detained foreigners have problems in choosing a lawyer speaking their native language.

International human rights activists are also worried about the fact that prisons in the country are fully packed.

International human rights activists and UN experts note the positive approach of Luxembourg in the promotion and protection of human rights that manifests itself in Luxembourg's joining the majority of human rights agreements. But there are also a number of critical comments. Various Luxembourg's reservations concerning some international treaties limit the possibilities of their implementation at the level of national legislation. Luxembourg also has some judicial inadequacies in its domestic law system, particularly concerning sexual exploitation of the minors, this especially refers to the lack of clear definition of child pornography and child prostitution. Luxembourg is the destination country for the victims of human trafficking, especially for women and children.

Human rights community records the problems connected with deportation of people who apply for asylum in Luxembourg. The Duchy does not participate in the International Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of their Families, nor has it ratified the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance.

According to international experts and the Member States of UN Human Rights Council, Luxembourg should ratify the Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights; take steps to ensure providing of reports for treaty bodies in time, including the Committee on the Elimination of Racial Discrimination, the Committee on Economic, Social and Cultural Rights and the Human Rights Committee; arrange the visits to the country of the Special Rapporteur on the sale of children, child prostitution and child pornography, the Special Rapporteur on contemporary forms of racism, racial discrimination, xenophobia and related intolerance and the Special Rapporteur on the human rights of migrants; continue to review the legislation on domestic violence, that is currently being discussed in the Parliament; take necessary steps to adjust the system of providing asylum to new requirements of international protection.

There is no official information about ethnic discrimination in Luxembourg. Such human rights organizations as Human Rights Watch, the International Federation for Human Rights and Amnesty International Luxembourg do not report any significant violations in Luxembourg. At the same time, local non-governmental associations working with foreigners, for example ASTI, recognize that in every-day life there are cases of "differentiation" around recruitment preferences of employers when main preference is given to Luxembourgers followed by EU citizens and only then to citizens of third countries.

In 2013, the Council of Europe, in its turn, noted that, according to the European Commission against Racism and Intolerance (ECRI), although there are some positive changes in the sphere of combating discrimination in Luxembourg, there are still some problems arousing concern, in particular those of inequality of recruitment. The ECRI highlighted the necessity to take a test on speaking Luxembourgish that causes difficulties for a lot of foreigners in the process of receiving the citizenship of Luxembourg and leads to the high rate of expelling of foreigners from schools. The Council of Europe pointed out that the foreigners who live in Luxembourg on the legal basis are not entitled to the benefits of social security like the citizens of the country.

The European Court on Human Rights (ECHR) also express criticism in the sphere of the right to freedom of expression and the right to respect for private and family life . For example, on April 18, 2013, the ECHR found Luxembourg guilty for violation of the right to freedom of expression and the right to respect for private and family life due to the police raid to the editorial office of the Portuguese language newspaper "Contacto" that is focused on the Portuguese community of the country. The ECHR delivered a unanimous judgment that Luxembourg had violated the right to freedom of expression stated in Article 10 of the European Convention for the Protection Human Rights and Fundamental Freedoms. The ECHR also stated that the search was a violation of the right to respect for private and family life. With six votes to one the ECHR found the government of Luxembourg guilty and ordered it to pay Saint-Paul Luxembourg S.A. a compensation of 6,000 euros.

Malta

The major violations of human rights in Malta recorded by international and national human rights NGOs are related to "severe" immigration legislation and poor living conditions of refugees in immigration detention centers (the obligatory period of detention is up to 18 months; restriction on the access of human rights NGOs' representatives; regular cases of hypothermia and food poisoning).

The situation in this sphere is particularly reflected in the judgments delivered by the European Court of Human Rights as of July 23, 2013 on the high-profile cases of *Suso Musa v. Malta* and *Aden Ahmed v. Malta*. The Court approved the claims of two illegal African immigrants that had been held in custody in Malta from 2009 to 2011 for the period longer than the one established by law. Moreover, the Court took into account the fact that the immigrants had not been given the opportunity to apply for refugee status as well as their complaints about poor medical care during the period of their detention. In this respect, the ECHR ordered Malta to pay the claimants a compensation of 60,000 euros.

Netherlands

Among the areas of concern in terms of respect for human rights in the Kingdom of the Netherlands attention is still drawn to the situation with illegal immigrants and asylum seekers, persistent discrimination against legal immigrants from developing countries as well as ensuring security of citizens' personal data (first of all, electronic data) when used by public authorities. In the Caribbean part of the Kingdom (the islands of Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Saba and Sint Eustatius), trafficking in persons and prison conditions continue to cause concern.

These problematic aspects of the human rights situation in the country were noted, in particular, in the proceedings of the second cycle of the Universal Periodic Review of the Human Rights Council (2012), the report of the Institute for Human Rights for 2012⁶, reports of the media and reputable international human rights NGOs, among others.

The situation with safeguarding the rights of foreigners held in detention remains in the focus of attention of human rights defenders. According to statistics from the Ministry of Security and Justice of the Netherlands, the authorities detain about 8-10 thousand foreigners each year, with many of them being detained on repeated occasions and for prolonged periods of time. In its reports, Amnesty International has been pointing to the fact that detention in the Netherlands has in effect turned into a "tool of intimidation and punishment" and is used by the authorities too frequently, including against vulnerable groups, such as victims of torture and trafficking in persons, pregnant women, etc. The report of the Amnesty International on the situation with human rights in the world in 2012 once again states that this coercive measure is used too frequently in the Netherlands, with conditions of detention of illegal migrants in

⁶ The full text of the report (hereinafter the "report of the Institute for 2012") is available on the website: <http://www.mensenrechten.nl/publicaties/detail/18415>

special centers remaining worse in some respects than in the prisons of the Netherlands.

The National Ombudsman of the Netherlands specifically emphasized in a report on violation of the rights of foreigners illegally residing in the Netherlands and held in detention (August 2012) and in his statements in early 2013 that detention shall be applied to foreigners only as an extreme coercive measure and criticized the authorities for insufficient attention to developing alternative ways of ensuring deportation.

In August 2012, the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) published a report based on the results of the visits to Dutch confinement facilities, in which it was indicated to the authorities of the Netherlands that families subject to deportation that had minor children were held in detention for excessively long periods of time and that handcuffs were used frequently and unreasonably with regard to detainees when they were being moved beyond special centers (to a court, hospital, etc.).

In June 2013, in its concluding observations regarding the fifth and sixth periodic reports of the Netherlands, the Committee against Torture pointed to such problematic aspects of treatment of illegal migrants and asylum seekers as careless and hasty consideration of asylum claims, insufficient attention to specific medical needs of applicants, prolonged detention in special centers and harsh conditions in them, which periodically provokes hunger strikes and suicides, and others.

In 2011, 40 people died in confinement facilities, including in detention centers for immigrants; 15 of them committed suicide. In 2012, according to preliminary data, 24 people died, 9 of them as a result of suicide. At the same time, the National Ombudsman stated in a special report on this subject (April 2012) that the statistical data of various public authorities on the number of deaths in detention facilities often differ and criticized the authorities for

insufficient quality of investigation into the circumstances and causes of such deaths.

The investigation conducted into the death of a Russian citizen, A. Dolmatov, in a deportation center in Rotterdam in January 2013 revealed not only inaction or negligent actions on the part of certain officers of relevant authorities of the Netherlands with regard to him but also serious flaws in procedures and information systems used by the authorities when dealing with immigration matters. In particular, the main conclusion of the investigation was that from time to time failures occurred which resulted in false information being registered in the applicants' dossiers. These revealed facts sparked a wave of criticism from the national human rights community, international human rights bodies and NGOs.

Human rights advocates regularly express concern about insufficient transparency of activities of Dutch authorities responsible for forced expulsion of illegal migrants. The fact that administrative detention of illegal immigrants with a view to expelling them is subject to criminal law in the Netherlands (the Law on the Principles of the Penitentiary System) is also criticized. This leads to a disproportionate restriction of the rights of detainees who are not guilty of any crime, including of their internal movement, private life, as well as access to social services, leisure and contacts with the outside world, marginalizes immigrants and asylum seekers who are treated as "criminals", which creates stereotypical images and xenophobic sentiments among the population.

Furthermore, the Government has drafted a bill that recognizes the illegal stay of foreigners in the country as a criminal offense (maximum penalty – arrest for up to 4 months or a fine of up to 3,900 euros). The rationale for this bill and the disproportionate penalty stipulated by it have been severely criticized by the human rights community, the Council of State of the Netherlands and the Institute for Human Rights.

In his turn, the Ombudsman for Children noted in a report published in June 2013 that the practices of migration authorities regarding the consideration in 2008-2013 of children's applications for reunification with their parents restrict the rights and interests of children that are enshrined in the Convention on the Rights of the Child. Concern over the Netherlands' policy on family reunification, which leads to violation of children's rights, as well as over an unacceptable policy of detention of juvenile immigrants or asylum seekers was also expressed in the report of the Institute for Human Rights for 2012.

Concerns remain with respect to the policy of the Netherlands towards immigrants legally residing in the country, including those who acquired the citizenship of the Netherlands. It is noted that members of ethnic, national and religious minorities continue to face discrimination in health care, education, housing and employment. In recent years, the unemployment rate among ethnic minorities consistently exceeds the level of unemployment among native Dutch by nearly three times. According to the Central Bureau of Statistics of the Netherlands, in 2012 it was 15.5 percent (an increase of 2.4 percent compared to 2011), while the unemployment rate among the native population was 5 percent.

Violation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse (the Lanzarote Convention) by the Netherlands causes serious concern and anxiety. Italian deputies R. Farina and L. Volonte sent appropriate inquiries to the Committee of Ministers of the Council of Europe earlier in this regard. The reason for the first inquiry was the decision of the Court of Appeal of Arnhem to reverse the judgment passed on June 27, 2012, to ban the Dutch pedophile association, the Martijn club (a non-profit organization that promotes the idea of "acceptability" of sexual relations between adults and children; most established members of the "club" have convictions for sexual offenses against children; "kids love it, and they should be thankful for having sex with adults, they will not protest, just

give them more gifts" – this is an example of the approaches of the "club", which the Dutch newspaper quoted with reference to the official Martijn website.

As noted by legal experts, this decision of the Arnhem court became possible due to the lack of legal implementation of the Council of Europe Convention on the Protection of Children against Sexual Exploitation and Sexual Abuse in the Netherlands, despite numerous calls of other States Parties to correct that.

It is noted in the decision of the Court of Appeal that the modern Dutch society is developed enough to "counter threats posed by the activities of the club". In the second inquiry on behalf of L. Volonte concern is expressed with regard to the investigation of the case of J. Demmink by the authorities of the Netherlands; before his dismissal he held a senior position in the Ministry of Justice of the Netherlands. It is pointed out that J. Demmink, who had been accused of statutory rape, was not removed from office and had the opportunity to influence the judicial process. Furthermore, according to L. Volonte, the Government of the Netherlands "covered up" for J. Demmink.

It is remarkable that this is the second inquiry of L. Volonte at the CMCE regarding this matter: the parliamentarian was not satisfied with a "watered down" response of the Committee of Ministers to his first inquiry in March this year.

Both inquiries show that the Netherlands violate the Lanzarote Convention, according to which a country shall take all necessary legislative and other measures to prevent sexual exploitation and sexual abuse of children.

In October 2013, the Secretariat of the Council of Europe notified the national delegations of the withdrawal from discussion of draft replies to the questions of PACE deputies L. Volonte and R. Farina in the CE Committee of Ministers on formal grounds. As a justification for the decision not to respond to these inquiries the Secretariat indicated that both Italians are no longer members

of the national parliamentary delegation to the PACE, and, therefore, "in accordance with the arrangements between the PACE and the CMCE", the Committee of Ministers shall not respond to these questions.

The number of complaints about discrimination that are received at regional anti-discrimination centers in the Netherlands is steadily growing. In 2011, 6391 such complaints were registered in the Netherlands (5 percent more than in 2010). In most cases, claimants were victims of discrimination based on race. At the same time, experts emphasize that any official statistics in this area is "only the tip of the iceberg", as an undetermined significant number of people never complain of discrimination against them because they do not believe in the efficacy of filing such complaints or are afraid of "negative consequences".

In its latest report on the Netherlands, the European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) claims that the actions of the Dutch authorities lead to marginalization of members of ethnic minorities and discrimination against them. The case when the police, without any apparent reasons, conducted searches among Antilleans living in the Netherlands was given as an example.

The UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights draws attention to the lack of anti-discrimination provisions in the legislation of the Netherlands, noting that it does not provide for safeguards against discrimination in all its forms. In this context, the Committee is worried by the growing popularity of racist and xenophobic sentiments that can be seen in the Netherlands.

In 2012, a special website for filing complaints against migrants from Eastern Europe was created by the Party for Freedom, which provoked sharp criticism from Dutch and international human rights organizations.

Disturbing messages about the policy in the field of ensuring equality between men and women continue to appear. Discrimination manifests itself in

a considerable pay gap between men and women, less significant presence of women on the labour market and in political life. In its report for 2012, the Institute for Human Rights also draws attention to the persistent problem of domestic violence against women – according to the police, about 200 thousand women become victims of such violence each year, and the Institute is of the opinion that the Government has not developed a comprehensive approach to solving this problem.

Many questions with regard to legality and compliance with human rights, particularly the right to privacy, arise in connection with the active work of the police and security services of the Netherlands aimed at wiretapping individuals and monitoring their online communication in order to "ensure national security and combat crime". According to a study published in May 2012 by the Research and Documentation Centre of the Ministry of Security and Justice of the Netherlands, about 22,000 phones were wiretapped in the Netherlands in 2010, and it is noted in the report that these figures are higher than in other European countries and that the information obtained by wiretapping in practice rarely contributes to solving the crimes.

In November 2012, the European Court of Human Rights ruled that the Dutch security services violated Article 8 ("The Right to Respect for Private and Family Life") and Article 10 ("Freedom of Expression") of the European Convention on Human Rights by organizing wiretapping and surveillance of two journalists of the *Telegraaf* newspaper after they prepared a series of materials relating to the work of the security services⁷.

In June 2013, in connection with the scandal over PRISM surveillance program, a number of Internet providers revealed that they had to give information about their customers to law enforcement agencies at their request

⁷ *Telegraaf Media Nederland Landelijke Media B. V. and Others v. the Netherlands, complaint № 39315/06.*

on a regular basis⁸ (though it remained unclear to them how exactly these data were then used by public authorities).

Large-scale collection and accumulation of personal data, such as movement of vehicles (with the help of navigators and roadside cameras), logs of phone calls, Internet usage statistics, including the content of websites visited, can result in too detailed "profiling" of individuals, which, for all technological development, does not exclude inaccuracies and serious mistakes. Extensive subsequent use of information from such dossiers on citizens by public authorities may lead to incorrect results and sometimes to violation of citizens' rights.

In its report for 2012⁹, the Data Protection Authority indicated that the gathering and linking of personal data by various public authorities is often exercised in violation of the law, and as a result citizens are not able to determine what data about them are stored, where and for what purpose.

In the report of the Institute for 2012 attention was drawn to essentially the same problems in the sphere of ensuring security of citizens' personal data – the "secondary use" of the collected data for purposes other than those for which they were initially gathered, possible discrimination against persons on the basis of the collected data, accumulation of such data leading to serious violation of the right to privacy, etc.

Human rights activists continue to express concern about the situation with human rights in the Caribbean part of the Kingdom of the Netherlands. In 2007, the European Committee for the Prevention of Torture made a number of recommendations in order to improve the conditions of detention in prisons on Aruba and in the Netherlands Antilles (the islands of Curaçao, Sint Maarten and the BES islands). In 2008, the Council of Ministers of the Kingdom of the Netherlands decided to oblige the governors of both countries (Aruba and the

⁸ See: <http://www.volkskrant.nl/vk/nl/2686/Binnenland/article/detail/3471627/2013/07/06/Spionagepraktijken-in-de-VS-Kiik-eerst-eens-naar-Nederland.dhtml>. <http://nos.nl/artikel/528320-xs4all-150-verzoeken-diensten.html>

⁹ http://www.cbweb.nl/Pages/jv_2012.aspx

Netherlands Antilles)¹⁰ to report on the implementation of the CPT recommendations every six months. The recent reports (July 2011) note a partial improvement in the conditions of detention as well as the willingness of the authorities to work in this direction. At the same time, in some facilities a number of significant violations are still not corrected (lack of ventilation, overcrowded cells, poor quality of health care, long-term detention, etc.). Beyond that, there are doubts that during interrogations detainees are provided with adequate legal assistance.

International NGOs indicate that in these territories problems exist with trafficking in persons for sexual exploitation as well as for domestic servitude and forced labour in construction and agriculture.

The Committee on Economic, Social and Cultural Rights notes that in violation of Article 8 of the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights there is a legal ban on strikes on Curaçao and Sint Maarten, and in the Netherlands themselves, although strikes are not prohibited, the right to conduct them is not stipulated. Corporal punishment, which shall be abolished in accordance with Article 10 of the Covenant, still exists on Aruba. Concern about the absence of the ban on corporal punishment on Aruba as well as the lack of respect for this ban on other Netherlands Antilles islands has been voiced by a number of countries, including within the framework of the Universal Periodic Review of the UN Human Rights Council.

¹⁰ Since October 10, 2010, as a result of a constitutional reform, the status of the Netherlands Antilles (previously a single constituent country within the Kingdom) has been changed: Curaçao and Sint Maarten are now separate constituent countries, and the islands of Bonaire, Sint Eustatius and Saba (the BES islands) received the status of special municipalities within the Netherlands.

Poland

In Poland, the most significant human rights issues have remained the same for years. Human rights institutions still record quite a lot of instances of discrimination based on gender, religion and sexual orientation. It is often that reproductive rights of women are not respected, police officers exceed their authority, prisons are overcrowded and inmates have difficulties in gaining access to appropriate health care, while rights and freedoms are violated under the pretext of combating terrorism (the so-called CIA "black sites"). Human rights situation of migrants and refugees remains stressful.

The Polish Helsinki Foundation for Human Rights (HFHR) has stated that Poland is reluctant to execute the judgments of the European Court of Human Rights (ECHR), which, in particular, found that prison conditions in Poland did not satisfy the confinement standards. Systematic violations of human rights in this area were mentioned in the latest report of the Council of Europe Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment. The Committee encouraged the Polish authorities to pursue their endeavors to combat prison overcrowding and take legal measures to increase the minimum standard of living space per prisoner up to the European minimum standard of 4 sq m per prisoner (currently, the Polish standard amounts to 3 sq m per prisoner). The Committee also noted prolonged detention periods and the growing incidence of acts of torture against inmates. It is still difficult to gain access to appropriate health care in custody, despite a number of programs put in place to improve the situation, such as the Health Care in Polish Prisons program. Amnesty International has also stated that prisoners often cannot receive necessary medical aid. In this regard, the institution supported the complaint to the ECHR filed by a Polish prisoner M. Stefaniak, who had been denied medical aid in prison despite her being almost completely deaf.

According to the annual Report on execution of ECHR judgments, published in spring 2013, Poland ranks third by the number of cases monitored by the Committee of Ministers of the Council of Europe (74 cases in the process).

Human rights institutions are concerned about the growing number of hate crimes in Poland. As reported by Never Again, a major anti-fascist organization operating in Poland since 1996, over 600 such crimes were recorded in the country in 2011–2012. Most of the nationalistic crimes were recorded in Bialystok and Wroclaw. In these cities, there are active members of such nationalist and neo-Nazi organizations as National Rebirth of Poland and Blood and Honor and movements like skinheads and "*kibols*" (football fans).

In recent years, the incidence of crimes involving violations of religious, national and ethnic minority rights in Poland has increased. According to the Prosecutor General's Office of Poland, 362 criminal cases were initiated in 2012, 272 – in 2011 and 146 – in 2010. Most victims were people of Jewish origin because of domestic anti-Semitism entrenched into the Polish society (93 cases). For example, one could mention a number of incidents which took place in 2012–2013. Thus, on April 13, 2012, the *Gazeta Wyborcza* newspaper reported about a shop selling items bearing anti-Semitic insignia to the supporters of local football team in the city of Lodz. On July 7, 2012, visitors to the Moment Cafe in Krakow were refused service because they belonged to the Jewish nation. On February 17, 2013, supporters of LKS Lodz Football Club organized a tournament during which they held a competition in throwing ninja stars at an effigy of a Jew (*Gazeta Wyborcza*).

In June 2013, about a hundred of nationalists and football fans disrupted a lecture by Z. Bauman at Wroclaw University. The hooligans followed the instructions of D. Goshinski, leader of the local cell of National Rebirth of Poland, and R. Zielinski, leader of football fans in Wroclaw and author of the book "*How I fell in love with Adolf Hitler*".

Although the Constitution of the country prohibits the activities of parties inciting racial and national hatred, the so-called Party of the Slavonic Empire has been registered. "Everyone knows, who rules over Poland. Jews rule over Poland. And we will fight against these damned Jews", – said Jan Kielb, leader of the party.

There are also outbreaks of xenophobia towards Belarusians, Ukrainians, Russians, people from the Middle East and Africa. Moreover, it is often supported by social and political actors. Thus, on June 12, 2012, during the EURO-2012 football championship, there were massive beatings of the Russian citizens by pseudo-supporters of the Polish national team. Before the event some right-wing political actors heightened tension by comparing the game between Poland and Russia with the Polish-Soviet War that took place in 1920. The following day, Maciej Maciejowski, member of the Warsaw City Council, wrote in his twitter: "It's a shame that police didn't ban the Russian march and the Polish supporters had to defend the honor of Poland. Bravo, guys! We won't let them spit in our face!".

On June 20, 2012, in an interview to the Eska ROCK radio station after the game between Poland and Ukraine, K. Wojewodzki, a famous Polish showman, made insulting comments about the Ukrainian women, who worked in Poland as housemaids.

In August 2013, the court in the city of Bialystok decided that the customs official, who had called Chechens despicable parasites, Caucasian idlers and pedophiles in Internet, had not exceeded the limits of freedom of expression.

In general, ultranationalist moods have intensified. Thus, National Movement (NM), a major nationalist organization, has already been mentioned in opinion polls by about 2 percent of respondents. NM has more than 20,000 supporters on Facebook (for example, the ruling Civic Platform party has slightly more than 40,000).

On November 11, 2013, when a few thousands of people gathered in the streets of Warsaw to take part in demonstrations organized by members of radical nationalist movements on the occasion of National Independence Day, the Embassy of Russia in Poland was attacked by hooligans. During the unrest, they threw flares, stones and firecrackers to the diplomatic premises. The property of the Russian diplomatic mission was damaged.

The situation of Roma remains complicated. As reported by human rights defenders, some Roma families have been evicted from municipal territories without being provided other place for living. Most recent case of this kind took place in May 2013 in Wroclaw, where eviction was prevented with the assistance of human rights institutions. Human rights defenders are concerned about the persisting discrimination of Roma in employment and education. According to the EU Agency for Fundamental Rights, less than 30 percent of Roma respondents have completed secondary or vocational secondary education (in comparison to 80 percent of non-Roma respondents). Quite a lot of children from Roma families do not go to schools, while the authorities send every fifth Roma child to a special school for students with mental disabilities, in most cases, because of his or her poor knowledge of the Polish language.

Roma population in Poland is characterized by the highest rates of poverty and unemployment (the latter reaching 80 percent). Most Roma people live in poor conditions, 20 percent of them lack access to even basic sanitation.

It is a matter of concern that refugees or people seeking such status often become homeless. According to the report of the United Nations High Commissioner for Refugees, published in June 2013, 10 percent of foreigners, who had been granted refugee status in Poland, were homeless, i.e. roofless. About 40 percent had homes, but lived in extremely poor conditions. It is noted that homelessness results from improper integration of refugees, who face considerable difficulties in employment.

Human rights institutions note lack of progress in the investigation into

the CIA black sites case that is carried out by the Polish authorities. Moreover, in its report, published in June 2013, Amnesty International expressed concern over serious political pressure exerted on the investigators. This fact was also highlighted by Nils Muiznieks, Council of Europe Commissioner for Human Rights. Prosecutor General's Office of Poland refused to provide information on this subject to the ECHR.

Portugal

Major human rights issues in Portugal still include ill-treatment of inmates, abuse of authority on the part of law enforcement officers, domestic violence, paedophilia and human trafficking. Human rights experts note that the social and economic crisis that hit Portugal has obviously sidelined human rights challenges.

In its 2013 report, Amnesty International indicated actual lack of progress in taking measures against the police officers serving in correctional facilities security units, who had been implicated in abuse of their authority. Since late 2011, no progress has been made in criminal investigation into the unlawful use of electric stun device against an inmate at the Paços de Ferreira prison in September 2010, despite the report acknowledging disproportionate use of force by two officers of Prison Security and Intervention Group presented by the Prison Inspector and Audit Service operating under the Directorate General for Prison and Probation Services. Investigation into the acts of torture against V. Borges committed by three police officers in 2000 lasted for 13 years and was repeatedly suspended. It was only in January 2013 that two of the three criminal police officers were convicted and sentenced to two and a half years on probation and a small fine.

Law enforcement officers are also accused of unlawful use of force against peaceful protesters. Two journalists were taken to hospital after clashes with the law enforcement officers in March 2012.

According to the Homeland Security Report, published in March 2013, 37 persons were injured by the Public Security Police officers in Portugal in 2012, i.e. 65 fewer than in 2011. However, actions of police officers led to three deaths in 2012, while only one death was recorded in 2011.

On March 15, 2013, R. Marques, an 18-year-old young man, was killed during a police pursuit in Bela Vista, Setubal. Police chased him because he was

riding without a motorcycle helmet. In their attempt to stop the young man, police officers fired several shots into the air, which caused his fatal crash.

On March 26, 2013, residents of the city of Queluz complained about a group of young men. Attempting to stop six persons, who tried to escape, police officers fired shots at them. As a result, three young men (two 15-year-old boys and one 16-year-old boy) were wounded in legs and hands and taken to hospital. Currently, both cases are investigated by the Prosecutor's Office and Directorate General for Internal Affairs.

The report of the European Committee for the Prevention of Torture, published in April 2013, notes some incidents of ill-treatment of inmates and overcrowding in the Portuguese prisons (covering a total of 51 prisons in Portugal). In certain prisons, overcrowding rates have reached 30 percent. The report particularly criticizes the situation in prisons in Lisbon, Paços de Ferreira and Linho. In addition to improving general conditions and health care services in prisons, the Portuguese authorities are encouraged to reduce the duration of solitary confinement as a disciplinary measure to 14 days and to take measures to ensure that inmates are not kept in cells for more than 22 hours a day.

The incidence of xenophobia and nationalism has increased. Eviction of Roma community from Bairro da Torre in Loures was widely publicized in October 2011. In June 2012, the Bragahabit municipal agency responsible for residential property management in Braga refused to rent out an apartment to the family of M. Ribeiro referring directly to their Roma nationality as the reason for its decision.

In February 2012, the Committee on the Elimination of Racial Discrimination discussed measures taken by Portugal in this area. The Committee welcomed the adoption of new plans and strategies aimed at integrating immigrants into the Portuguese society, as well as the establishment of new institutions operating in this field (Office of the High Commissioner for Immigration and Intercultural Dialogue, National Human Rights Committee and

Support Office for Roma Communities, etc.).

The main challenges in this area include lack of statistical data on racial and ethnic background of citizens and permanent residents of Portugal; extremely small number of complaints filed under Article 240 (on racial discrimination) of the Criminal Code, which, according to experts, reflects the lack of trust in the national judicial system rather than the absence of such cases; discrimination of Roma communities (poor conditions in terms of housing and utilities, unequal access to education, health care, employment and other social services); reduction of public spending on human rights protection and fight against racial discrimination.

In September 2012, following their mission to Portugal, the UN experts published a report on the situation of people of African descent in this country. The main outcome of the document was the discovery of hidden racism in Portugal. The experts also noted the structural inequalities leading to the marginalization of people of African descent (lack of equal access to education, social services, employment, and justice system; low representation in political decision-making bodies and other public institutions; acts of violence committed by the officers of law enforcement agencies).

In September 2012, the National Republican Guard raided a Roma camp near the city of Vila Verde and detained six persons suspected of illegal possession of arms and several thefts and robberies in the region. The guards not only failed to show search and arrest warrants, but also tortured the six detainees while they were kept in custody at the Guard's station, as stated by the victims themselves, by a representative of Escolhas social service providing assistance to that Roma community and by the staff members of SOS Racismo NGO. Violence inflicted on the detained persons allegedly included waterboarding, the use of electric stun device, etc.

In February 2013, the Central Criminal Investigation Department of Portugal announced the resumption of investigation into the case of secret

flights through the Portuguese territory conducted by the CIA to transport persons suspected of terrorism that was closed two years ago. Such a decision was triggered by the fact that earlier that month an international NGO called Open Society Foundations published a report entitled *Globalizing Torture* that mentioned Portugal among the 54 countries that had opened their territories for the transportation of "dangerous elements" to the US black-sites, where they were kept in legal vacuum and subjected to torture. According to the report, about 115 stopovers were made within the Portuguese territory by aircraft presumably associated with the CIA over the period of 2001–2006. In particular, the airports of Porto and Santa Maria Island (Madeira) and the air base at Lajes (the Azores Islands) were indicated. The document states that Portugal, acting in violation of domestic and international standards of fight against torture, permitted the use of its airspace and national airports to accommodate the needs of the CIA.

Domestic violence remains a major humanitarian issue. In 2012, law enforcement agencies recorded 26,000 incidents of domestic violence (10 percent fewer than in 2011). In 82 percent of the incidents, victims were females. Over the period of 2011–2012, perpetrators faced charges only in 8,000 cases out of 50,000 cases initiated by the prosecution authorities, while about 80 percent of cases were closed. According to the Portuguese Victim Support Association and the Portuguese Ombudsman, the number of complaints over the incidents of domestic violence filed to the human rights institutions increased (from 15,724 in 2011 to 16,970 in 2012).

According to the Women's Union Alternative and Response NGO, the number of murders resulting from domestic violence increased from 27 in 2011 to 40 in 2012, while the number of attempted murders reached 53 in 2012. Ten murders were recorded as of March 2013.

Human trafficking is still an acute issue in Portugal. As it was estimated in the report prepared for the Council of Europe and published in February 2013

by the Group of Experts on Action against Trafficking in Human Beings, Portugal had made considerable progress in preventing and combating human trafficking, in particular, by establishing the Portuguese Monitoring Center and adopting two national plans of action against human trafficking for the periods of 2007–2010 and 2010–2013. However, it was emphasized in the report that the number of persons charged with this offence remained small. It was stated that the fight against human trafficking required greater engagement of NGOs. The availability of a shelter providing accommodation and assistance to the victims of human trafficking under the Family Planning Association was welcomed, but it was noted that the shelter was open only to women and had a limited capacity.

According to official data, in 2012, the group of potential victims of human trafficking comprised 125 persons, including 81 nationals of Portugal or foreigners, who were enslaved within the Portuguese territory, and 44 nationals of Portugal, who were trafficked abroad. At the same time, 83 such offences were related to labor slavery, 25 – to sexual slavery, and the rest – to other forms of human trafficking.

As indicated by the International Institute for Strategic Studies that published a report on the outcomes of its 3-year study of the situation concerning human trafficking in May 2013, 260 persons were sold into slavery in Portugal annually. Such significant difference is due to the fact that official data do not include the enslaved persons, who are transported through the Portuguese territory. At the same time, it is noted that the Portuguese territory is crossed by 37 international routes used for human trafficking. Victims originate mainly from Nigeria, Thailand, Bulgaria, Brazil and Ghana. Thus, 70 percent of victims are imported from outside the EU: 44 percent – from Africa, 13 percent – from Latin America and 13 percent – from Asia. Human trafficking involving Spain is growing and amounts to 12 percent of the total number of cases. Fifty three percent of victims, who managed to escape from

slavery, have not received any support from the governmental agencies and NGOs.

According to the Foreigners and Borders Service, working migrants account for 6 percent of the GDP in Portugal, while 50,000–75,000 people stay in the country illegally.

Portugal's record includes higher incidence of paedophilia and the use of children in pornography (46 and 14 percent respectively of all sexual offences committed in 2012, totaling 880 initiated cases). About a thousand of cases involving paedophilia have been investigated in Portugal annually since 2003. Forty two suspects in paedophilia were detained in the first half of 2013. According to the criminal police, 36 incidents of sexual violence against children were discovered as of May 2013. Law enforcement agencies pay particular attention to preventing incidents of paedophilia at schools, seminaries and shelters after the exposure of a number of high-ranking persons, including TV stars, a politician, a diplomat, etc., in the high-profile Casa Pia case involving sexual abuse of more than 100 children at an orphanage in Lisbon. A former orphanage employee was accused of having sexually abused dozens of children for 30 years, as well as of having organized a child prostitution network used by many influential nationals of Portugal and some foreigners. Two out of seven persons involved in the case were released and five are serving prison sentences. As stated by the prosecution authorities, investigation into two cases of supposed child abuse at church parishes in the city of Lisbon and another high-profile case of paedophilia at the seminary in the city of Fundao is currently underway.

The case of 49-year-old M. Fortes, who made the acquaintance of 9 to 14-year-old children through Facebook social network, pretending to be a teenager, has also been widely publicized. In April 2013, he was charged with 240 sexual offences against 76 children.

In 2007–2011, R. Campos, an IT-specialist, lured 3 to 11-year-old

children to his home. In January 2013, the offender was sentenced to 19 years in prison for 17 child molestation incidents, while he was originally charged with 165 such incidents.

It is more often that children are forced into prostitution by their own parents and relatives. In the city of Paredes, a woman for three years forced her 13 and 15-year-old daughters to stay in sexual relationship with a 73-year-old man for money and food. Both suspects have been detained.

Romania

International and national human rights organizations continue to report human rights problems identified in Romania. The most common ones include the inhumane treatment of prisoners by police and gendarmerie, infringement of the rights of Roma, violation of freedom of speech, etc.

In May–July 2012, there were three reported cases, including the use of firearms by policemen and gendarmes against the alleged Roma perpetrators, leading to death. At the same time one of the incidents was later qualified by the court as self-defense that helped the law enforcement officer to avoid punishment. This provoked a strong reaction from the NGO "Romani CRISS" protecting Roma rights which disagreed with the court's decision.

According to November 2011 report of the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT), the officers of the Romania's Directorate for Countering Organized Crime and Terrorism committed acts against detainees, including adolescents, during the interrogation process, that were subsequently qualified by the CPT as torture (with stun guns, batons, arm-twisting methods, etc.).

Human rights organizations are concerned about the situation in the Romanian penitentiary system due to poor detention conditions, maltreatment of prisoners and inadequate medical care. In some prisons the detainees had no access to drinking water.

According to observers, the situation with Roma rights has been deplorable for years now. Some NGOs (especially the "Romani CRISS") are still criticizing the policy of the Romanian authorities regarding the Roma access to normal education, labour market and health care. According to the European experts, there are between 1.8 and 2.5 million Roma living in Romania, 45 percent of whom do not have permanent jobs, most of them living in extreme poverty.

The level of intolerance towards Roma in the Romanian society remains high, with stereotypes of discriminatory character that are widespread. Journalists and politicians still allow offensive remarks against Roma in their professional life. During public (especially sports) events anti-Roma posters, slogans and songs are frequently used.

In this regard, specialized NGOs were concerned about the statements made by the President Traian Basescu in June 2013, who, speaking on the demographic situation in the country, sarcastically noted: "Why a gypsy can have five or six children, and a Romanian not? Because a gypsy has no managerial skills".

There are frequently reported cases to human rights defenders of Roma forcible transfer in Romania. During the local government election campaign in May–June 2012, by order of the mayor of Baia-Mare who was known in his time for the construction of segregation wall, 90 Roma families were forcibly taken off to the administrative buildings of the abandoned chemical plant on the outskirts of the town. In September 2012, the mayor ordered to dismantle residential buildings in other part of the municipality, where about 45 families lived.

There are cases of segregation with regard to Roma children in the Romanian schools when teachers group them at the back desks or in classrooms separate from the Romanian pupils, as well as ignore them in the course of the education process.

In December 2011, the Romanian government approved the national strategy for the integration of Roma national minority into the Romanian society for the period 2012–2020. However, The National Agency for the Roma established for this purpose is constantly criticized by the human rights organizations. In the context of a difficult socio-economic situation in the country along with the clumsy and uncoordinated interaction of this institution with other government agencies, it implements a very limited number of

projects that, according to NGOs, challenges the resolution of the Roma issue in a short term.

The NGO "Center for Monitoring and Combating Anti-Semitism in Romania" continues to attract attention of the state and the public to the cases of anti-Semitism, xenophobia, racism and nationalism, and identify them.

The Romanian law prohibits public denial of the Holocaust. Despite this fact, in March last year, the official representative of the largest in the governing coalition Social Democratic Party, D. Sova stated on a television program that "no Jew suffered on Romanian territory thanks to Marshal Antonescu". This statement provoked a strong reaction from the Jewish human rights organizations as it practically exonerated the main Romanian fascist, convicted by the Nuremberg Tribunal. D. Sova was dismissed from his post, publicly apologized and even authored a legislative initiative aimed at improving the Holocaust educational programs.

In April 2012, Elie Wiesel National Institute for Holocaust Studies filed a complaint to a judicial body regarding the erection of the monument near Buftea in honor of Corneliu Zelea Codreanu, the leader of the Romanian ultranationalists in the interwar period, the founder of the "Iron Guard". However, the court dismissed the appeal, considering that no offence had been committed in this case.

The attempts that have been made since 2012 by the Jewish organizations and the Prosecutor-General's Office of Romania to suspend the activity of the party "Everything for the country" that is, in fact, a successor to the "Iron Guard" with a typically fascist doctrine, which actions are frequently characterized by the experts in recent years as xenophobic and racist, have failed thus far. Against this background, in Bucharest there are frequently reported cases of painting swastikas and Nazi symbols on the walls of buildings and constructions, publications of anti-Semitic articles and materials in the Internet, glorifying the ideas of the fascist organizations. Human rights

defenders continue to criticize the Romanian authorities for attaching little importance to the acts of vandalism in this country, especially in Jewish cemeteries and memorials.

In May 2013, the Romanian NGO "Active Watch – Press Monitoring Agency" operating within the framework of the international organization "Reporters without Borders", presented the progress report to the public on "Press Freedom in Romania for 2012". This document provides the examples of political or other pressure on the local and foreign journalists, infringement of the freedom of expression by public authorities and politicians, as well as the influence of the security services on the work of the media. According to human rights defenders, the freedom of speech in Romania is currently in danger due to de facto censorship and secret service agents working "undercover" in the media teams; frequent use of law enforcement agencies to intimidate unwanted journalists and civil society activists, including with the approval of political authority; suppression of street protests and opposition demonstrations with violent use of force; use of the media by their owners as a tool of unfair political struggle; increasing vulnerability of journalists to media owners, especially during the economic crisis, use of financial pressure tools and ill-treatment by the latter due to a retreat from the editorial policy or non-performance of "orders".

The Romanian and Western human rights defenders continue to identify serious abuses of the rights of the children. About 40 thousand children in Romania live in poverty with no access to medical care. Child labour is widely used in the country, especially in rural areas.

According to the International Labour Organization, about 80 thousand children in Romania are involved in illegal business, including drug trafficking and prostitution. The General Directorate of Social Assistance and Child Protection of Romania regularly exposes bonded child labour.

Slovakia

The situation with the implementation of fundamental rights and freedoms of citizens in Slovakia is quite stable. The SR legislation in this area is adapted to the EU, the Council of Europe and the OSCE standards.

The range of human rights problems faced by Slovakia remains the same. The main attention and recommendations of the international monitoring mechanisms and non-governmental human rights organizations are focused on the Roma community issue, delay in legal proceedings and strict migration policy.

According to 2011 official population census, there are nearly 106 thousand Roma in Slovakia. Experts estimate that the real number of Roma living in the SR is much larger – about 500 thousand people (more than 9 percent of the population).

According to human rights defenders, Roma people still refer to the most discriminated group in the labour market, in the area of education, health care and housing. The UN Committee on Economic, Social and Cultural Rights and Amnesty International properly criticize the Slovak authorities.

There are more and more reported cases in Slovakia of opposing the residence of Roma people in the central parts of towns, attempts to transfer Roma communities to the outskirts and isolate them. More often it happens through separation barriers and leads to multi-ethnic Roma enclaves. The Roma expulsion due to the debt on utility bills (which often exceed the social benefit), sometimes without providing the alternative accommodation, has become quite usual. Moreover, according to the European Roma Rights Center, unlike other European countries, there is no moratorium in Slovakia on forcible transfer in winter. Thus, in October 2012, local authorities demolished the small Roma settlement built between the city Presov and the village Maly Saris. At the same time, the local authorities of Kosice demolished the illegal enclave buildings

and expelled 150 Roma (63 children among them) to Nizne Kapustniky. According to the recent information, today in Slovakia there are nearly 700 of such Roma squatter poor settlements, where people are living in makeshift buildings in unhygienic conditions, without roads, sewerage, water and heating. More than 150 of them are subject to demolition.

The policy towards Roma segregation is especially evident in the areas of pre-school and school education. Pre-school education of Roma children is mostly carried out in families, since kindergartens often refuse to accept them. As a result, when such children enter school age, they do not know the Slovak language well enough and are consequently enrolled in separate classes or special schools as mentally retarded. The Slovak government is seeking to remedy the situation and taking appropriate steps. The Ministry of Education of the SR has adopted a regulation strictly prohibiting segregation and allocated 110 thousand euro for 2012/2013 academic year for work with students from disadvantaged families.

There are still frequent cases of forced sterilization of Roma women. Thus, in 2012 the European Court of Human Rights in Strasbourg has taken three favourable decisions on the appropriate complaints.

Extremist sentiments in Slovakia are also alarming. The police registered about 2 thousand extremists, most of them in the capital region. Racist and nationalist crimes are mainly directed against national minorities, the vast majority of which are the Roma. Nationalist sentiments are spreading through the Internet community. During the first half of 2013 the authorities identified several extremist cases. According to experts, the election of ultra-right radical M.Kotleba as the governor of Banskobystricky region in November 2013, was a serious sign of underestimation of the danger of extremism in this country, and also highlighted the evident shortcomings in addressing the "Roma" issue.

It should be noted that increased attention of law-enforcement agencies of Slovakia is paid to radical groups. The Conception for the fight against

extremism for 2011–2014 is being implemented, where particular importance is attached to the development of legal mechanisms and a range of measures to protect citizens from the manifestations of extremism.

At the same time, the European Committee for the Prevention of Torture criticizes Slovakia due to the facts of the Slovak police abuses of detainees at the time of arrest and during imprisonment. Most of the offences are committed by the officials of local law-enforcement agencies against Roma people.

Reports on the activity of the representative of Slovakia to the European Court of Human Rights annually confirm the Slovak Republic's persistent problem with prolonged judicial proceedings. There are reported cases of long-term pre-trial detention without presenting a charge.

International bodies and non-governmental human rights organizations also pay attention to the strict migration policy of Slovakia. Since 1993, only 611 out of 57 thousand applicants received asylum in the country. Since January 1, 2013 the amendments to the SR Civil Procedure Code have come into force, prohibiting lawyers from NGOs to represent in courts free of charge the interests of foreigners seeking asylum.

Slovenia

Local citizens and international human rights organizations remain concerned over the problem which has been ongoing since the time when Slovenia became independent and regards citizens of the former Socialist Federal Republic of Yugoslavia whose names were deleted from the Slovenian Register of Permanent Residents in February 1992. More than 25 thousand persons belonging to this category which amounts to about 200 thousand people failed to register their permanent place of residence in due time. The amendments made in 2010 to the Law on the Erased under pressure of the Council of Europe and international human rights NGOs made it possible for a part of those people to be recognized as holders of the status of persons who were permanent residents of the country before December 23, 1990 (before holding the plebiscite on independence) and thus to legalize their residence.

However, despite the efforts made by the state, nowadays in Slovenia there are about 13 thousand "erased" persons who cannot restore their status for different reasons. The decision taken in June 2012 by the European Court of Human Rights obliging Ljubljana to pay to a group of 6 "erased" persons a compensation in the amount of 150 thousand euro for the damage inflicted was a turning point in this long-running story. It was based on the fact that Slovenia violated Article 14 of the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms (concerns prohibition of discrimination), as well as the rights of "the erased" to respect for their private and family life and their right to effective legal assistance. Besides this, The European Court of Human Rights demanded that Ljubljana should, within one year, set up a compensation scheme for this category of people.

By late June 2013, the compensation scheme had not been yet worked out. The Slovene authorities plan to adopt a corresponding bill before the end of 2013.

On June 5, 2013, Minister of the Interior of the Republic of Slovenia Gregor Virant submitted to the Council of Europe a report on measures taken by the Slovene government to solve the problem of the "erased". A new proposal of Ljubljana envisages that all the "erased" will be paid 30–40 euro for every month they fell under this category. Citizens who are covered by the measure include those "erased", who have already registered permanent residence, acquired citizenship, or made an attempt to acquire citizenship (all in all 8 thousand persons).

The Roma issue has not been yet deleted from the agenda in Slovenia. The Government makes efforts to ensure rights of the Roma who have been living in the South-East of Slovenia since 1940–1950s. In compliance with the Constitution of the country this ethnic minority has special status and rights. However, the process of their implementation has not been completed yet. There are problems in using by the Roma their native language when communicating with administrative authorities, or getting education.

According to the Ombudsman of Slovenia, areas densely inhabited by the Roma usually lack electricity and water supply. At the municipal level in some communities, the Roma can not be elected to work in administrative authorities, which is a violation of the Law on Municipal Government.

Amnesty International Slovenia regularly records cases of ethnic discrimination of the Roma in daily life and points out the lack of conditions for their activities of daily living.

Human rights organizations continue to monitor the situation of migrant workers (mostly from the former SFRY) in Slovenia. The most common violations include cases when salaries are not paid to them or delayed for many months, and when they are fired without any prior notification, as well as the lack of social guarantees.

According to human rights institutions, the country lacks a clear legal base which would exclude arbitrary actions by employers towards migrant

workers and would envisage effective tools to provide them legal assistance.

Finland

International organizations, national and international monitoring mechanisms, NGOs and Media in general positively assess the level to which human rights and fundamental freedoms are protected in Finland.

According to human rights experts, in Finland urgent and the most common problems in the area of human rights are the following:

- court proceedings are excessively long, as well as the period between arresting and charging, and no lawyer is provided in case of the so-called "minor offences";
- poor situation with accommodation for asylum seekers, including pregnant women and minors;
- protection of rights of persons sent to compulsory psychiatric care is insufficient;
- domestic violence, in particular against women and children, has high rates and is quite latent;
- the International Labour Organization Convention No.169 has not been ratified;
- reservations to the International Covenant on Civil and Political Rights as of 1966 (para. 7 of Article 14 and para.1 of Article 20) remain;
- protection of rights of the indigenous Saami mostly in the area of their economic activities is insufficient;
- there is discrimination of ethnic and language minorities, especially of the Roma, Somali and the Russian speaking people;
- the lack of statistics taking into account the ethnic composition makes it difficult to give an unbiased assessment of the level to which rights of those groups are protected;
- shortcomings of statistics on issues concerning violence against women and children.

Statistics that has been accumulated by the Police of Finland since 2009 shows the intensification of racist and xenophobic tendencies in the Finnish society.

Promotion of racism in Internet is common, including posting statements by certain politicians. At least two court decisions on the issue against members of municipal councils of Lappeenranta, namely F. Van Wonterghem and Kontiolahti M. Hiltunen, were announced. In 2012 H. Eronen, an assistant of a Member of Parliament, joked that foreigners and minorities may be obliged to wear badges to be make it easier for the Police to identify them. She quitted as a result of large-scale public condemnation.

"Save the Children of Finland", a Finnish public organization, tells about large-scale proliferation, almost day-to-day practice, of racism and xenophobia against children of migrants. They mainly refer to humiliating and aggressive comments in schools and streets.

Manifestations of intolerance concern not only minorities, but also those who protect them. In January 2013, in Jyväskylä during a presentation of book "The Finnish Far-right", its authors were attacked with a knife, when security guards were injured. On March 10, 2013, the Helsingin Sanomat, which is a key newspaper, published materials on threats which experts and researchers specialising in the protection of migrants' rights and interests receive repeatedly.

The Report on Finland by the European Commission Against Racism and Intolerance (ECRI) issued on July 9, 2013, after the fourth monitoring cycle noted serious problems existing in this area in Finland. In particular, weakness of national human rights bodies and mechanisms, including the Finnish Ombudsman for Minorities, the Advisory Board for Ethnic Relations, the National Discrimination Tribunal. According to the summary of the ECRI, racial discrimination and xenophobia do not fade in Finland. The report emphasized that activities of The True Finns, an extreme right party working in the Parliament, played a certain role in promoting such tendencies.

The labour discrimination of women, including different salaries paid to men and women for equal job (at present the "female euro" amounts to 84 percent). Refusals to renew employment contracts or limitations of terms thereof, as well as cases of illegal firing because of pregnancy or birth are quite often.

The problem that sexual abuses remain latent to a large extent is characteristic for Finland.

The issue of the Helsingin Sanomat newspaper as of May 13, 2013, included detailed information on criminal penalties to compare sentences for sexual abuses and thefts. It noted that courts tend to impose actual imprisonment and fines of thousands euro for property crimes (for instance, 13 thousand euro for 7 illegally caught taimens, imprisonment and 50 thousand euro for illegal dismantlement of museum rails and an attempt to sail them), while suspended imprisonment and small fines might be imposed for crimes against the person. It described the following examples of sentences: for regular harassment by a 66-year old relative towards a 10-year old child during a year – less than two years of suspended imprisonment and community service; for sexual abuse of a 15-year old girl who the offender got to know via Internet – less than 2 years of suspended imprisonment and community service plus 3 thousand euro for moral damage; for multiple sexual abuse of a 14-year old girl who was heavily drunk – less than 2 years of suspended imprisonment and community service plus a fine of 5 thousand euro (the girl undergo psychiatric treatment as a result of the injury).

The UN Human Rights Committee expresses concern over the fact that in Finland women who became trafficking victims are not considered by the Police and immigration authorities as crime victims, but as witnesses only without any proper protection and assistance provided by the state.

The UN Committee on the Elimination of Discrimination against Women previously noted that one of the factors, which make measures taken to counter

crimes against women not effective enough, is that in Finland such crimes are not recognized as manifestations of discrimination and that the focus is only on the criminal law aspect of the problem without due regard to the social one.

Extremely high rates of children who are brought up out of their families remain a serious problem in Finland. According to the official statistics, their number was 17,409. It is regularly stressed that the volume of financing and the number of staff for social work with children are insufficient in some municipalities. According to the information provided by the Yle TV and Radio Company in July 29, 2012, a social worker's load is 120 children per one worker.

According to the ECRI experts, Russian-speakers who are the second minority according to their number (the ECRI says that more than 51 thousand people) form a separate category of people who face "multiple discrimination".

Russian speakers living in Finland often become victims of prejudices and negative attitude in daily life. In 2013 as in 2012 it was first of all highlighted that labour discrimination was common. The report prepared by the ECRI in July noted a high level of unemployment among Russian speaking residents of Finland and serious difficulties with work for candidates with Russian family names (even if they were born in Finland and know Finnish well enough). It noted cases when Russians were denied banking services because they were presumed basing on the ethnic background to be engaged in money laundering.

The Russian speaking residents of Finland are one of the groups who frequently claim that they suffered discrimination. Russians rank the second after the Roma according to the number of applications to the Ombudsman for Minorities. The report by Council of Europe Commissioner for Human Rights N. Muiznieks as of September 25, 2012, shows, there is no consulting mechanism for dialogue between this group of people and authorities, "which would describe the current problems and measures needed to solve them".

France

In general, the majority of experts and NGOs estimate the situation in the area of human rights in France as retentively favourable for the moment, but characterized by enhancing clearly negative trends. France is regularly criticized by the national and international human rights structures. In recent years Paris was many times a defendant and lost its cases in the European Court of Human Rights.

The French government policy to counter the increasing threat of illegal immigration is strongly criticized by the human rights community. According to numerous human rights NGOs the French legislation in the field of immigration and the right of asylum as well as the law-enforcement practice do not respond to the international standards in the area of human rights.

The cases of cruel treatment of illegal immigrants (as well as legal immigrants and French citizens of non-European origin) by the police officers are regularly registered. The identity checks of these persons are practiced unreasonably often and they are frequently done on the grounds of their "ethnic phenotype".

The human rights activists, in particular the "Association of assistance to persons without documentation", complain that up to 10 thousand people are apprehended and placed in the bullpen (often without the possibility of timely access to lawyers and their family) at the Paris airports annually. The decree, which appeared during the Arab Spring and concerned the detention of migrants from North Africa in pre-trial centres on the border (groups of more than 10 persons) for the whole period of consideration of their applications for entry to the French territory, was largely criticized. According to the human rights activists the procedure of repatriation of the illegal immigrants remains humiliating and even cruel. In 2012 only they abolished under pressure of the human rights NGOs the custody order concerning the detention of families with

young children waiting for deportation (this measure was replaced by a pledge not to leave the jurisdiction pending trial) which was in force for many years.

The human rights activists state that immigrants coming to the country are often deprived of a chance for the resettlement and integration. Under French law any person applying for the refugee status is entitled to a free accommodation for three months (a common period for processing such claims). In reality, people seeking the refugee status add to the army of homeless. In July 2012, in Lyon on the initiative of the local prefecture a surge of large-scale evictions from illegally occupied buildings and of destruction of temporary camps took place. A question about what to do with the evicted people, the majority of whom were the illegal immigrants, was not discussed.

The measures taken in 2010 for expulsion of the illegal Romanian and Bulgarian Roma from the country made a wide resonance. The European Commission and the Council of Europe strongly condemned the action of the French authorities, accusing them of violating the right to freedom of movement. The French human rights activists stressed that decisions concerning the expulsion of Roma were taken "automatically and indiscriminately." Another illegal Roma deportation and elimination of their illegal settlements campaign was carried out between June and August 2013 (10 thousand Roma were deported in the first half of 2013).

A French NGO "The supreme body for countering discrimination and defending equal rights" stressed that the repatriation allowance provided to Roma who were the EU citizens (300 Euro for an adult and 100 Euro for a child) was smaller than that provided to the non-EU citizens (2,000 Euro for an adult and 500–1,000 Euro for a child).

A traditional object of criticism by French human rights activists was the judicial and law enforcement system. The most serious claims still concern ill-treatment of detainees and prisoners, unjustifiable delays in the investigation, limitation of access of lawyers to the defendants or to the materials of

investigation.

The Amnesty International notes the numerous cases of ill-treatment of detainees and persons under investigation some of which resulted in death. These cases are being investigated slowly and not impartially. The human rights activists believe that France often violates the European Convention on the prohibition of torture and other ill-treatment of detainees, protest the impunity of the French law enforcement officers and judicial bias.

On October 14, 2010, France lost the case in the ECHR, which delivered a judgment about inconsistencies of the French law with the "requirements of a fair trial". Earlier, in 1992, 1999, 2004 and 2009, the ECHR delivered judgments against France with regard to violation of Article 3 of the European Convention on human rights concerning inhuman and degrading treatment of prisoners. In 2006, the ECHR accused France of "violation of the right to life" in connection with the death of a prisoner in his cell.

The condition of the French penitential system remains quite problematic. Due to overcrowded, overpopulated and insanitary conditions prisons and the preventive-detention cells have been believed to be the worst in comparison to those in other Western European countries for many years. This is, in particular, indicated in the reports of the European Committee for the Prevention of Torture of the Council of Europe for 2006, 2008 and 2010.

There is a growing concern of the human rights organizations about the consistent increase of xenophobia, racism and anti-Semitism in France.

The French National Consultative Commission on human rights (CNCDH) noted that starting from 2010 the level of tolerance of the French society was steadily declining. The Commission report for 2012 includes the worrying data of public opinion polls according to which 55 percent of French consider Muslims to be a social group separate from the society, 69 percent of respondents consider that there are "too many immigrants" in France (22 percent more than in 2009). 73 percent believe that the majority of immigrants

come to the country to "parasite on its social system", 56 percent are sure that immigrants do not integrate into the French society.

According to the French Ministry of Interior, the total number of racist, anti-Muslim and anti-Semitic manifestations raised in 2012 compared to 2011 by 23 percent.

The number of hostile actions against Muslims rose drastically – by 34 percent. According to the NGO "Collectif Contre l'Islamophobie", in 2011 and 2012 numerous cases of desecration of cemeteries, cultural centres and mosques, death threats, outrage upon the Koran and other such actions were registered.

We are witnessing a surge in anti-Semitism in France (the number of anti-Semitic manifestations rose in 2012 by 58 percent), which is fuelled by aggravation of the Middle East problems. Specific cases are documented by the "French service for the protection of the Jewish community" to the Representative Council of Jews in France. As the Council statistics show the notorious shooting of Jewish children in Toulouse by an Islamic fanatic M. Merah in March 2012 became in a sense a catalyst for anti-Semitic manifestations. Late May 2012, 268 cases were registered, 78 of which were particularly serious crimes (riots and violence) and 190 cases of intimidation. Typical examples: three Jewish teenagers were brutally beaten in June 2012 by a gang of young people of Arab (North African) origin in Villeurbanne, a Jewish boy was beaten by two Frenchmen of Arab origin in the train Toulon-Lyon because they heard Jewish names mentioned while he was speaking over the phone.

The CNCDH recommendations concerning the reduction of xenophobic feelings in the society include: the introduction of "human rights" as a compulsory subject in schools; the development of innovative training methods aimed at raising the level of tolerance in educational institutions; establishment of a special agency to monitor the cases of xenophobia and racial

intolerance manifestation in Internet.

The French human rights activists point out that authorities usually do not pay attention to "numerous cases of violence", human dignity humiliation on the grounds of race, ethnic origin and religion, desecration of the Christian cult sites and qualify them as common law offences.

In recent years the human rights organizations more often pay attention to the cases of violation of the freedom of expression, the freedom of speech and mass media. One of the most resonant cases is the prosecution of journalist Ch. Grébert on charges of libel against the mayor of Puteaux. In his article in "Le Figaro" of October 20, 2011, Ch. Grébert accused the mayor of embezzlement giving the appropriate evidence. But the municipal council, according to the human rights activists, gained a suit at law through the pressure on judges and the journalist was sentenced on September 4, 2012, to a fine of 1,500 Euro – this fact was estimated as an open violation of the freedom of speech.

The case involving "Le Nouvel Observateur" in Marseilles became a classic one. On June 7, 2012, the city authorities prohibited the distribution of a new issue of the newspaper because of the fact that it allegedly contained unlawful propaganda on the eve of parliamentary elections. According to the decision of the city council, the article "Carlotti, Hollande's all-in" was of a promotional nature. But NGOs point out that under French law "the silence day" came no sooner than June 9, 2012. The decision of Marseilles' authorities was qualified as a breach of lawful rights to the election campaign as well as violence of the freedom of speech and the freedom of the press.

In 1999 and 2009, in March 2013 (a famous case of E.Eon versus France) the ECHR accused France of violation of the freedom of speech and expression.

The human rights activists criticize the attempts of authorities to put under strict control the Internet. The profile NGOs point out that the relevant French authorities try to use the famous case of the terrorist M. Merah in an

attempt to institutionalize the right to monitor the e-mail correspondence, create special "traps" and block websites, which in their opinion have an extremist content.

A new scandal in this area was provoked by the publication in the newspaper "Le Monde" of June 5, 2013, of an article where it was reported that the French special services practice as well the large-scale wiretapping and "stockpiling" of metadata. The journalists' information was implicitly confirmed by a number of retired French high-level intelligence officers.

In May 2013 a law on legalization of the same-sex marriages and recognition of the right of the same-sex couples to adopt children was adopted in France. In the national human rights community opinion the Government of the country rudely ignored the point of view of many supporters of traditional family values who took part in unprecedented by the number of their participants (up to one million persons) protest rallies. In some cases the police violently dispersed demonstrators, used disproportionate force. The supporters of traditional marriages were often arrested just for wearing symbols embodying family (a man and woman image). Some arrested activists, in particular N.Bernard-Bussa, according to his fellows in arms, were put under psychological and physical pressure.

Contrary to the French Constitution and Article 9 of the European Convention on Human Rights the French authorities forced the city mayors to register same-sex marriages. In particular, on October 18, 2013, the Constitutional Council of France denied them the right to use the reservation "On freedom of conscience" by which they wanted to delegate their power to register such marriages to their deputies. According to the human rights activists this decision of the Constitutional Council violates the citizens' rights.

Croatia

The situation with the protection of human rights in the Republic of Croatia is relatively positive, as compared to a few other EU Member States. In compliance with the Constitution, international agreements signed and ratified by Croatia have been incorporated in the legislative system and take priority over the domestic legislation. Courts have the right to apply directly international agreements when considering disputes related to the protection of human rights.

The average number of citizens who lodge the claims concerning violation of human rights in Croatia with the Ombudsman per year is about two thousand. The most part of complaints are claims concerning work of the judicial system (25 percent), situation of prisoners (20 percent) and employment relations (8 percent).

According to the Croatian human rights activists, serious problems exist in penitentiary establishments of Croatia. Overcrowding of prisons (in average by 35 percent more than the estimated capacity, and in some cities – two times more), insufficient medical, in particular, psychiatric help, and bad living conditions in cells have become common.

Problems regularly arise in such areas as the freedom of speech and Mass Media (direct interference of powerful authorities in the activities of Mass Media is reported at the regional level), corruption (involvement of top statesmen in the corruption schemes is registered), family violence (up to 20 percent from the overall number of murders in the country), sexual abuses of women, including sexual harassment by employers (in particular, in textile, tannery and trade industries), racial intolerance (anti-Semitism, anti-Serbian tendencies), and illegal use of child labour.

According to the research made by human rights organizations, there is gender discrimination. In particular, salaries paid to women are less by

9.8 percent and pensions are less by 25 percent than those paid to the Croatian men.

Human rights activists note that in Croatia there is a growth of cases related to incitement of hatred towards the Serbian minority living in this country. In particular, attacks at property owned by the Serbians and "anti-Cyrillic" campaigns continue to be registered.

Czech Republic

However the situation with the protection of human rights in the Czech Republic remains quite calm in general, there are a few issues in this area which regularly draw criticism and concern by national and international human rights communities.

The Roma issue continues to be the most pressing problem and has not been solved yet. The situation of the most part of Roma population of the Czech Republic is obviously hard (according to different assessments, there are about from 200 up to 300 thousand Roma living in the territory of the state). The most part of the local Roma fall under the category of the so-called "socially excluded": they do not have permanent employment, live mostly at the expense of social benefits, in many regions of Czechia there are "closed" districts (ghettos) which are characterized by poverty and a high level of criminalization.

Authorities try to take measures to redress this situation. In 2010 the government of Czechia adopted the national plan of actions related to the issues of inclusive education and aimed at addressing the problem of education of Romani children and special needs children. In autumn 2011, the government adopted the Strategy for the Fight Against Social Exclusion which specifies key directions of efforts: safety, housing, social services, family and health, education, employment and social benefits, regional development. Though in practice all those measures have yet failed to solve the problem in principle. Commissioner for Human Rights of the Council of Europe N. Muiznieks noted in February 2013 in his regular report, that "despite actions and initiatives of the Czech authorities, there is a lot to do for redressing the public dislike of Roma".

The said report by N. Muiznieks mentions that the number of cases when Romani children are segregated and forced to study in schools for children with mild mental disabilities, is still big, though the ECHR repeatedly condemned the Czech Republic for these actions. The Commissioner also paid attention to

the fact that representatives of the Roma communities in the Czech Republic rank the first among victims of racist crimes and "it is necessary to combine measures aimed at countering this phenomenon with effective work to be carried out by corresponding bodies to search for and punish perpetrators, and with elaboration of political statements condemning such crimes".

The report by the CE Commissioner also reiterates the issue that has not been yet solved by the Czechs and concerns the removal of the pig farm located in the town of Lety (Strakonice district), which was built on the site of the former Nazi concentration camp, where many Roma lost their lives during WWII and at the site of which a memorial should be erected.

The UN Human Rights Council also monitors the Roma issue in the Czech Republic. It notes problems in access for the Roma population of the country to school education, manifestations of social discrimination and xenophobia, forced sterilization of the Roma women in some Czech regions.

Human rights activists draw attention to the fact that persons with physical disabilities and disabled persons fail to be provided with corresponding living conditions to the full in the Czech Republic: more than 60 thousand are kept in special social establishments, and about a half of them are totally or partially "excluded" from the public life, deprived of legal capacity and actually placed under "arrest". Though it is recognized that the Civil Code entering into force on January 1, 2014, is to redress the situation to a big extent, concerns are expressed that no preparation is carried out for this "on the sites", and thus the situation of this category of persons is unlikely to become better.

Amnesty International NGO draws attention to "the alarming and obvious trend" of growth of extremist and racist tendencies in the Czech Republic. By way of illustration large-scale protests and marches against Roma in Varnsdorf (August–September of 2011), Duchcov (May–July 2013), Ceske Budejovice (June–July 2013), and etc are mentioned. President of the country M. Zeman roundly condemned such nationalist protests.

The 2012 summary report prepared by the Ministry of Interior of the Czech Republic shows a three-fold growth of anti-Semitism manifestations versus the previous reporting period.

Human rights experts criticize placement of refugees coming to the Czech Republic in special camps (living conditions, lack of effective legislative mechanisms which would allow to reduce the time of refugees' stay in camps), living conditions of prisoners in prisons (overcrowding), mistreatment of prisoners, and the often lack of basic hygiene products in penitentiary establishments.

Sweden

Human rights situation in Sweden, despite its positive development, is currently characterized by a number of alarming trends.

First of all, human rights experts single out violations in the sphere of human rights committed by Sweden, by its natives against the increasing number of immigrants, and by immigrants themselves. Specific violations of rights and freedoms include cases of xenophobia, intolerance, and various forms of discrimination of population groups (women, immigrants, and national minorities).

The number of claims against Sweden brought before the European Court of Human Rights increases (at present, 732 complaints, 52 indictments).

Despite politically motivated refusals to extradite to Russia persons accused of committing felonies on its territory, in some situations the Swedish Government handles similar problems in its own country rigidly, especially concerning non-Europeans, referring to “a threat to the national security interests”. Such approach was proved while detaining (non-guilty, as the investigation then showed) people as part of operation for terrorist attacks prevention in Gothenburg, in November 2010 and September 2011.

Stockholm's position on the detention of two Swedish citizens of Somali descent in 2012, in Djibouti, is ambiguous; they were interrogated during several months by the American police and then were transferred to the USA where they were charged with terrorism including on the basis of technical evidentiary foundation provided by the Swedish Security Service, and they may face a lifetime imprisonment.

At the beginning of 2013, Swedish Islamic organizations submitted an alternative report to the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination (CERD). It contains, in particular, proposals to reinforce rights of Muslims within counter-terrorism framework, to bridge housing segregation

and solve Islamophobic problems in the society.

ECHR, the United Nations High Commissioner for Refugees, the UN Committee Against Torture, and international human rights organizations criticize Swedish authorities for the widely applied practice of deportation of refugees to their home countries, including the sick, the minors, and journalists, natives of Serbia, Iraq, Iran, Afghanistan, Morocco, Eritrea, Ethiopia, despite armed conflicts there and obvious risk of persecution in their countries, including torture and imprisonment. In particular, the UN Committee Against Torture in its recent report has recognized 19 deportations as groundless.

The process of deportation to Italy of underage refugees (in 2012 – more than 100 children) who come to Europe alone and before arriving to Sweden cross the Italian border, where they are fingerprinted. The Swedish immigration authorities equate fingerprinting and a refuge request and deport refugees to the country of the first entry.

The UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination condemns the Swedish policy regarding national minorities and immigrants because Stockholm often refuses residence permits to persons who really need a refuge (giving priority to political motives), and an insignificant part of cases related to hate crimes and racial and ethnic discrimination of refugees/migrants (first of all, in the labour market and social sphere) come to trial and all the more to conviction. The European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) calls the Swedish Government to adopt a plan of bridging housing segregation of population and facilitating procedures for reunification of families.

In courts, criminals-immigrants, as a rule, get more severe penalties than ethnic Swedes. More than 40 percent of immigrants think that their rights are infringed; among non-Europeans this number is higher. Significant difference between the level of unemployment among the native population and immigrants is one of the biggest in the OECD countries (8 percent among

Swedes, 25 percent among immigrants). The level of immigrants' representation in top management is still rather low – from 6 to 10 percent in different industries (when they represent 20 percent of the employed). Non-European immigrants find it hard to find accommodation.

Swedish public opinion criticizes housing conditions of persons who applied for a refuge and who during the examination procedure sometimes for several years have to live in an environment close to prison.

Well-known problems in the labour migration sphere are still acute in Sweden. For example, in the country there are many berry pickers from Central and Eastern Europe and Asia who are often deprived of basic hygiene conditions, residence, and sometimes full payment.

In comparison with 2011, in 2012 the activity of right extreme organizations increased, first of all, Nazi "Party of the Swedes" (Svenskarnas parti). There is a rise in popularity of organizations (more than 15) engaged in propaganda of racial, confessional, and national intolerance. In 2009–2012, the number of web-sites engaged in propaganda of xenophobia and religious intolerance doubled (up to 16,000).

In February 2013, the International Labour Organization (ILO) decided that the Swedish labour legislation (on the possibility for trade unions to apply conflict measures to make collective agreements with foreign companies only if these companies offer better conditions to workers than at home) contradicts international conventions on trade unions and violate the fundamental human rights in working life. In 2013, the European Commission also reiterated (after 2010) its criticism toward the Swedish labour legislation in respect of temporary employment ("unlimited period of temporary employment") as contrary to the EU directive and called the Government to take measures for reducing employers' possibilities in this sphere.

The Council of Europe and a number of international human rights organizations note that in Sweden not enough efforts are taken to implement

provisions stipulated in the 2008 Council of Europe's Framework Convention for the Protection of National Minorities. In particular, the findings of the Advisory Committee on the Framework Convention for the Protection of National Minorities (FCNM) of May 23, 2013, prepared within the 3rd cycle country visit (monitoring of the implementation of the FCNM) contain around ten recommendations to the Swedish authorities, some of which require "immediate action": to enhance efforts on the effective implementation of the 2009 Act on National Minorities and National Minority Languages at the municipal level; to take specific measures to improve access to education, including higher education, in a native language; guarantee effective participation of the Sami (indigenous national minority) Parliament in making decisions involving this people; reinforce monitoring of ethnic discrimination facts; improve the situation of the Roma children; increase the coordination level of central and local authorities in protecting national minorities.

The Sami (17,000) and the Roma (50,000) population of Sweden express concerns about the observance of their rights. As a result of the native Sami lands being held by the State of Sweden and a group of private owners, community conflicts became more frequent. The local population is as well concerned by the negative impact of the extractive industry development on flora and fauna of the region, as well as on the conventional Sami methods of land-keeping.

Prejudices with regard to the Roma, including those who lead a "European" life, are still present in Sweden even among highly educated people; and this forces a lot of representatives of this nationality to change their names and hide their descent. According to a sociological study, the main problems of the Roma population in Sweden are in the labour market and educational spheres. The level of unemployment among the Roma reaches 80 percent, and often their children do not attend school at all.

The Committee on Women's Rights and Gender Equality, local NGOs,

and mass media state the aggravation of gender inequality. Female representation in top management remains low (25 percent national average), the gap in average annual salary between men and women increased up to 2,000 Euros. Starting from 45 year old average annual income of men with high education is 40 percent higher than of women with the same education. The conditions of labour and of access to education are stricter for women; "sexual slavery" is often registered (more than 500 female victims annually), family violence (20,000 Swedish women every year), sexual harassment, discrimination of pregnant women and immigrants. In 2009-2012, only 7 of 119 initiated criminal cases of human trafficking were adjudged upon.

According to the conclusions of the UN Committee on the Rights of the Child (CRC), Sweden is too liberal about implementation of the provisions of the Optional Protocol to the Convention on the Rights of the Child on the sale of children, child prostitution, and child pornography. There are suspicions on 116 cases of the sale of children in Sweden in 2009–2011, including 137 duly documented cases, 77 of which involved the sale of children for the purposes of sexual exploitation. Only two out of 68 cases of human trafficking reported to the police were adjudged upon.

Corruption of minors via Internet is frequent in Sweden. According to mass media, Swedes are repeatedly caught in buying infant sexual services in other countries via Internet. There is a stable rise in the number of appeals to the police concerning maltreatment of the child: in 1995 – 500, in 2011 – more than 2,500.

Despite the criticism from the UN Committee on the Rights of the Child (CRC) and the UN Committee against Torture (CAT), the practice of isolation of children under arrest or in custody grows (more than 3,000 people in 2011), accompanied by repugnant conditions and violations of rights; a prolonged investigation period of crimes committed against children (more than one year over normal 90 days), as well as eviction of families with children for

nonpayment (more than 3,500 children since 2007; when the Minister for Children and the Elderly M. Larsson promised to stop forced eviction of families with children).

Human rights defenders called on the Swedish Government for more effective implementation in the national legislation of the main provisions of the mentioned Convention and Protocol to it on the sale of children, child prostitution, and child pornography. The necessity in more clear alignment of work of law enforcement and judicial bodies in the purposes of prevention and counteraction to trafficking of minors is underlined.

Swedish companies do not always consider rights of local citizens, including children and women, in their activity, prioritizing commercial advantages. Among well-known examples – retouching of women photos in IKEA catalogues in Saudi Arabia, miserable conditions for factory workers of the Swedish company Hennes & Mauritz in Bangladesh, cooperation of the state telecommunications company TeliaSonera with special services in post-Soviet countries, in particular, with the purpose of tapping and persecuting the opposition. Major Swedish tourist businesses would not sign the UN WTO Code of Conduct to Protect Children from Sexual Exploitation in Travel and Tourism.

Swedish professional organization "Community of Lawyers" states the "very alarming" situation with lawyers' access to convicted persons. It is stressed that penitentiary institutions intend to significantly reduce the time allocated to lawyers to talk to prisoners, limiting it just to working hours. In a number of cases, a lawyer has to sign up for a talk with his client in advance. Leading Swedish lawyers share claims to the Swedish judicial system of the founder of *WikiLeaks* J.Assange. In particular, Sweden is one of few countries where the time when the suspect, who is not even indicted, can be put under restraint and in custody under the Prosecutor's petition without the court's decision (often some years before the trial), is not regulated.

In December 2012, the Swedish Commission on Security and Integrity Protection discovered violations of the Swedish Personal Data Act (which prohibits collection, registration, storage, processing, and dissemination of data on ethnic descent, political views and activity, religious and philosophic beliefs, health, etc.). The police register suspects and criminals on religious and national basis; Radio Sweden (Sveriges Radio) records the views of listeners and data on their political orientation, religious affiliation, illnesses, age, etc. In May 2013, Nordea State Bank (earlier Nordbanken) was exposed in similar abuses: in 1970–1990s it made "black lists" of citizens, 2,000 people.

The public is still concerned with the FRA law (FRA-lagen) – a Swedish legislative package that authorizes the National Defense Radio Establishment under the Ministry of Defense on the request of certain state authorities (and under the permission of the Defense Intelligence Court and in close contact with Statens inspektion av försvarsunderrättelseverksamheten – SIUN (State Defense Intelligence Inspection) and the FRA Council on personal immunity) to warrantlessly wiretap all telephone and intercept Internet traffic that crosses Sweden's borders. In June 2013, SIUN reprimanded FRA for the second time for saving sensitive information on individuals. The local NGO Centrum för Rättvisa – *CFR* (Center for Justice) filed to ECHR a case for contradiction of this law to the fundamental rights and freedoms of citizens.

Estonia

The human rights situation in Estonia remains alarming and there is still no independent human rights institution to monitor this situation. Many experts and including those from the Estonian Human Rights Centre have been calling for such an institution that would also prepare opinions on the conformity of certain legal acts and actions of the authorities with international conventions and make recommendations on implementation of the requirements arising from them. Estonia has also failed to develop a national strategy to protect human rights.

The issue of mass statelessness of the Russian-speaking population persists in Estonia with the so-called "non-citizens" constituting about 7 percent of the total population. Estonia is still slow in implementing its naturalization programme. It has not adopted the recommendations of relevant international organizations, including those regarding easier naturalization procedure for the elderly permanently residing in Estonia.

Nils Muižnieks, Human Rights Commissioner of the Council of Europe, included the issue of mass statelessness in his report published on June 20, 2013.

The Commissioner noted an ever more visible social and economic gap between ethnic Estonians and national minorities, in particular, the Russian-speaking minority. Non-titular nationals (according to given statistics, the largest group is 320,000 Russians and the second largest is 12,000 Belarusians) are intentionally placed in unfavourable conditions in terms of employment and salaries and are most susceptible to poverty.

Nils Muižnieks believes that the recent years have seen a substantial growth of unemployment among ethnic minorities which is now almost two times higher than among ethnic Estonians (15.3 percent vs. 7.8 percent in 2012, respectively). The report states that social and economic inequality has

a regional dimension and is particularly pronounced in the north-eastern part of Estonia where Russian-speaking population constitutes the majority. Moreover, the employment rate for Russian-speaking youth is about 42.1 percent, while the same figure for Estonian young people is only 29.1 percent.

The report also draws attention to the fact that ethnic minorities are generally engaged in low income sectors, while most titular nationals are working in white-collar jobs.

The Commissioner devotes special attention to the overly strict employment requirements in terms of the Estonian language proficiency, which, he thinks, “negatively affects the conditions of non-titular nations.” In some cases, employers have more severe standards in this area than those established by the law, which results in clear ethnic discrimination. The report reiterates the conclusion of the Advisory Committee on the Framework Convention for the Protection of National Minorities and the recommendation of the UN Committee on the Elimination of Racial Discrimination that the Estonian language proficiency requirements should be proportionate to the legitimate aim pursued.

According to the EU Agency for Fundamental Rights, 13 percent of Russians experienced discrimination in the workplace in 2009, while Eurobarometer reports that 37 percent of permanent residents of Estonia complained about widespread ethnic discrimination in 2012. The results of 2011 sociological survey regarding the effectiveness of the Estonian ethnic minority integration policy showed that 20 percent of non-titular respondents had been subjected to unequal treatment.

The Commissioner's key recommendations to the Estonian authorities were to take decisive action to remove barriers preventing social integration of ethnic minorities and to combat ethnic discrimination; to revise stringent employment requirements in terms of the Estonian language proficiency; to adopt a set of structural measures to address the issue of unemployment and

social exclusion of ethnic minorities.

He urges the Estonian authorities to automatically grant Estonian citizenship to the children of "non-citizens", which requires amendment of the Estonian Law on Citizenship (the Commissioner's proposal almost immediately became a subject of sharp criticism and rejection by senior officials of the Estonian Ministry of the Interior). Nils Muižnieks reports that there were nearly 1,200 non-citizen children under the age of 15 in Estonia as of January 1, 2013, years with the total number of non-citizens almost reaching 91,000 people (as of April 1, 2013) and draws attention to the slowdown of naturalization process with only 469 children acquiring citizenship in 2011, as compared to 605 in 2011.

Discrimination against ethnic Russians in Estonia as a linguistic minority is also practiced through government's actions aimed at ousting the Russian language from the educational system.

The large-scale inspection of Institute of Economics and Management ECOMEN (the country's only university with all disciplines taught in Russian) conducted by the Estonian Ministry of Education in February–March 2013 revealed "a large number of deficiencies" in its work, and Jaak Aaviksoo, Minister of Education, suggested that the government should withdraw the license of the institution. The Minister also publicly advised the ECOMEN students to start looking for "other universities" to continue their studies.

It is worth noting that all other repeated inspections of the ECOMEN that have taken place for 20 years found no serious issues about the work of the institute. In particular, Bureau Veritas, an independent firm, conducted a regular inspection of its management system compliance with international standards at the end of April 2013 and gave a favourable opinion. In October 2012, the Estonian Higher Education Quality Agency has recognized that teaching at the institute meets applicable quality requirements.

Hanon Barabaner, rector of ECOMEN, said that the deficiencies found

are mainly technical flaws that could have been fixed on a routine basis. Thus, the leadership of the institute considers the steps taken by the Estonian Ministry of Education to be politically motivated and aimed at "the complete destruction of educational process in Russian."

The same goal is believed to be behind the amendments to the Law on Private Schools adopted in the third reading by the Estonian parliament on April 17, 2013, which deprive the Estonian municipalities the right to choose a language other than Estonian for instruction in the private schools they establish. According to the adopted amendments, this right can only be granted by decision of the government.

These amendments are largely driven by the desire of the ruling political coalition to put an end to the activities of the authorities of Tallinn and Narva seeking to create a network of private gymnasiums using Russian as the language of instruction. The situation with ECOMEN and the amendments are a part of an openly discriminatory strategic policy of the Estonian authorities aimed at dismantling the Russian language segment of the Estonian educational system.

Estonia has been failing to bring the relevant articles of its Penal Code (Article 151 on hate speech) in compliance with the EU Framework Decision 2008/913 for the sixth year, as the country's legislation is deliberately placing xenophobia, nationalism, racism, and latent discrimination outside the scope of criminal and administrative prosecution.

Similarly, Estonia has not signed a number of international instruments, including the European Convention on Nationality and the European Charter of Regional and Minority Languages.

Moreover, the Estonian authorities seek to downplay a number of provisions and the general spirit of the Council of Europe Framework Convention for the Protection of National Minorities. When acceding to the instrument in 1996, Estonia adopted a ratification law, according to which only

citizens can constitute a national minority. Thus, the Convention covers neither the citizens of other states permanently residing in Estonia nor nearly 100,000 permanent residents with no nationality ("non-citizens").

Human rights community pays attention to the actual linguistic segregation in Estonian prisons (prisoners are put into deferent categories based on their Estonian language proficiency). Estonian authorities have virtually blocked the admission of foreign refugees into the country (Only one positive decision for 77 petitions that have been submitted over the recent years). Asylum seekers have to live together with illegal immigrants in a building located on the territory of Tallinn's prison.

In the light of all this, special attention is also given to the racist remarks by Martin Helme, a board member for the Conservative People's Party of Estonia, ("black, go back", "I want Estonia to be a white state", etc.).

There are continuous efforts to glamorize and perpetuate the memory of former Waffen-SS legionaries and their accomplices in Estonia.

On February 26, 2013, Andrus Ansip, Prime Minister of Estonia A.Ansip held an annual meeting with the members of the Estonian Freedom Fighters Union and thanked them for their work "for the sake of the country."

This March, the Estonian Grenadier Publishing specializing in the nationalist and military-patriotic literature published a biography book about Waffen-SS General Johannes Soodla, who headed the Estonian police and the Omakaitse voluntary military formation directly involved in counter-insurgency operations in the Leningrad region and the genocide against the Jewish population of Estonia.

On March 30, 2013, Urmas Reinsalu, Estonian Minister of Defence, sent his greetings to participants of the Estonian Freedom Fighters Union conference in Tallinn, devoted to the 100th anniversary of the birth of Paul Maitla, Obersturmbannfuehrer SS, who received the Knight's Cross of the Iron Cross. In his address, Mr Reysalu thanked "all those who gathered to honour the

memory of a remarkable man."

On July 6, 2013, the Estonian Freedom Fighters Union held its twenty-first meeting. Although it was not attended by government officials, the Estonian Defense Minister also sent his welcoming address to participants.

On July 27, 2013, former Estonian Waffen-SS legionnaires held their annual meeting in Sinimäe.

There is a growing criticism of the Estonian overly restrictive immigration rules aimed at shortening the period for which foreigner can stay in Estonia for educational and personal reasons or for business purposes and limiting opportunities for such stay. Estonian Law on Foreigners significantly complicates the issuance of a residence permit to a foreigner, whose spouse is a citizen of Estonia if the spouses are unable to prove that they cannot move to some other country.

There are recorded violations of the rights of disabled persons in Estonia. Only 21.2 percent of disabled people have jobs. Human rights organizations point out that there is no law in Estonia to protect persons with disabilities from discrimination.

**MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN
VAN DE RUSSISCHE FEDERATIE
VERSLAG
OP DE MENSENRECHTEN SITUATIE
IN DE EUROPESE UNIE
Moskou, 2013**

Pagina 2

2

Inhoud

Inleiding

3

Europese Unie

5

Oostenrijk

15

België

19

Bulgarije

26

Groot-Brittannië

29

Hongarije

35

Duitsland

39

Griekenland

51

Denemarken

55

Ierland

61

Spanje

65

Italië

69

Cyprus

73

Letland

76

Litouwen

84

Luxemburg

91	
Malta	
94	
Nederland	
95	
Polen	
104	
Portugal	
109	
Roemenië	
116	
Slowakije	
120	
Slovenië	
123	
Finland	
126	
Frankrijk	
130	
Kroatië	136
Tsjechië	
138	
Zweden	141
Estland	
148	

3

Introductie

De opgesteld door het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Russische rapport Federatie over de situatie met respect voor de mensenrechten in de Europese Unie in 2013 omvat in detail de situatie van de mensenrechten in alle 28 EU-lidstaten. Speciale aandacht is besteed aan de werking van supranationale pan-Europese instellingen in dat gebied.

Het rapport is opgesteld met behulp van gezaghebbende internationale bronnen, waaronder meldingen van de Mensenrechtenraad van de VN en de Raad van Europa

Commissaris voor de Mensenrechten, OVSE-documenten evenals informatie door mensenrechtenactivisten, vertegenwoordigers van de media gemeenschap en relevante niet-gouvernementele organisaties en structuren. Ieder van hen zijn verenigd

door de wens om de Europese Unie te bevrijden van ernstige problemen in het menselijk

rechten bol die, zoals blijkt uit de ontwikkelingen van het voorgaande jaar, hebben alleen verergerd en passende praktische stappen aan te pakken vereisen.

De meest dringende problemen van de mensenrechten in de EU nog steeds voorzien van een gestage groei van xenofobie, racisme, gewelddadig nationalisme, chauvinisme en neo-Nazisme. In het kader van de financiële en economische crisis die nog steeds in Europa, ernstige schendingen van de rechten van minderheden, vluchtelingen en migranten verhogen, en sociale rechten van burgers worden geschonden. Dergelijke kwesties als het gebrek aan bescherming van de rechten van het kind, genderongelijkheid, machtsmisbruik door de politie, schendingen van mensenrechten en het herbergen van de gevangenen door een aantal EU-landen van CIA black sites blijven acuut. De feiten bewijzen systematische en massale schendingen van de privacy en inbreuken op de vrijheid van meningsuiting en media hebben een speciale zorg veroorzaakt. Een groot deel van de EU-lidstaten blijven onthouden van de veronderstelling verplichtingen uit hoofde van multilaterale principe mensenrechtenverdragen, en als ze ervan uitgaan dergelijke verplichtingen, deze gaan vaak gepaard met het neutraliseren van reserveringen.

Pagina 4

4

In deze context, is het nog steeds duidelijk dat het bestaande systeem van bescherming van de fundamentele rechten en vrijheden van de mens in de EU blijft ineffectief en onberispelijk. Geen verbeteringen zijn geconstateerd bij het waarborgen van zowel op institutioneel en regelgevend niveau in de EU van constante supranationale controle van de gevallen waarbij schendingen van de fundamentele rechten en vrijheden door een aantal van haar lidstaten Staten. Er zijn geen mechanismen van pro-actieve reactie van de EU-instellingen en het brengen van de verantwoordelijken te berechten. Bovendien, in sommige gevallen EU bestuursorganen verwennen op schendingen van de mensenrechten door de EU-lidstaten.

Pagina 5

5

Europese Unie

De Europese Unie blijft zich positioneren als de belangrijkste voorpost in de strijd voor de mensenrechten in de wereld. Maar zijn eigen juridische activiteit op dit gebied komt niet overeen met deze claims. In de ruimte die de Europese Unie nog steeds

enkele onopgeloste kwesties met betrekking tot de uitvoering van het EU-Handvest van

Grondrechten. De opname van het Handvest in het Verdrag van Lissabon (1 december 2009) heeft de beperkte toepassing niet veranderd. Het Handvest is alleen aan de activiteiten van de EU-instellingen en de lidstaten in het geval ze uitvoering van de EU-wetgeving. Bovendien, de slotakte van het Verdrag van Lissabon

bepaalt dat het Handvest zich uitstrekt noch de reikwijdte van het EU-recht, noch rechtverkrijgenden

nieuwe bevoegdheden aan de Unie. Bijgevolg is het Handvest niet regelen de activiteiten van de EU-lidstaten buiten het juridische kader van de Unie, noch schept nieuwe verantwoordelijkheden voor de EU zelf, die de opname ervan in maakt

het Verdrag van Lissabon meer een symbolische dan een praktische stap.

De Europese ambtenaren nog steeds lage activiteit van de EU te rechtvaardigen supranationale instellingen in geval van schendingen van de mensenrechten in de EU door de

ontbreken van passende bevoegdheden. Wat meer is, de bestuursorganen van de Unie

tonen verwennerij, op zijn zachtst gezegd, naar schendingen van de mensenrechten door

Lidstaten. Bijvoorbeeld, de Europese Commissie blijkt koppig terughoudendheid om in te grijpen in de situatie met betrekking tot grootschalige schendingen van de

van de Russisch-sprekende bevolking van Letland en Estland.

Op hetzelfde moment, overeenkomstig artikel 2 van het EU-Verdrag, de Europese Unie is gebaseerd op waarden als menselijke waardigheid, vrijheid, democratie, gelijkheid,

de rechtsstaat en eerbiediging van de mensenrechten. Het toepassingsgebied van dit artikel is niet

beperkt tot de EU-wetgeving, daarom schendingen van de mensenrechten door Lidstaten gelijkwaardig zijn aan schendingen van de fundamentele voorschriften van de EU. Ingeval

van een ernstige schending van deze waarden door een lidstaat, artikel 7 voorziet in de opschorting van een deel van haar rechten, waaronder het recht om te stemmen in de

Raad van de EU. Maar de Europese instellingen zijn terughoudend om deze toe te passen

bepaling. Als gevolg hiervan, alle woorden over de EU inzet voor menselijke waarden

op papier blijven alleen.

In de EU is er geen effectief mechanisme om ervoor te zorgen snelle en uniforme

reactie op de acties van de lidstaten, die gebrek aan respect tolereren voor menselijke rechten. In deze context, trok de aandacht van de brief van de ministers van Buitenlandse Zaken Duitsland, Nederland, Denemarken en Finland van 6 maart 2013 aan de Voorzitter van de Europese Commissie Jose Manuel Barroso, die op genoemd de EU haar eigen controlemechanismen te lanceren om de situatie in de besturen gebied van de mensenrechten, de rechtsstaat en de democratie in de lidstaten. De auteurs van het initiatief, in het bijzonder, voorgesteld dat de Europese Commissie worden gemachtigd om de naleving van de grondrechten door de lidstaten te controleren Staten en het opleggen van sancties tegen overtreders en ophouden hun financiering uit de Europese Unie ook. Dit initiatief kreeg een gemengde reactie en heeft niet nog kreeg elke tractie. De bestaande juridische mechanismen EU zijn niet effectief genoeg om te voorkomen en bestrijding van schendingen van de grondrechten. Burgers zijn nog steeds slecht geïnformeerd zowel over hun rechten, en organisaties, die hulp te bieden aan de slachtoffers van dergelijke schendingen. De conceptuele ontwikkeling van de mensenrechten en de gevolgen van hun willekeurige interpretatie weinig aandacht krijgen in de EU informatieruimte. De crisis treft meer ernstig de compliance-kwesties met betrekking tot het hele scala van de grondrechten, wordt het een broedplaats voor deze problemen aan de wortel te schieten. Helemaal rechts en extremistische bewegingen versterken Wereldwijd is het aantal racistische, xenofobe en antisemitische misdrijven verhogen. Sociale garanties worden aangevallen. Gelijke toegang tot het arbeidsproces, onderwijs, wordt de gezondheidszorg gegarandeerd noch op nationaal, noch op de Europees niveau.

In tijden van crisis de situatie met kwetsbare segmenten van de samenleving, zoals als nationale minderheden en migranten, is verre van ideaal. In verschillende lidstaten de werkloosheid onder hen is in grote overmaat ten opzichte van het tarief onder vertegenwoordigers van de titulaire natie bovendien de buitenlanders, in de regel, meestal bezetten lage lonen en tijdelijke banen. De publieke opinie in de Europese Unie onderschat duidelijk de neo-Nazi-dreiging, is het bestaan van die in sommige lidstaten gerechtvaardigd door

een virtuele behoefte aan vrijheid van meningsuiting. Ondertussen, nationalisme en haar ideeën

en de praktijk in sommige landen van de Europese Unie hebben al beïnvloed negatief diverse aspecten van het leven van de gehele EU, met inbegrip van het buitenlands beleid (de

situatie met de verheerlijking van de voormalige Waffen-SS soldaten in Letland en Estland en antisemitische retoriek van extreem-rechts problemen voor de EU te creëren

haar betrekkingen met derde landen).

In zijn commentaar (die de status van een hoog niveau van deskundigen advies heeft)

"Europa moet racistisch extremisme bestrijden en mensenrechten verdedigen", de Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa, Nils Muižnieks, rechtstreeks verwijst naar het advies van "sommige commentatoren" dat de opleving van deze

fenomeen "het punt bereikt van een vroege vorm van extreem-rechts terrorisme". Om te bevestigen

deze woorden hij vestigt de aandacht op de situatie in de landen van de Europese Unie - in de Bondsrepubliek Duitsland (de high-profile geval van de Nationaal Socialistische Ondergrondse), Zweden (de toenemende populariteit van de

Zweden Democraten partij met neo-nazi wortels), Oostenrijk (activiteiten van het neo-

Nazi organisatie Object 21), Griekenland (racistische aanvallen en de neo-fascistische Gouden

Dawn partij), Hongarije (seriemoorden van zigeuners, de uiterst rechtse partij Jobbik),

Italië (gedwongen uitzetting van Roma-nederzettingen).

Tegen deze achtergrond heeft de Europese Unie en haar lidstaten

beschouwen, als een van hun prioriteiten, de verspreiding van de neo-liberale waarden

als universele levensstijl voor alle andere leden van de internationale gemeenschap.

Dit is bijzonder duidelijk in hun agressieve bevordering van de seksuele

de rechten van minderheden. Er zijn pogingen gedaan om af te dwingen op andere landen een

vreemd beeld van homoseksualiteit en het homohuwelijk als een norm van het leven en een aantal

soort van een natuurlijk sociaal fenomeen dat steun verdient op het staatsniveau.

Een dergelijke benadering stuit weerstand niet alleen in de landen handhaven

traditionele waarden, maar ook in de landen die altijd een liberale hebben genomen

houding ten opzichte van homo's. Het volstaat om het protest reactie van een groot deel van herinneren

de Franse samenleving aan het besluit over de legalisering van het homohuwelijk in de land.

In het licht van de feiten van elektronisch toezicht door de Amerikaanse inlichtingendienst

diensten via tientallen miljoenen burgers van soevereine staten, met inbegrip van vertegenwoordigers van het politieke establishment van de EU-landen, blijkt uit de ex-werknemer van de Amerikaanse National Security Agency Edward Snowden, de Europese Unie geconfronteerd met een absolute noodzaak om te reageren op deze flagrante schending van

internationale mensenrechten, vooral die met betrekking tot de bescherming van de privacy.

Echter, alle verklaringen van de oktober 2013 EU-top om de volledige ontvangen uitleg over deze kwestie uit de Verenigde Staten zijn nog niet verder gegaan dan retoriek. Het is veelzeggend dat volgens Edward Snowden, samen met de Verenigde Staten ten minste een lidstaat van de EU rechtstreeks aan een massa elektronisch toezicht programma. Het was Groot-Brittannië.

Edward Snowden openbaringen en harde reactie van de Britse autoriteiten op hun bekendmaking in de Guardian (tijdens de hoorzitting van het Europees Parlement in

5 september 2013, de hoofdredacteur Alan Rusbridger zei dat de Britse autoriteiten die zich bezighouden met expliciete intimidatie van haar medewerkers om

stoppen met de publicatie van informatie van Edward Snowden) gemarkeerd, in

Daarnaast is een ander belangrijk punt met betrekking tot belangrijke beperkingen op

vrijheid van meningsuiting en de media, die in de EU, evenals dubbel normen en hun voortdurende wrede praktijken op dit gebied.

De schending van het recht op vrij verkeer is een andere systemische kwestie, waar de EU afwijkt van de normen inzake mensenrechten. Volgens

de bevindingen van de studie "Het recht om een land te verlaten", gepubliceerd door de Raad

Europese Commissaris voor de Mensenrechten Nils Muižnieks, de Europese Unie leidt tot kunstmatige barrières voor toegang op zijn grondgebied, wat afbreuk doet aan de

vrij verkeer van personen en, in het bijzonder, heeft een negatieve impact op de Roma en asielzoekers.

Meest opvallend dit probleem wordt gedemonstreerd in de Balkanlanden, die geen lid zijn van de Europese Unie en hebben een visumvrije regeling met het. De EU, terughoudend om de grote toevloed van asielzoekers op ervaren zijn grondgebied, met name, de Roma, onder de dreiging van hernieuwde visumplicht vrijwel legt deze landen restrictieve immigratiebeleid, die

een component van etnische discriminatie.

Een ander probleem van de mensenrechten is marine-operaties, uitgevoerd door de EU worden uitgevoerd

leden, aan groepen van migranten en potentiële vluchtelingen verdringen van de grenzen van de Europese Unie met de landen van herkomst.

Volgens Nils Muižnieks, de genoemde beperkende maatregelen, gericht bij de migratie blokkeren stroomt naar de EU en de facto vermoeden van misbruik van

het recht op asiel, strijd met het Vluchtelingenverdrag van 1951, het Protocol nr. 4 aan de Raad van Europa tot bescherming van de rechten van de mens op bewegingsvrijheid, artikel 14 van het EVRM (algemeen verbod op discriminatie) en kan ook leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM (Verbod van foltering en onmenselijke behandeling).

In het algemeen, is het opmerkelijk dat de EU-lidstaten tonen hypocriet houding ten aanzien van het recht op vrij verkeer, voor de onbeperkte uitoefening waarvan zij actief worstelde tijdens de Koude Oorlog en nu, in feite, zijn de belangrijkste initiatiefnemers van de onderdrukking in Europa.

Vragen over de betrokkenheid van een groot aantal EU-lidstaten in de CIA-programma voor transport en detentie in geheime gevangenissen van personen verdacht van terrorisme nog steeds onbeantwoord. 10 oktober 2013, de Europese Parlement een andere resolutie over dit onderwerp, dat geen vooruitgang genoteerd

Pagina 10

10

Sinds de vaststelling van een soortgelijk document vorig jaar en sprak zijn diepe frustratie over het uitblijven van de rest Europese instellingen, die het aanvaardden gevallen van flagrante schendingen van de fundamentele rechten op het grondgebied van de verenigde

Europa rechtvaardiging ervan door het ontbreken van passende bevoegdheden. Parlementsleden noemde

opnieuw de EU supranationale instellingen, evenals een aantal lidstaten, over te nemen

concrete stappen om de waarheid vast te stellen en een einde maken aan de straffeloosheid.

Het is opmerkelijk dat onder de slachtoffers van de genoemde CIA programma waren er twee Duitse staatsburgers (Khalid El-Masri en Mohammed Haydar Zammar). Daarom is de weigering van de Europese instellingen aan te gaan onderzoek naar schendingen van hun rechten daagt de essentie en de betekenis van het burgerschap van de Europese Unie, alsmede artikel 3 van de EU Verdrag en de bepaling, volgens welke de EU belooft vrijheid te garanderen, veiligheid en rechtvaardigheid voor haar burgers.

Wens om soft-pedaal deze claims is een duidelijke daad van gebrek aan respect voor derde

verklaart ook, waarvan de burgers te lijden van de EU terrorismebestrijding

operaties. In dit verband is het teleurstellend dat de beperkte bevoegdheden van de EU

Speciale vertegenwoordiger voor de mensenrechten blijft ongewijzigd. Zo schendingen

van de rechten en vrijheden van de mens in de EU ruimte blijven uit zijn mandaat.

Mensenrechten diplomatie in de EU is nog steeds een "one-way street" en is strikt naar buiten uitgevoerd. Dientengevolge, wanneer vragen humanitaire en schendingen van de mensenrechten in derde landen worden verhoogd door de speciale

Vertegenwoordiger, die oorspronkelijk zijn er geen voorwaarden voor een inhoudelijke en

wederzijds respectvolle dialoog met de EU-partners over dit onderwerp.

Ondertussen, het Europees Bureau voor de grondrechten

(HREA), die, zoals gewaarborgd door EU-leiders, beoogt de menselijke toezicht rechten situatie "thuis", in de praktijk bieden niets anders dan aanbevelingen.

Bovendien is het duidelijk dat de onderwerpen, de HREA geanalyseerd worden geselecteerd

volgens hun gemak en bijna-conflicten de vrije natuur. Hierdoor

urgente kwesties, zoals de positie (en het bestaan) van enkele honderden

Pagina 11

11

duizenden 'niet-burgers' in Letland en Estland, zijn niet gedekt.

Vooringenomen houding van de Europese instellingen naar het maatschappelijk middenveld in de

EU moet ook worden opgemerkt. Zo EU-financiering vooral de NGO's, waarin de prioriteiten van de Europese Commissie (te voldoen tot bekende schandalige

bladerdeeg stukken om het beeld Europese Commissie verbeteren door de EU budget). Als gevolg hiervan worden alle civiele samenleving belangen kunstmatig versmald tot agenda

vraagstukken van de Europese instellingen en een afwijkende mening en afwijking van

uitvoering van het hoogste niveau beslissingen doom de EU-fondsen kandidaten te mislukken.

Ondanks de over het algemeen representatieve participatie van EU-lidstaten in belangrijke

mensenrechten multilaterale verdragen, sommige Europeanen nog steeds de voorkeur niet uit te voeren

de desbetreffende verplichtingen. Het is belangrijk om in gedachten te houden dat deelname aan

dergelijke verdragen wordt terecht beschouwd als een indicator van de hechting van een bepaalde staat te

de universele normen van mensenrechten, waarbij de echte bereidheid om te ontwikkelen

interstatelijke samenwerking op het gebied van de mensenrechten wordt beoordeeld.

In dit verband wordt de aandacht gevestigd op het feit van het niet verschijnen van Groot

Groot-Brittannië in het Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en

Politieke Rechten (stelt het recht van het Comité voor de rechten van de mens te overwegen individuele communicatie / klachten van schendingen door staten die partij zijn

het Convenant van hun verplichtingen krachtens dit verdrag.) Daarnaast Polen niet deel aan het Tweede Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en politieke rechten (verkondigt de afschaffing van de doodstraf), België,

Griekenland, Ierland, Letland, Litouwen, Slowakije en Finland niet deelnemen aan het Facultatief Protocol bij het Verdrag tegen foltering en andere wrede, Onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing (voorziet in een internationale

inspectiesysteem voor detentiecentra), Letland, Estland en Malta niet deelnemen aan het facultatief protocol bij het Verdrag inzake de uitbanning van alle Vormen van discriminatie van vrouwen (stelt het recht van het Comité inzake de uitbanning van discriminatie van vrouwen op klachten van horen schendingen door de lidstaten van hun verplichtingen uit hoofde van het Verdrag); Estland

12

neemt niet deel aan het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de rechten van het kind inzake de betrokkenheid van kinderen bij gewapende conflicten; Ierland niet

deelnemen aan het facultatief protocol bij het Verdrag inzake de Rechten van het Kind

over de strijd tegen kinderprostitutie, kinderporno en kinderhandel;

Ierland, Nederland en Finland niet deelnemen aan de Conventie over de Rechten van personen met een handicap, Bulgarije, Denemarken, Ierland, Nederland,

Polen, Roemenië, Finland en Tsjechië niet deelnemen aan de

Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap

(Wordt een procedure voor de behandeling van meldingen van schendingen van State

Partijen van hun verplichtingen krachtens het verdrag), en Bulgarije, Groot-Brittannië,

Hongarije, Griekenland, Denemarken, Ierland, Italië, Cyprus, Letland, Luxemburg, Malta,

Polen, Portugal, Roemenië, Slowakije, Slovenië, Finland, Tsjechië

en Zweden nemen niet deel aan het Internationaal Verdrag tot bescherming van alle personen tegen gedwongen verdwijning. De niet-deelname van Malta aan het Verdrag inzake de voorkoming en de bestraffing van de misdaad van genocide helemaal niet correleren met beeld van "de belangrijkste drijvende van de Europese Unie dwingen "bij de bestrijding van misdaden tegen de menselijkheid. De situatie met reserveringen gemaakt door de EU-lidstaten om bepaalde bepalingen van de fundamentele multilaterale mensenrechtenverdragen verdient een aparte analyse. Een aanzienlijk deel van het voorbehoud betrekking tot de inherente Europeanen interpretatie van de rechten en vrijheden als absolute, dat wil zeggen vermoedelijk niet onderworpen aan enige beperkingen. De vraag is in de eerste plaats, met het recht op vrijheid van mening en meningsuiting (bijvoorbeeld de vrijheid van meningsuiting), en het recht op vrijheid van vereniging en vergadering. Tegelijkertijd, deze positie roept vragen op, ook wat van de toelaatbaarheid van dergelijke clausules in overeenstemming met het Verdrag van Wenen op het verdragenrecht van 1969. Zo bepaalt artikel 19 van de Verdrag, kunnen de Staten die geen reservering te formuleren als het "onverenigbaar is met het voorwerp en het doel van het verdrag ".

Het Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie (toezichthoudende lichaam volgens de desbetreffende verdrag) heeft herhaaldelijk opgeroepen de Europeanen hun voorbehoud in te trekken van artikel 4 van het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie. Het is algemeen bekend dat dit artikel bepaalt dat de staten die partij zijn bij het Verdrag strafbaar het verspreiden van racistische ideeën. De essentie van de reservering van sommige EU-landen (van Oostenrijk, België, Canada, Ierland, Italië, Malta en Frankrijk) is de weigering om passende strafrechtelijke wetgeving aan te nemen, als hij zou onverenigbaar met het recht op vrijheid van mening en meningsuiting, vreedzame vereniging en vergadering. Vandaar de nalatige houding van de EU-lidstaten Staten naar allerlei vernederende Nazi rally's en marsen, waaronder die dat heroïse Waffen SS, die worden beschouwd in het West-Europa in het licht van realisatie van de genoemde rechten en vrijheden. In deze context, de kwalificatie door de commissie van het voorbehoud als een schending van de vereisten van artikel 19 van het Verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht is absoluut gerechtvaardigd.

Vele vragen rijzen met betrekking tot de reserveringen gemaakt door een aantal EU-

De lidstaten van artikel 20 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke

Rechten, volgens welke "elke oorlogspropaganda is verboden door wet ". De essentie van de reservering door de Europeanen is de weigering om

De nodige wetgeving, omdat het het recht in strijd zou

vrijheid van meningsuiting. Dergelijke reserveringen werden gemaakt door België, Groot-Brittannië,

Denemarken, Ierland, Luxemburg, Malta, Nederland, Finland, Frankrijk en

Zweden (Italië en Duitsland, om historische redenen, de voorkeur aan zich te beperken

om de algemene kwalificatie van de genoemde rechten als absolute, dwz niet onderworpen aan

eventuele beperkingen zelfs geformuleerd in het pact, maar afgezien van het maken van

uitspraken over het verbod op propaganda voor de oorlog).

Sommige reserveringen zijn in duidelijke tegenspraak met de Europese Unie is

vorderingen op de rol van een model in de promotie en bescherming van de mensenrechten. Voor

14

Bijvoorbeeld, bij de ondertekening van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en

Culturele Rechten van het Verenigd Koninkrijk verklaard dat het onmogelijk was om ervoor te zorgen

gelijk loon voor gelijk werk voor mannen en vrouwen. Hoewel, bij de neerlegging van de

akte van bekrachtiging van de Groot-Brittannië heeft de reikwijdte van haar beperkte

voorbehoud van een systeem van beloningen in de private sector, die echter, doet niets af aan het discriminerende karakter van de situatie zelf.

In dezelfde lijn ligt de Duitse voorbehoud bij artikel 3 van de

Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, volgens welke Duitsland zei dat het een zou aannemen

verplichting personen naar de Verenigde Staten waar ze marteling geconfronteerd kunnen niet uit te leveren

alleen onder zijn nationale wetgeving.

Een andere twijfelachtige reservering is gemaakt door het Verenigd Koninkrijk

aan de werking van artikel 11 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke

Rechten. Het punt is dat het Verenigd Koninkrijk weigerde toe te passen op het grondgebied van

Jersey - een Brits afhankelijk gebied. Gezien het feit dat het recht om niet te worden opgesloten voor staat is een contractuele verplichting neergelegd in artikel 11 te vervullen wordt vermeld, volgens het pact, waaronder de rechten van de afwijking van wat niet toegestaan, zelfs in tijden van oorlog of noodtoestand, bestaat er een nieuwe inbreuk op het Verenigd Koninkrijk van artikel 19 van het Verdrag van Wenen inzake het recht van Verdragen en het Verbond zelf ook. Tot slot moeten we de reserveringen gemaakt door enkele van de EU nota leden (waaronder Frankrijk en Polen) bij het Verdrag tegen foltering en Andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing en het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen met betrekking tot de weigering om de rechtsmacht van het Internationaal Hof van herkennen Justitie in het onderzoek van de geschillen in het kader van deze verdragen. Het is algemeen bekend dat Rusland herinnerde een paar jaar geleden hetzelfde voorbehoud aan de relevante menselijke conventies rechten.

15

Oostenrijk

Over het geheel genomen, de situatie van de mensenrechten in Oostenrijk voldoet aan de algemeen aanvaarde normen uiteengezet in het Europees Verdrag van 1950 tot bescherming Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden. De overtredingen die plaatsvonden kan niet worden verklaard door de zwakte van de Oostenrijkse wetgeving en recht handhavingspraktijk. Meestal zijn deze overtredingen worden uitgebreid onder de massa media en ontvang bijbehorende openbare beoordelingsrapporten. Volgens de deskundigen, in vergelijking met een aantal andere EU-lidstaten, de mensenrechtensituatie in Oostenrijk is bevredigend. Lokale en internationale mensenrechtenorganisaties controleren op een regelmatige basis van de situatie van de mensenrechten, registreren schendingen van de mensenrechten en het verslag ze aan de bevoegde Oostenrijkse en Europese instanties. In hun activiteiten die zij grote mate afhangen van het internet. De toonaangevende mensenrechten NGO's, zoals Amnesty International Oostenrijk, ZARA, Transparency International, etc. hebben opgericht anonieme web hulpdiensten voor de slachtoffers of getuigen van

schendingen van de mensenrechten aan te melden. De NGO publiceert regelmatig verslagen over hun activiteiten op het web. Een aantal organisaties gebruik maken van hun websites het publiek te informeren over schendingen van de mensenrechten en met naam en toenaam die betrokken zijn bij dergelijke schendingen, die vaak in beweging zet politieonderzoek. In de afgelopen jaren hebben de NGO's een toename van vreemdelingenhaat geregistreerd, raciale haat en antisemitisme in de Oostenrijkse samenleving. Volgens het rapport op grond van ras en religieuze haat in Oostenrijk in 2012 gepubliceerd door ZARA, het aantal anti-Antisemitische incidenten geregistreerd dat jaar steeg met 90 procent ten opzichte van die in 2011. Buitenlandse burgers en personen met immigratie achtergronden blijven discriminatie op het deel van de lokale politiediensten en de rechterlijke macht. In het bijzonder, een rapport van de Oostenrijkse orde van advocaten voor 2011-2012 merkt op dat het buitenlandse burgers en personen met immigratie achtergronden

16

wier rechten het vaakst geschonden door Oostenrijkse rechtshandhaving en justitiële ambtenaren.

Bij wijze van voorbeeld kan men noemen het geval waarin de regionale criminele hof van Wenen ontzegd terugbetaalt aan een van de advocaten van de uitgaven voor een tekst van het oordeel van de rechtbank het kopiëren voor een buitenlandse burger gebaseerd op het feit dat deze is daar niet spreken Duits, dus de kosten in kwestie zou zijn onredelijk.

In de staat van Vorarlberg, de politie systematisch schenden procedurele normen terwijl fingerprinting buitenlandse burgers en immigranten verdacht van eigendom en geweldsdelicten.

Er zijn gevallen van misbruik van buitenlandse burgers en migranten tijdens geweest

hun arrestatie en detentie. Bijvoorbeeld, een 44-jarige Iraanse vluchteling Mohammed Reza K. die had in Oostenrijk illegaal uit Italië in aangekomen Juli 2013 werd geslagen door de leden van de Oostenrijkse speciale politie-eenheid Cobra

toen gearresteerd te worden gedeporteerd. Later werd hij op de IC van het lokale gebracht

ziekenhuis met een gebroken neus en gekneusde schedel. Volgens de politie de situatie werd uitgelokt door de man weigering om terug te gaan naar Italië, waar hij eerder ingediende asielaanvraag was om te worden verwerkt volgens de EU wetgeving. Hij sloot zich op in het appartement samen met zijn vrouw en bood weerstand tegen de politie tijdens de arrestatie. Hij legde zijn ontkenning te keren naar

Italië door het feit dat zijn vrouw was geweest om een operatie te ondergaan in Oostenrijk, en de datum want het was al ingesteld.

De deskundigen van het Amnesty International Oostenrijk uitleggen dat personen met een donkere huid hebben meer kans om te lijden aan willekeur van de kant van de politie en het gezicht ongegronde beschuldigingen van het plegen van misdaden. Met name, zoals

mensenrechten bepleit zeggen, de gevallen van moedwillige geweld tegen personen met een immigratie achtergrond, vreemdelingen en vluchtelingen zijn zelden

bracht naar de rechtbank. Als ze zijn, wordt de procedure vaak vertraagd en eindigen in

disproportioneel milde straffen. In dit verband pleit de mensenrechten noemen

Pagina 17

17

de chronische tekortkoming van de nationale wetgeving die is het ontbreken van aparte

artikel in het Oostenrijkse Wetboek van Strafrecht voorziet in sancties voor misbruik en marteling.

De ervaring heeft geleerd, Oostenrijkse burgers zijn niet immuun willekeurige behandeling politie. Bij wijze van voorbeeld kan men een high-profile case cite

wanneer Vienna politie in juni 2013 Gerhardt A. gedood die was gewapend met een mes en was nogal agressief in het proberen om te klagen bij de politie over de lawaai van de bouwwerkzaamheden. 20 kogels werden afgevuurd op hem, waarvan 8 kogels raakte het doel. Het onderzoek is aan de gang. Als zij tot de conclusie dat de

moord was een gevolg van misbruik van macht, zal de betrokken politiefunctionarissen worden veroordeeld tot 3 jaar gevangenis.

Oostenrijkse mensenrechtenactivisten uiten hun bezorgdheid over de situatie van vluchtelingen. Dat zijn de minst beschermde categorie van buitenlanders woonachtig in Oostenrijk

die vooral vaak te maken met mishandeling en discriminatie. Zoals mensenrechtenactivisten

zeg, buitenlandse vluchtelingen een uitkering uit de nationale begroting, en zijn vaak

sociaal verworpen door "inheemse Oostenrijkers", met die afwijzing grenzend geopend
agressie. De voorstanders van de mensenrechten ook klagen vaak over de omstandigheden in
initiële opvangcentra voor vluchtelingen. Dergelijke centra zijn dichtbevolkt, die zorgt voor tal van etnische conflicten.
In december 2012 circa 30 asielzoekers die naar Oostenrijk kwam vooral uit Pakistan bezig met protest actie een aantal dagen in een van de kerken in het centrum van Wenen. Ze klaagden over onmenselijke levensomstandigheden in de tijdelijke huisvesting kamp in Traiskirchen, en de autoriteiten veronachtzaming van hun problemen, en de vereiste werkvergunningen, gekwalificeerde tolken
en de toegang tot leren voor hun kinderen.
In maart 2013, de Oostenrijkse Orde van Advocaten een rapport gepubliceerd over "flagrante
schendingen "in verband met de levensomstandigheden van asielzoekers in de tijdelijke
opvangcentra in Saualm en Wernberg in Karinthië. Het verslag wees op de niet-naleving van de hygiënische normen, onvoldoende voedselvoorziening en

18

infrastructuur. Daarna werden beschuldigingen van machtsmisbruik tegen gebracht voormalig gouverneur van Karinthië Gerhard Dörfler.
Het jaar 2013 zag een ontwikkeling van onderzoek naar seksueel misbruik van kinderen in weeshuizen en internaten door het personeel van deze instellingen.
In januari 2013 een verslag over gevallen van fysiek en seksueel misbruik van kinderen
in weeshuizen in Wenen in 1950-1980 werd gepresenteerd. Het is opgesteld op instructie van adviseur van de regering van de deelstaat Wenen K. Oskonic. De rapport opgenomen interviews met kinderen die in de weeshuizen gewoond had en slachtoffer geworden van misbruik door de docenten en het personeel van de sociale instellingen van
Wenen en de aangehaalde feiten verzwijgen van dergelijke misdrijven door medisch personeel
verantwoordelijk voor regelmatig onderzoek van kinderen. Verjaring van toepassing op
volstreekte meerderheid van deze gevallen.
In juni 2013, een onderzoek commissie opgericht om te kijken naar de levensomstandigheden in de Schloss Wilhelminenberg weeshuis in 1948-1977 een rapport uitgebracht. De commissie vond dat de kinderen systematisch was geweest
onderworpen aan fysieke en psychologische mishandeling. Onderzoeksdossiers en de lijst van

verdachten werden doorgestuurd naar het parket.

Op 1 juli 2013, een gerechtelijke procedure tegen de voormalige hoofd van de aanhouding

de school van een kloosterschool begon. Een 79-jarige katholieke priester Vader Alfons werd beschuldigd van verkrachting 24 minderjarigen tussen 1973 en 1993.

Na het incident in de Josefstadt juveniele gevangenis waar een 14-jarige gevangene werd verkracht door medegevangenen, die in juni 2013 bekend werd, de Minister van Justitie van Oostenrijk moest de nadelen van de tieners erkennen detentie systeem en start een werkgroep om te kijken naar deze situatie. De gevangenis autoriteiten meldde de strafbaarstelling van het parket, waarna de verdachten werden overgebracht naar andere penitentiaire inrichting.

Pagina 19

19

België

Hoewel België is partij bij de overgrote meerderheid van de internationale mensenrechten

mensenrechtenverdragen, is het vaak dat de universeel erkende rechten en vrijheden zijn

meldde daar geschonden. In mei 2011, de situatie van de mensenrechten in België was

door de werkgroep van de VN-Mensenrechtenraad over de Universele onderzocht Periodic Review, waarna het land ontvangen een set van aanbevelingen op de verbetering daarvan, waaronder een van het Russische deel van de noodzaak te ratificeren

het Kaderverdrag inzake de bescherming van nationale minderheden van de Raad van Europa. De Belgen aanvaard 88 aanbevelingen van de 120. De Russische voorstel werd niet aanvaard en verworpen, maar het is bekend dat de Vlaams Parlement is sterk gekant tegen België de ratificatie van het CE Raamverdrag, weigeren de Franstalige bevolking van het zien regio als een minderheid waarvan de rechten worden beschermd.

We kunnen enkel uit de volgende categorieën van de meest voorkomende schendingen

van de fundamentele rechten en vrijheden van de mens in België:

- ▣ politiegeweld en wangedrag, willekeurige arrestaties en detenties;
- ▣ overbevolking in de gevangenis en zonder reden lange voorlopige hechtenis;
- ▣ slechte leefomstandigheden voor asielzoekers, illegale immigranten en hun familieleden in gesloten centra;
- ▣ ongelijke kansen voor personen afkomstig uit ontwikkelingslanden landen, raciale en religieuze onverdraagzaamheid;
- ▣ discriminatie op basis van geslacht, huiselijk geweld tegen vrouwen;
- ▣ beperking van de vrijheid van meningsuiting en interferentie met privacy (Onder het mom van bestrijding van terrorisme en het waarborgen van de veiligheid).

Dat bovengenoemde mensenrechtenproblemen nog niet

opgelost kan worden aangetoond door de volgende voorbeelden:

Op 20 december 2012 werd bekend dat in september 2009 twee politieagenten doodgeknuppeld een gevangene van het Bos Gevangenis wie zij waren

20

bedoeld om te bewaken tijdens het gevangenis personeel staking. In het ziekenhuis van het slachtoffer,

die daar bewusteloos werd afgeleverd, werd gediagnosticeerd met meerdere fracturen

en wonden. De politieagenten werden geschorst.

In februari 2013 heeft de Vlaamse televisie uitgezonden beelden van de 26-jarige Jonathan Jacob worden gedood door speciale interventie-eenheid officieren

Januari 2010, ontvangen van de gemeente Morselt commissariaat's bewakingscamera's. Na psychiatrische klinieken weigerde de jongeman toe, die lijden aan een psychische stoornis en vermoedelijk in een staat van drug intoxicatie,

de politie moest hem naar het politiebureau. Er werd besloten om te injecteren de "gewelddadige" overtreder met een kalmerend middel, en zes agenten in zijn cel kwam om

om hem te immobiliseren, en begon het verslaan van de gedetineerde. Hij stierf op de scène uit

de toegebrachte wonden. Degenen die probeerden de zaak openbaar te maken waren de

ouders slachtoffer, nadat de zaak niet had ontvangen als gevolg van de aandacht van de

autoriteiten voor twee jaar.

In april 2013, Belgische media gemeld dat twee Brusselse politieagenten zijn om terecht te staan over verminking. Het incident vond plaats in augustus 2010, toen

de verdachte stopte drie tieners van 18-19 voor document-inspectie. Het hebben van

merkte een rugzak op een van hen, de politie sloeg hem in het gezicht verschillende keer, en dan begon hem te wurgen. Ze worden ook beschuldigd van het onder druk op twee getuigen van het incident.

In juni 2013, een Brusselse rechtbank begonnen met het proberen een geval van 13 politieagenten

het bieden van veiligheid aan het Zuidstation, die van januari tot november 2006 misbruik maakten van de illegale immigranten daar gearresteerd. Ernstige mishandeling en

vernedering van de slachtoffers werden ontdekt pas in 2010 dankzij een klacht ingediend door de collega's van de politie aan de Algemene Inspectie van de Belgische

Federale Politie.

Op 15 maart 2013, de NGO "Liga voor de mensenrechten" gelanceerd een Belgische "ObsPOL" web-site, waar iedereen kan melden dat een slachtoffer of een getuige van politiegeweld. Op dezelfde dag zag Brussel een enorme

21

demonstratie tegen geweld en misbruik van macht door de wet-versterkend autoriteiten, die onlangs steeds vaker voorkomen.

Een probleem dat nog dringend is dat de afbraak in Belgische straf systeem en wijdverbreide schendingen van de mensenrechten in lokale gevangenissen.

Na een jaar en een half, de situatie in de gevangenis Brussel Forest, berucht om overbevolking en slechte detentieomstandigheden ontdekt door de Belgische

persberichten in het voorjaar van 2012, niet alleen niet verbeterd, maar zelfs verslechterd.

Een probleem, dat ontstaan naast de reeds bekende overbevolking, Gebouw verkrotting en niet aan sanitaire en epidemiologische eisen te voldoen en elementaire hygiënische regels, is dat te wijten aan krap budget van de gevangenis de gevangen

ontvangen geen adequate voeding.

In juli 2012, de toenmalige burgemeester van de gemeente Bos M. de Galan een decreet tijdelijk de politie verbieden om drie of vier plaatsen gevangen in een dubbel-cel. De gevangenis was overvol en al kon het niet bieden eerlijke voorwaarden voor de gevangen. M. de Galan opvolger bevestigde de

decreet, en zelfs verboden toegeven nieuwe gevangen na 20 juni 2013. Nu de gevangenis met een capaciteit van 405 personen bevat 660 gevangen.

De gevangenis van Lantin in dezelfde dire voorwaarde. De Raad van Commissarissen van

de Gevangenissen (een onafhankelijke entiteit in de penitentiaire administratie systeem)

concludeerde dat de detentieomstandigheden niet voldoen aan de gestelde eisen, en dat er 654 gevangen voor 342 cellen. De situatie wordt nog verergerd door een tekort

de gevangenis personeel. Specialisten omschrijven de situatie als "onaanvaardbaar en alarmerend".

Het aantal gevangen in België groeit gestaag. Op

17 december 2012, bedroeg het 11.969 mensen (verhoogd met

7 procent ten opzichte van 2011) - een record de experts voorspellen te verslaan in 2013.

De meest overbevolkte gevangenissen zijn als volgt: de Dinant gevangenis (overvol door 72 procent), de Forest gevangenis (met 65,1 procent), de Naamse gevangenis (door

47,6 procent), de gevangenis van Lantin (met 45,6 procent), de gevangenis Jamioulx (door

22

42 procent), de Mons gevangenis (met 39,5 procent), de St. Gilles gevangenis (Met 38 procent), de gevangenis Nijvel (met 35,2 procent). De Belgische regering is van plan om dit probleem op te lossen door de opening van drie nieuwe gevangenissen: in Marche-en-Famenne (november 2013), in Beveren (februari 2014) en in Leuze-en-Henegouwen (juli 2014). Het is ook van plan om de cel-huurcontract met verlengen de gevangenis van Tilburg (Nederland), en de afwerking van de bouw van de forensische psychiatrie in Gent mei, 2014.

Op 10 januari 2013 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EVRM) tevreden een klacht over ongepaste behandeling van de Belgische autoriteiten van een man verklaarde krankzinnig, maar in de Leuvense gevangenis gehouden. Het bleek dat Belgische psychiatrische inrichtingen vaak weigeren deze patiënten onder het voorwendsel accepteren van hun wezen te gevaarlijk, zowel voor het personeel en andere patiënten. België is

beschuldigd van het overtreden van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (Onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing), alsmede artikel 5 paragraaf 1, dat de bescherming van personen uit wederrechtelijke vrijheidsberoving bepaalt.

Nu, 10 procent van de Belgische gevangenen lijden aan psychische stoornissen en een speciale behandeling nodig.

In mei 2013, de Belgische Commissie Justitie van de Kamer van Vertegenwoordigers wijzigingen in de wetgeving ter verbetering vastgesteld veiligheid in de gevangenissen van het land. Het wetsvoorstel heeft herhaaldelijk bekritiseerd door dergelijke

NGO's als de "International Gevangenis Watch" en de "Liga voor de mensenrechten" voor

de bepalingen betreffende strip zoeken de gevangenen en voor verzwarende detentie

omstandigheden. Naar de mening van mensenrechtenactivisten, kan dit leiden tot misbruik van de

deel van gevangenis personeel.

Op 23 oktober 2013, in antwoord op een collectieve klacht van verschillende Belgische mensenrechtenorganisaties gemaakt in 2011, Europees Comité COE's Sociale Rechten beschuldigd België van niet in staat om kleine illegale bieden immigranten met fatsoenlijke leefomstandigheden op hun grondgebied. Het hen blootstelt aan

de gevaren van misbruik, uitbuiting, en ontoegankelijkheid van medische, juridische en

23

sociale diensten. Volgens de coördinator van de NGO "Platform voor minderjarigen in ballingschap", is het aantal kleine illegale immigranten in België groeit gestaag, van 258 in 2010-612 in 2012. België wordt beschuldigd het overtreden van de

rechten toe te kennen die het Europees Sociaal Handvest.

De gegevens van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) blijkt dat als gevolg van de etnische discriminatie in België werkloosheid onder allochtonen is 2,6 keer hoger dan bij degenen geboren in België. Het niveau van de werkloosheid hangt af van de plaats van de immigranten oorsprong (Europa of andere regio's) en van hun geslacht (werkloosheid onder vrouwen 2 keer hoger). Daarnaast worden allochtonen veel vaker bezet in laaggeschoolde banen.

In april 2013, informatie over het EHRM veroordeelt België en verplichten te betalen € 5.000 schadevergoeding aan Firoz Muneer, een asielzoeker uit

Afghanistan, die in de zomer van 2009 in België aangekomen, verscheen in de media. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken van de FOD Binnenlandse Zaken ontkende

hem asiel hij weigerde het land te verlaten en werd gearresteerd voor de periode van

het proces. Hoewel zijn advocaat in geslaagd hem loslaten, de autoriteiten hielden hem onder arrest voor 4 maanden. België is belast met het overtreden van artikel 5 paragraaf 4 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (onmenselijke of

vernederende behandeling of bestraffing), waarin staat dat "de rechtmatigheid van de bewaring

deze spoedig worden beslist door een rechtbank".

Een probleem dat dringende in België blijft, is dat van de toenemende vreemdelingenhaat en onverdraagzaamheid jegens mensen van een ander ras, nationaliteit, of religie.

Op 20 mei 2013 heeft het Amerikaanse ministerie van Buitenlandse Zaken een rapport uitgebracht over de opkomst van islamofobie en vreemdelingenhaat in Europa en Azië. Net als in 2012, het document

richt zich vooral op een wet tegen boerka op openbare plaatsen.

In maart 2013, een nieuw publiek platform, "Muslim Rights België", uitgegeven het "Witboek" verslag over discriminatie van moslims in het Frans-

sprekende deel van België. Het document beoordeelingen 576 gevallen, in 61,8 procent van de

die het doelwit van discriminatie van vrouwen, en in 62 procent - jonge mensen onder de 30. Het laat zien dat de meest voorkomende vormen van discriminatie zijn

verbaal geweld en haatzaaien in media en internet, alsmede de werkgelegenheid discriminatie bij het solliciteren naar baan of stage (33 procent). In 3 gevallen op van 4 de slachtoffers niet dergelijke gevallen melden bij de politie.

In dezelfde maand, het Europees netwerk tegen racisme (de ENAR) geadviseerd België om bewakingscamera's te installeren in commissariaten en politie

auto van de kant van de "naar de verhoogde discriminatie van moslims bestrijden" veiligheidstroepen. Volgens de ENAR, racisme in België wordt steeds in de vorm van islamofobie, met name op het gebied van werkgelegenheid, onderwijs en toegang tot openbare diensten. In 80 procent van de gevallen de discriminatie is gericht tegen moslims.

Op 24 mei 2013, Cindy Meul en haar partner, een voormalige Israëlische tennis kampioen Ruth Sverdlhoff, werden aangevallen door hun burens in Aartselaar. De koppel verklaarde dat de burens riepen antisemitische beledigingen, en dat de politieagenten, die op de plaats aangekomen, koos de zijde van de aanvallers. Op 1 juli 2013, de slachtoffers een klacht ingediend naar het kantoor van de procureur van Antwerpen en aan

een parlementair Comité P toezicht op de politie. Vorig jaar, het Centrum voor Gelijkheid van Kansen en voor Racismebestrijding geregistreerd 88 Antisemitische incidenten terwijl twee jaar geleden waren ze 57. In de massamedia de vertegenwoordigers

van de Joodse Gemeenschap toe te laten een toename van bedreigingen en andere vormen van druk.

Op 16 april 2013 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie gaf een uitspraak waarin staat dat het Vlaamse decreet verplicht een werkgever en een werknemer om

stellen alle arbeidsovereenkomsten in het Nederlands (verklaard nietig anderszins) is

strijd met de EU-wetgeving, eerbiediging van de vrijheid van verkeer van werknemers.

Aan het einde van april 2013, de Belgische pers gemeld dat de Vlaamse autoriteiten officieel verboden ambtenaren van de regio's van het gebruik van een andere taal dan het Nederlands voor de openbare verschijning in de media en sociale netwerken

onder de dreiging van ernstige disciplinaire maatregelen.

In juni 2013, vier Franstalige inwoners van de Brusselse periferie, met de steun van de "Franstalige Democratische Federalisten" partij, diende een klacht bij de Mensenrechtenraad van de VN gericht op het aantrekken aandacht voor de discriminatie ze voortdurend lijden als gevolg van het feit dat een deel van de Franstalige taalgroep. Wat de klacht betreft zijn: drie vierde van boeken in de bibliotheken van de gemeenten grenzend aan het kapitaal dat in de Vlaamse (terwijl 80 procent van de bevolking is Franstalig), de beperkingen op de homepage kopen en huren voor degenen die geen Nederlands spreken, en het verbod om Frans te gebruiken in de dagelijkse communicatie in de straten en openbare plaatsen. De klagers aangegeven dat het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 16 december 1966 wordt geschonden in het Vlaamse deel van België en uitgedrukt hun hoop voor de klacht in aanmerking worden genomen, terwijl het toezicht België's implementatie van de aanbevelingen in het kader van de Universal Periodic Review van de VN Mensenrechtenraad.

Bulgarije

De situatie op het gebied van de mensenrechten in Bulgarije als geheel blijft moeilijk, en een aantal belangrijke aspecten een tendens verslechteren. De vervroegde parlementsverkiezingen die plaatsvond in het land nam Mei 2013 "onthulde" ernstige problemen met de naleving van het kiesrecht. In Naast de geregistreerde feiten van het ronselen van stemmen, die reeds zijn geworden traditionele, 350.000 stembiljetten - tijdens de vermoedelijk bestemd voor fraude verkiezingen - werden gevonden dit keer aan de vooravond van de verkiezingsdag. De situatie met vluchtelingen verergert. Zoals gerapporteerd door mensenrechten NGO's, ongeveer 1.400 immigranten (een groot deel van hen uit Syrië) ging de land pas vorig jaar, terwijl het totale aantal plaatsen in de bestaande bijzondere instellingen voor hun accommodatie maakt totaal 400. Door sommige ze blijven op de straat en leven in ellende, anderen worden ondergebracht in een onaanvaardbare congestie. Dezelfde situatie wordt waargenomen in Bulgaarse gevangenissen waar de "overbevolking" - inBurgas bijvoorbeeld - 200 procent bereikt. Ondanks de toetreding van Bulgarije tot het VN-Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap in 2012, hun situatie blijft betreurenswaardig. Volgens de Bulgaarse Agentschap voor Personen met een Handicap, de belangrijkste pijn plek in deze gebied is de toegang van gehandicapten tot openbare gebouwen. Speciale ramps voor hen voor het grootste deel zijn ofwel onbestaande of niet werken. Bovendien,

ongeveer 10 procent van de 500 duizend personen met een handicap die in Bulgarije alleen in dienst zijn. Office De Bulgaarse openbaar ministerie onderzoekt de omstandigheden van het bruto schendingen van het recht op privacy, de onschendbaarheid van de correspondentie en telefoongesprekken gesprekken die door het ministerie van Binnenlandse Zaken van Bulgarije onder leiding van Ts. Tsvetanov toen de partij van "Burgers voor de Europese ontwikkeling van Bulgarije "(CEDB) aan de macht was 2009-2013. Volgens de lading ingesteld tegen de ex-minister moedigde hij een breed scala draad tappen

27

van lokale politici, zakenlieden en journalisten door zijn ondergeschikten. Het probleem van het politiegeweld blijft actueel. Veel gevallen van de buitensporig gebruik van geweld door de politie tijdens de februari (2013) anti-Overheid burgerlijke protestacties werden geregistreerd. De nationale en religieuze minderheden zijn nog steeds het slachtoffer zijn van discriminatie. Zo ongeveer 10 procent van het land bevolking zijn etnische Turken die traditioneel mogen niet worden aangeworven bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken, de justitie en het Openbaar Ministerie. Volgens de schattingen van de politieke partij "Beweging voor Rechten en Vrijheden" die de belangen van deze bijzondere groep van de bevolking vijfduizend Turken ten onrechte ontslagen in bijna vier jaar van de GERB administratie. In september 2012 heeft de rechtbank van Pazardzhik hoorde een strafzaak tegen 12 imams en moefti's op beschuldiging van preken radicale islam. Rekening houdend acht de concrete bewijzen van hun betrokkenheid bij de verspreiding van anti-democratische ideologie is nog niet opgeladen (het juridische procedures waren aanzienlijk vertraagd, de zaak wordt regelmatig verdaagd), de Bulgaarse menselijk verdedigers van de mensenrechten - in de eerste plaats, het Bulgaarse Helsinki Comite - erop aandringen dat in dit geval zien we de pogingen van de autoriteiten om de vrijheid van geloof van de vermindering van Bulgaarse moslims. Er is een wijdverspreide vreemdelingenhaat in het dagelijks leven van het land. Volgens de resultaten van de Zweedse sociologen N.Bergena en T.Nilsson studie gepubliceerd mei 2013 de Bulgarije bevolking voeden de meest negatieve sentimenten in Europa aan leden van andere rassen. Aldus ongeveer 30 procent respondenten onwil om naast de zwarte of Aziatische mensen wonen. Het

werd opgemerkt dat meer dan de helft van de Bulgaren van Slavische oorsprong negatief behandeld

lokale Roma.

Manifestaties van neo-nazisme en raciale onverdraagzaamheid in Bulgarije zijn heel vaak aangetoond door voetbalfans. De meest bekende groep van deze soort is aanhangers van de voetbalclub "Levski". Een van hun slechtste recente acties

28

was de viering van Hitlers verjaardag op 20 april 2013, tijdens de wedstrijd met de deelname van dit team als banners met de relevante inhoud en vlaggen met de nazi-symbolen werden ontrold op de stands. Fans regelmatig "versieren" muren van de straten van Sofia en andere grote steden met de swastika. Er hebben zijn gevallen van mishandeling van buitenlanders met een andere huidskleur. Volgens de

lokale mensenrechtenorganisaties, met name de Bulgaarse Helsinki Comite, het beheer van de "Levski" FC niet de nodige aandacht te besteden aan het gedrag van hun fans en in feite toegeeft dergelijke excessen.

Onlangs veel nationalistische partijen drastisch versterkt hun inspanningen op de achtergrond van de moeilijke sociale en economische situatie van de Bulgaren. De

bekendste daarvan - de "aanval" - als gevolg van de vroege Parlement verkiezingen van 12 mei 2013, doorgegeven aan de Nationale Assemblee en won er 23

van 240 zetels. Deze politieke groepering maakte zich berucht om zijn harde lijn anti-

Turkse en anti-islamitische acties (met name de "Attack" leidde tot een botsing met moslims in de voorkant van de Sofia moskee in 2011). Een relatief hoog resultaat op

verkiezingen werd getoond door de "Nationale Front voor de Redding van Bulgarije"

waarvan de leider Valeri Simeonov is de eigenaar van een tv-keten SKAT die actief bevordert nationalistische en patriottische ideeën soms dicht bij radicalisme.

De jaarlijkse organisatie van een neo-nazi fakkeltocht in Sofia in het geheugen van de algemene H.Lukov beroemd om zijn fascistische-achtige ideeën

(Een zogenaamde "Lukov-mars") geeft aanleiding tot bezorgdheid. Ondanks de verschillende menselijke

verdedigers van de protesten, waaronder degenen die afkomstig zijn uit het buitenland en uit de lokale

politieke en religieuze organisaties, werd het nooit door de hoofdstad verboden overheden (de laatste gebeurtenis vond plaats in februari 2013).

De eindeloze daden van vandalisme tegen de Russische militaire monumenten en begraafplaatsen rijzen ook. Een daad van ontheiliging van de graven van

deelnemers aan de Russisch-Turkse oorlog van 1877-1878 werd bij de 91
geregistreerde
st
site van het Sofia Central begraafplaats aan het einde van 2012. De schandalige
graffiti
op de voet van het monument voor de Sovjet-leger in Sofia in juni 2013 werden
gezet.

Verenigd Koninkrijk

De Britse regering streeft ernaar om haar imago van een leidende natie te
handhaven
in naleving van de mensenrechten. Volgens een aantal opvallende
NGO's, talrijke schendingen van de mensenrechten worden nog steeds vastgelegd
in het land en
daarna met alle verantwoordelijkheid voor hen die op de Britse autoriteiten.
Zowel de Britse als vreemdelingen onder de Britse jurisdictie slachtoffer geworden
van
misbruik.

Gezien het bijzondere karakter van de nationale rechtsorde, internationale
conventies hebben geen directe toepassing in het Britse grondgebied. Mensen die
om bescherming van hun rechten in het land kan niet direct verwijzen naar de
menselijke
instrumenten rechten, met uitzondering van het Europees Verdrag tot bescherming
van de

Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 1950 opgenomen door de
Human Rights Act van 1998. Het Verenigd Koninkrijk is nog niet een aantal
belangrijke geratificeerd
mensenrechtenverdragen, waaronder het Internationaal Verdrag inzake de
bescherming

van de rechten van alle migrerende werknemers en hun gezinsleden van 1990,
het Internationaal Verdrag voor de bescherming van alle personen tegen
gedwongen

Verdwijning van 2010 en het Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag
inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten van 1966.

Zaken met betrekking tot de schending van de mensenrechten die het uitlokt
grootste publieke reactie in het Verenigd Koninkrijk in 2013 waren als volgt:
De zogenaamde Al-Sweady onderzoek (vernoemd naar een van de gedode Iraakse
gevangenen) werd opgericht in verband met de bewering dat Britse soldaten
hadden

20 vermoord en gemarteld 5 andere Iraakse gevangenen mei 2004 in Camp Abu
Naji

militaire basis. De raadsman van het onderzoek Jonathan Acton Davis QC is om
onderzoeken beschikbaar tot het einde van het jaar materialen.

De Britse NGO Centrum voor Sociale Rechtvaardigheid beschuldigde de Britse autoriteiten van het niet adequaat te reageren op de uitdagingen in verband met mensenhandel in de Verenigd Koninkrijk. Volgens officiële rapporten, het jaar 2012 zag 1200

30

slachtoffers van mensenhandel in het Verenigd Koninkrijk. Mensenrechtenactivisten zeggen deze cijfers niets te maken met de werkelijkheid.

In januari 2013 besloot de Britse regering £ 2.300.000 te betalen compensatie aan Sami al-Saadi, een Libische burger, in ruil voor een terugtrekking van zijn rechtszaak beweren voor de onrechtmatigheid van zijn uitlevering aan Libië door de Britse in 2004. In dit verband, Human Rights Watch, een NGO, opnieuw de kwestie van de verantwoordelijkheid van de toenmalige Britse top-ambtenaren voor koppelingen met Regime van Khadafi's.

Het Lagerhuis verwierp de door de Britse ingediend Bill Ministerie van Justitie aan de praktijk van de gesloten zittingen van het gerecht in te voeren, waarbij, onder voorbehoud van het besluit van de respectieve regering, zou alleen de rechter hebben toegang tot gerubriceerde informatie die door de aanklager of de verdediging. Terwijl de initiatief voldoet aan de belangen van de lokale inlichtingendiensten en genoten van de

ondersteuning van enkele hooggeplaatste politici, trok echter een wijdverbreid kritiek, onder meer van de politie. Sterker nog, het vormde een mogelijke schending van het recht op een eerlijk proces.

In januari 2013 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vond de Britse

Luchtweigen, een Britse luchtvaartmaatschappij, schuldig aan het schenden van de rechten van de werknemer Nadia

Eweida door het verbieden haar uit het dragen van een christelijk kruis op een ketting

beweerde dat het op gespannen voet met het bedrijf dress code. Het EHRM vond dat

het verbod in strijd met artikel 9 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, die het recht op vrijheid beschermt

van gedachte, geweten en godsdienst. Tegelijkertijd vond de rechtbank geen schending van religieuze rechten of discriminatie ten aanzien van drie andere Britse

Christenen wiens gevallen was samen met onderzochten de Nadia Eweida's claim.

Het VN-Comite tegen Foltering bekritiseerd Groot-Brittannië voor zijn acties tijdens de zogenaamde oorlog tegen het terrorisme als de Britse militairen in Irak zich te buiten aan

ongepast gedrag ten opzichte van gevangenen. Het Comite geïdentificeerd 40 geïsoleerde

31

gevallen en vereist dat de Britse autoriteiten onderzoeken ze en actie te ondernemen.

Afgezien van de situatie in Irak, de commissie uitte zijn bezorgdheid over de voortdurende uitzetting van Tamils naar Sri Lanka waar ze geconfronteerd marteling en oneerlijk proces.

De VN speciale aandacht besteed aan de zeer lage minimum leeftijd voor strafrechtelijke verantwoordelijkheid in het Verenigd Koninkrijk (momenteel 10-jarige leeftijd) en bezorgdheid geuit over de situatie in Noord-Ierland.

Als reactie op de kritiek van het Comite tegen Foltering, Baroness Warsi, Senior Minister van Staat in het Ministerie van Buitenlandse Zaken, zei dat Groot-Brittannië had altijd verzet tegen het gebruik van marteling, ongeacht waar in de wereld. Op hun beurt,

vooraanstaande mensenrechtenorganisaties, waaronder Amnesty International beschuldigde haar van

hypocrisie en riep de Britse autoriteiten om pogingen te verbergen afzien van de bewijs van misdaden begaan door het Britse leger.

De NSPCC, een Britse NGO bescherming van de rechten van kinderen, uitgedrukt bezorgdheid over de ontoereikende reactie op de Britse regeringsniveau aan de uitdagingen in verband met illegale vrouwelijke genitale verminking. Volgens de mensenrechtenactivisten, kan tot 20 duizend minderjarige meisjes in het Verenigd Koninkrijk

onderworpen aan een dergelijke ingreep populair bij een aantal Aziatische en Afrikaanse culturen. In het najaar van

Juni, de NGO aangekondigd dat het een vrouwelijke genitale verminking zou lanceren

hotline. De mensenrechtenactivisten hebben verklaard dat ze aan het werk samen met de politie om dergelijke illegale procedures te voorkomen.

ECDN (End Child Detention Nu), een andere Britse NGO die zich bezighouden met

bescherming van het kind, blijft de kritiek op de Britse regering en Nick Clegg, Vice-premier, in het bijzonder. De mensenrechtenactivisten zich ergeren

dat, in tegenstelling tot de officiële verklaringen, minderjarigen blijven worden gehouden

immigratie uitzetcentra. Het totale aantal geplaatste kinderen uitzetcentra in 2013 bedroeg 37. Ze werden vaak afgesneden van hun families en geplaatst in centra voor volwassenen.

Oktober 2013 zag nog een ander schandaal waarbij immigratiedetentie

32

centra. Twee medewerkers werden ontslagen van Wood centrum van de Yarl is voorbij

beschuldigingen van seksueel misbruik van een vrouw gehouden in het centrum. De inspectie

uit op het centrum uitgevoerd niet het bewijs van massale schendingen van de te onthullen

deel van het personeel. Echter, werd aanbevolen om aanzienlijke verhoging van de aantal vrouwelijke werknemers om soortgelijke incidenten in de toekomst te voorkomen.

De Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO)

een onderzoek naar Gamma International, een Brits bedrijf, gevestigd

op beschuldigingen van mensenrechtenschendingen. Het bedrijf is beschuldigd van ontwikkelen en verkopen van een aantal staten speciale software gebruikt om te spioneren op

burgers en het toezicht op hun social media activiteiten. De beschuldigingen tegen de

bedrijf werden voor het eerst voorgesteld in februari 2013 door een aantal

Bahreinese

mensenrechtenorganisaties.

Volgens de onthullingen van Edward Snowden, de voormalige

aannemer van de Amerikaanse National Security Agency, de Britse

inlichtingendienst

agentschappen niet verwijderd van afluisteren verleggen op hun eigen burgers, maar ook

op buitenlandse delegaties tijdens grote internationale evenementen die in het Verenigd Koninkrijk. Brits

Telecom, Vodafone Kabel, Global Crossing, Verizon Business, Level 3, Viatel

en Interoute bij deze activiteiten betrokken en samengespannen met Groot-Brittannië

Government Communications Headquarters (GCHQ) in zijn Tempora geheim

programma. Zij zorgden voor onbeperkte toegang tot glasvezelkabels die verzonden gegevens over telefoongesprekken, e-mails en Facebook-accounts van de gebruikers.

Dit stelde de GCHQ en NSA te verzamelen en te onderzoeken informatie over online

activiteit van miljoenen internetgebruikers.

Tegen deze achtergrond, de Britse media krachtig gesproken over een reeks van bekentenissen in verband met illegale methoden van spionage op Britse burgers, die waren

gemaakt door de voormalige Britse inlichtingendiensten personeel en de politie. Britse autoriteiten geprobeerd om druk op de "Guardian" krant na zetten had een aantal onthullingen op basis van het materiaal door gepubliceerd Edward Snowden. Volgens berichten in de media, de "Guardian" beheer,

33

in het bijzonder, was nodig om harde schijven van de computers van de krant te vernietigen

omdat ze konden gegevens van Edward Snowden te voorzien bevatten.

Op openbare hoorzittingen gehouden in het Comité van het Europees Parlement inzake burgerrechten

Vrijheden op 5 september 2013, de Guardian hoofdredacteur Alan Rusbridger vertelde dat de Britse autoriteiten hem had aangedrongen om te stoppen met het publiceren van Edward

Snowden's openbaringen en openlijk geïntimideerd zijn personeel. Alan Rusbridger een beroep gedaan op de leden opgeroepen tot de bescherming van de vrije journalistiek en benadrukt

dat de vrijheid van meningsuiting in Europa was momenteel bedreigd, waaronder due

het ontbreken van de nodige juridische instrumenten.

Deze gebeurtenissen werden voorafgegaan door het incident op de luchthaven Heathrow bij

Britse inlichtingendiensten vastgehouden David Miranda, een Braziliaans staatsburger en

de partner van de Guardian journalist Glenn Greenwald. Onder het voorwendsel om bepalen of hij betrokken was bij terroristische activiteiten, de Braziliaan was ondervraagd over journalistieke activiteiten van zijn partner en die van andere reporters

hij wist voor ongeveer 9 uur voordat ze zonder aanklacht vrijgelaten. Tijdens het ondervraging, zijn draagbare communicatiemiddelen, data-opslag apparaat en laptop werden in beslag genomen van hem.

Volgens het onderzoek van de onafhankelijke krant, sinds 2010 de Minister van Binnenlandse Zaken Theresa May heeft ingetrokken paspoorten van 16 Britse burgers, drie

keer meer dan onder de vorige Labour-regering. De meeste van hen hebben beschuldigd van het hebben van banden met radicale of terroristische organisaties. Tenminste vijf

van hen zijn geboren in Groot-Brittannië en niemand had er voor 5 decennia geleefd. Deze

mensen momenteel ontzegd binnenkomst in het land, daarom zullen ze het vinden fysiek moeilijk in beroep gaan tegen de beslissing van de minister.

De nationaliteit, immigratie en asiel Act van 2002 geeft de Startpagina Secretaris van dubbele nationaliteit van de Britse nationaliteit ontnemen mits er redelijke gronden om te geloven dat zij de veiligheid van de staat kunnen ondermijnen.

Bij de uitvoering van het burgerschap herroeping paspoort van de persoon ongeldig wordt, wordt hij / zij beroofd van de Britse bescherming en moeten gelden voor

34

een visum om het land binnen. Dit alles maakt het mogelijk ambtenaren eigenlijk vergeten zijn

burgers die inlichtingendiensten verdenken van betrokkenheid bij terroristische activiteit. In het buitenland, kunnen zulke mensen illegaal worden vastgehouden en gemarteld.

Bovendien, als een persoon wordt beroofd van zijn / haar nationaliteit, de Britse regering

is niet verplicht om in te grijpen in geval van zijn / haar moord of uitlevering aan een buitenlandse macht.

De Britse afdeling van Amnesty International heeft een krachtige gestart campagne ter ondersteuning van de rechten van de Roma. Het was ingegeven door de verordening

geïntroduceerd door de lokale autoriteiten. De verordening verbiedt de Roma (met inbegrip

Ierse reizigers) van het opzetten van hun kampen in verschillende gebieden van het Verenigd Koninkrijk, in de

zogenaamde groene gordel. De autoriteiten zijn gericht op herhaling van de situatie te voorkomen

toen zigeuners werden verdreven van Dale Farm in 2011 (ooit de grootste Roma nederzetting in het Verenigd Koninkrijk).

In november 2013, de Britse premier David Cameron suggereerde

herziening van een van de grondbeginselen van de Europese Unie - gratis

verkeer binnen de EU - om de migratie te beperken. Volgens David

Cameron, het principe geleid tot grootschalige migraties binnen Europa, waardoor het

mag niet "onvoorwaardelijk." De Britse autoriteiten zijn met name bezorgd

dat beperkingen op arbeidsmigratie uit Roemenië en Bulgarije zullen vervallen

op 1 januari 2014, en Groot-Brittannië zal elk jaar zien 50 duizend mensen komen

uit deze nieuwe EU-lidstaten. Volgens David Cameron, Oostenrijk,

Duitsland en Nederland (dat wil zeggen de landen in samenwerking met die

Groot-Brittannië is van plan om nieuwe beginselen van het migratiebeleid te

ontwikkelen) ook willen beperken

intra-Europese migratie. Om de toestroom van buitenlanders uit andere betugelen

EU-landen, David Cameron voorgestelde maatregelen zoals het verminderen van de betalingen aan werklozen migrerende werknemers en hen te beroven van een aantal emissierechten aan die Britse burgers recht hebben.

35

Hongarije

Hongarije blijft het onderwerp van internationale kritiek, onder meer van de mensenrechtenorganisaties, vanwege het feit dat een reeks wetgevende handelingen onlangs in het land vastgesteld in strijd met de normen van de Europese Unie en de waarden van de liberale democratie.

In het bijzonder, een nieuwe grondwet van Hongarije, die in werking is getreden op 1 januari 2012 trekt kritiek. Volgens deskundigen, het document doet niet volledig overeen met de Europese democratische criteria, want het verstoort de "Systeem van checks and balances" in de westerse landen wordt gebruikt. Het bevat ook

verwijzingen naar "de grote geschiedenis van de Hongaarse natie" en "de rol van Christelijke waarden" in zijn vorming.

Mensenrechtenactivisten vestigen de aandacht op het gebrek aan bescherming van fundamentele mensenrechten, in de eerste burgerlijke en sociale Ones. In dit opzicht was

herhaaldelijk voorgesteld om de regering van Hongarije te voegen aan de basiswet de

verbod doodstraf, alsmede de in de voorgeschreven procedure herzien

Grondwet voor de vaststelling en de wijziging van de codes inzake belastingen, familie

beleid, het systeem van de pensioenen, etc.

De Commissie van Venetië (VC) van de Raad van Europa sprak zijn

bezorgdheid over de haast waarmee het document werd goedgekeurd (slechts 5 weken

doorgegeven van de datum van indiening van de Grondwet aan het Parlement voor overweging tot de eindstemming), alsmede over de werkelijke niet-deelname van de

oppositie in het document te bespreken.

De mensenrechtenorganisaties vragen over de zogenaamde verhogen

overgangsbepalingen (maakte een inherent onderdeel van de Grondwet als een "vierde

pakket amendementen "op 11 maart 2013) van de grondwet van Hongarije in december 2011, waarin werd verklaard heeft de Hongaarse Socialistische Arbeiderspartij '

partij (HSWP) gecreëerd door Janos Kadar tijdig en haar opvolgers verantwoordelijk

voor de "misdaden van het communisme". Dit geldt ook voor de wetgeving die te maken

hogere personeel van de HSWP en "de daders van de communistische terreur in

36

Activisten 1956 "verantwoordelijk. Mensenrechten zien het als een poging van de heersende

partij FIDESZ (Hongaarse BurgerUnie) binnenkort te gaan met de leidende oppositie kracht in het land, dat de socialistische partij.

De wijzigingen van de wet op de pensioenen in de eind juni 2012 goedgekeurd worden ook bekritiseerd. In overeenstemming met deze wijzigingen, is het de bedoeling om

aanzienlijk pensioenen van voormalige partij en staat functionarissen van het verminderen

Hongaarse Volksrepubliek tijdperk.

De Hongaarse gerechtelijke hervorming opgewekt afkeuring vanwege het buitensporige

machtsconcentratie in handen van de afdeling Juridische Zaken leden en voor het ontbreken van een effectieve parlementaire controle op zijn activiteiten. In de

resolutie van de Commissie van Venetië werd opgemerkt dat de wettelijke normen die

in Hongarije werden geïntroduceerd bedreigd onafhankelijkheid van het gerechtelijk systeem van

het land en bevooroordeeld onpartijdig rechtssysteem. In antwoord op de kritiek, de regering van Hongarije heeft een aantal wijzigingen van de wet "op gemaakt de organisatie en het bestuur van rechtbanken en de juridische status van rechters ". Deze wet voorziet in een duidelijke scheiding van bevoegdheden tussen de hoofden van de afdeling Juridische Zaken en de Raad van rechters.

In oktober 2012 gaf de Hongaarse parlement een wet betreffende de registratie van kiezers, die, in het licht van de oppositie, kan honderden ontnemen van duizenden Hongaarse burgers het recht om uitdrukking van hun wil.

Volgens dit document, tijdens de volgende algemene verkiezingen in april 2014 kiezers zal moeten persoonlijk of de regering website minstens registreren 15 dagen voor de datum van de stemming. Volgens de oppositie, zoals registratie voorwaarden kunnen bepaalde moeilijkheden voor de kiezers op het platteland presenteren. Eerder de

Hongaren waren stemgerechtigd na de presentatie van bepaalde documenten, waaruit blijkt

hun identiteit en adres.

De wet "over de vrijheid van geweten" (door het Parlement in de zomer goedgekeurd

2011, de wijzigingen zijn aangebracht in december 2011) behoudt religies die zijn officieel erkend door de staat. Alleen het aantal bepalingen veranderd - nu

37

zijn er 27 (14 in de oorspronkelijke tekst). De verplichte herregistratie van eerder bestaande kerken werd afgeschaft, de werking ervan werd toegestaan, maar zonder verstrekking van subsidies. Het proces van registratie, die naar het oordeel van experts blijft het moeilijk genoeg, toch dient niet door de rechtbanken worden uitgevoerd, maar door

het Hongaarse parlement op basis van de indiening door de minister van sociale middelen (kerkelijke zaken vallen onder zijn bevoegdheid). De geregistreerde religieuze

organisatie is verplicht om op te treden op het grondgebied van Hongarije ten minste 20 jaar, te

hebben een charter, een gekozen bestuursorgaan en minstens 1.000 volgers (eerder het

werd verplicht om ten minste 100 volgers hebben), die schriftelijk bevestigt dat zij behoren tot een dergelijke organisatie en vaste verblijfplaats in Hongarije.

Er is een gecompliceerde situatie met het recht op vrijheid van meningsuiting in Hongarije. Oppositiepartijen, de EU en de internationale mensenrechten-NGO's verhogen

de vraag of de Hongaarse wet op de massamedia komt overeen met de Normen van de Europese Unie. In dit verband dient een aantal gezaghebbende internationale NGO's, met inbegrip van "Amnesty International", "Freedom House",

"Reporters zonder grenzen", de Europese Federatie van Journalisten, enz., gaf een persbericht uit waarin er bij de EU op aan een einde te maken aan de inmenging van de staat

in het werk van de massamedia en de vrijheid van meningsuiting in Hongarije te beschermen. Als

Hierdoor is de Hongaarse regering verzacht een aantal bepalingen van de wet "Aan de rechterkant om de verspreiding van informatie en de vrijheid van uitwisseling van

informatie ". De procedure voor de vorming autoriteiten controleren de activiteiten van de massamedia, waardoor het voordeel van de regerende partij vertegenwoordigers, is niet veranderd.

Het probleem in verband met de Roma situatie blijft urgent. Nog steeds de overgrote

meerderheid van de Roma heeft een lage sociale status en ondergaat, volgens de menselijke

activisten, verschillende vormen van discriminatie. Momenteel is slechts een kwart uit

van 400 duizend valide Roma heeft de winst. In de regel, ze laagbetaalde werken, dat is seizoensgebonden of tijdelijk. De Roma zijn de eerste kandidaten voor

ontslag en, vaak, kan niet het herstel van de werkgelegenheid te bereiken. De

38

levensstandaard van de Roma nationale minderheid is aanzienlijk lager dan de landelijk gemiddelde een onder alle sociaal-economische kenmerken. Met name de levensverwachting van Roma is 10 jaar lager, twee derde van hen lijden aan chronische ziekten. De laatste jaren is opgemerkt een duidelijke toename van verschillende

nationalistische groepen, die anti-Roma retoriek te benutten, evenals openbare anti-Gypsy verklaringen van ambtenaren en massamedia is frequent geworden.

Het probleem van het antisemitisme, in combinatie met de opkomst van extreem-rechts

sentiment onder de bevolking, blijft urgent. Volgens westerse NGO's, meer dan 150 daden van antisemitisme werden geregistreerd in 2011-2013. Eerder, haat

misdaden hebben opgenomen ontheiliging van Joodse begraafplaatsen, religieuze gebouwen en

objecten van eigendom, maar tegenwoordig pogingen van fysiek geweld tegen Joodse religieuze en maatschappelijke leiders worden steeds meer en vaker (Het incident met het kloppen van Josef Schweitzer, een 90-jarige rabbi, die heeft plaatsen in Boedapest in 2012, leidde tot publieke verontwaardiging).

Hongaarse en internationale NGO's periodiek verslag overmatig gebruik van geweld door wetshandavingsinstanties tegen gedetineerden en gevangenen in voorarrest.

Hierbij zijn de Roma is het risico (er was een aantal gevallen van mishandeling van gedetineerden door de politie in 2013).

De toestand van het land gevangeniswezen wekt afkeuring van internationale mensenrechtenorganisaties. Hongarije wordt bekritiseerd voor overvolle

gevangnissen, slechte (naar Europese normen) voedselsituatie voor gevangenen en lange periodes

van detentie tijdens het vooronderzoek.

De Hongaarse regering het bestaan van problemen in de erkent mensenrechten bol en verklaart zich bereid om samen te werken met de Europese structuren en internationale mensenrechtenorganisaties met een oplossing te vinden deze problemen.

39

Duitsland

De universele ontwikkeling van de mensenrechten en vrijheden in Duitsland en hun bescherming is officieel verklaard als een centrale taak van het Duitse binnenlands en buitenlands beleid. Berlijn hecht veel belang aan de gevestigde internationale formats samenwerking op dit gebied, in het bijzonder, om de samenwerking

binnen de VN en de Raad van Europa en erkent het belang van

samenwerking met het maatschappelijk middenveld, in het bijzonder, met de verschillende NGO's. De menselijke normen inzake ontwikkeld door de VN en de Raad van Europa zijn over het algemeen opgenomen in de wetgeving van Duitsland. De fundamentele rechten en vrijheden van het individu en de burger zijn beschermd door de grondwet (constitutie) van het land en per elementaire rechtshandelingen het reguleren van de fundamentele van de Duitse openbare orde. De wetgeving en rechtshandhaving praktijk van de Duitse staat voor een zeer moeilijk antwoord op de uitdagingen om de fundamentele beginselen van de Duitse rechtsorde. Te dien einde, veiligheidsdiensten en wetshandhavingsinstanties hanteren aanzienlijke macht, inclusief het recht van verschillende soorten indringing in het prive-sfeer onder het mom van veiligheid. Een lid van de Mensenrechtenraad van de VN voor 2013-2015, Duitsland gelooft in de uiteindelijke verantwoordelijkheid van dit orgaan voor de mensenrechten in de wereld en hecht veel belang aan haar universele periodieke evaluaties. De herziening van Duitsland in april 2013 werden een aantal tekortkomingen in de rechten van de mens gebied, waaronder toenemende racistische en xenofobe sentimenten in de Duitse samenleving, de tekortkomingen van de rechtshandhaving op dit gebied, en gecompliceerde situatie van migranten en vluchtelingen, en aan te raden om de inspanningen te intensiveren om bestrijding van mensenhandel. Duitsland, net als andere leden van de EU, blijft de mensenrechten gebruiken kwesties om politieke druk op derde landen zetten en is van oudsher terughoudend om instemmen met deze kritiek. Mensenrechtenschendingen in Duitsland worden gerapporteerd

zelden en onsystematisch. De kritiek wordt meestal verwoord door niet-gouvernementele organisaties. Op ambtelijk niveau wordt deze informatie vaak gehouden van het publiek, terwijl de toonaangevende Duitse media tonen grote terughoudendheid in een nog versnipperde dekking ervan. Het is niets waard dat de bepalingen van de Russische wetgeving die moeten Onlangs veroorzaakte een storm van kritiek van de Duitse autoriteiten en de mensenrechten gemeenschap niet bestaan in het Duitse recht in een of andere vorm. Vooral

er is een mechanisme om volledige transparantie van de structuur en de financiering te waarborgen
bronnen van niet-gouvernementele organisaties, voornamelijk gebaseerd op financiële maatregelen. In de praktijk betekent dit dat elke weigering om relevante autoriteiten met alle informatie over de activiteiten van NGO's (veel verder dan dat bedoeld in haar jaarverslag), inclusief met betrekking tot de herkomst en de bedragen van de financiering, is zeer kostbaar in alle opzichten, vooral in de financiële. Duitsland heeft ook een doeltreffend systeem van controle over de activiteiten van NGO's, die door de Bijzondere Wet op de reglementering van de openbare rechten van verenigingen in 1964 (Gesetz zur Regelung des öffentlichen Vereinsrechts). Een van de belangrijkste onderdelen is de rechts van het federale ministerie van Binnenlandse Zaken aan NGO's, wiens doelen en verbieden activiteiten zijn in strijd met de bepalingen van het Wetboek van Strafrecht en de fundamenteën van Duitse grondwettelijke orde. Het is ook vermeldenswaard dat de minister neemt deze beslissing op zijn of haar eigen, zonder enige gerechtelijke procedure. Ondanks de agressieve propaganda van homoseksuele liefde in de Europese Unie en de felle kritiek van derde landen voor vermeende schendingen van seksuele rechten van minderheden, zou het verkeerd zijn te geloven dat de Duitse wetgeving op dit gebied is vrij van discriminatie en de samenleving is volledig tolerant. De feiten tonen aan dat voorzichtig en negatieve houdingen ten opzichte van leden van de LGBT-gemeenschap, waaronder homofobie zijn wijdverspreid in de Duitse samenleving. Dus, volgens de MANEO-hotline Duitse Centrum voor Mensenrechten, in 2012, in Berlijn beschouwd als de meest tolerant tegenover seksuele minderheden in Duitsland, daar zijn geregistreerd 474 aanvallen tegen leden van de

LGBT-gemeenschap, met 461 en 456 aanslagen in 2011 en 2010, respectievelijk. Politie konden de homofoben alleen vinden in een van de drie gevallen. Genoemde Human Rights Centre schat dat de geregistreerde gevallen vormen slechts ongeveer 10 procent van hun werkelijke totale aantal. In sommige deelstaten (Hamburg, Hessen, Mecklenburg-Vorpommern), zijn er wettelijke bepalingen die verplicht medisch onderzoek (op voorstel van de politie) voor AIDS en hepatitis van iedereen in de zogenaamde risico-groep, die rechtstreeks omvat homoseksuelen (de eerste in de lijst), drugsverslaafden, daklozen, en

buitenlanders. Bovendien worden de homoseksuelen om bloed te doneren verboden en degenen, die verkeerdt aan artsen, het gezicht van heffingen op basis van de ernst van gevolgen.

Een aantal prominente Duitse advocaten zijn van mening dat Duitsland de huidige wettelijke regeling kan een evenwicht tussen de vrijheid van meningsuiting en niet slaan

respect voor religie, omdat het gebaseerd is op de subjectieve beoordeling van het geval.

Er is een artikel in het Wetboek van Strafrecht van Duitsland, volgens welke de wangedrag in kerken, moskeeën en andere religieuze instellingen kunnen zijn gestraft met een boete of een gevangenisstraf van maximaal drie jaar, afhankelijk van de

ernst van de overtreding.

Duitsland heeft niet volledig uitgevoerd van een aantal belangrijke internationale rechtsinstrumenten mensenrechten. Het is nog niet het VN-verdrag geratificeerd tegen corruptie op 9 december 2003, ondertekend zoals de Duitse wet op dit gebied niet voldoet aan de in het Verdrag vastgestelde normen. Alleen de overheid ambtenaren worden gestraft voor het aannemen van steekpenningen, terwijl Bondsdag afgevaardigden kan ontvangen

bezoldiging uit vertegenwoordigers van het bedrijfsleven en particulieren voor lobbyen hun

belangen met alleen de directe aankoop van stemmen is verboden. Kamerleden zijn niet

bereid zijn om zich op een lijn met overheidsfunctionarissen te zetten en benadrukken de

nodig heeft voor de vrijheid van contacten, ook in de zakelijke omgeving. Deze situatie maakt het ook mogelijk de provinciale parlement afgevaardigden om te voorkomen dat de

verantwoordelijkheid voor het ontvangen van geschenken. Er zijn relevante voorbeelden van rechterlijke

praktijk. Transparency International gelooft Duitsland onwil te bekrachtigen het Verdrag van de Verenigde Naties aanzienlijk schaadt haar

imago. Vertegenwoordigers van

het Duitse bedrijfsleven delen deze opvatting. Ook Duitsland heeft nagelaten

de Raad van Europa strafrechtelijk verdrag inzake corruptie, te bekrachtigen waarin het

ondertekend op 27 januari 1999.

Duitsland heeft de EU-richtlijn niet geïmplementeerd inzake het voorkomen en Bestrijding van mensenhandel en bescherming van slachtoffers daarvan (de implementatie periode eindigend op 5 april 2013), als gevolg van inconsequente benaderingen

van de betrokken Duitse ministeries (het Ministerie van Justitie, Ministerie van de Binnenlandse Zaken en het ministerie van Familie, Senioren, Vrouwen en Jeugd). Lokale menselijke deskundigen rechten benadrukken dat deze situatie puzzels de Europese Unie ambtenaren, op zijn zachtst gezegd. Duitse wet beschrijft een onredelijk strenge benadering van de slachtoffers van mensenhandel. Wat is bijzonder fel bekritiseerd is het feit dat de slachtoffers van mensenhandel alleen toestemming om te verblijven worden toegekend Duitsland als zij instemmen met de rechtbank getuigenis tegen criminelen (bijvoorbeeld geven, geen dergelijke eisen in Italië of de Scandinavische landen), anders lopen ze het risico deportatie voor het overtreden van de immigratieregels. Een nogal liberale benadering van prostitutie (dat is legaal in Duitsland) is ook een onderwerp van enige controverse, vooral wat betreft de prostitutie wet van 2002. Duitse experts en menselijke activisten zijn zich zorgen dat als gevolg van de huidige situatie, Duitsland kan een vruchtbare oase voor mensenhandel binnen het gemakkelijk geworden Europese Unie. Volgens experts een gebrek aan effectieve controlemechanismen in de juveniele rechtssysteem. Duitse advocaten het erover eens dat er in feite geen van de rechtshandelingen van de Deelstaten van Duitsland inzake jeugdrecht kwesties (in Duitsland, de federale staten hebben gezag over de jeugdrecht) voldoen aan internationale juridische normen vastgelegd in het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind (Duitsland een voorbehoud gemaakt waarin staat dat de bepalingen van dit instrument niet is rechtstreeks op de organen van de Duitse vóór de vaststelling van de relevante

federale wetgevende handelingen), alsmede in de beginselen van Strafvordering in 2006 aangenomen door de Raad van Europa. Deskundigen vooral wijzen erop dat Duitsland niet is nagekomen met de bepaling van het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind, volgens welke de vervolging en detentie van jongeren wordt beheerst door bijzondere wettelijke daden en niet een deel van de algemene criminele wetgeving (zoals het is, bijvoorbeeld in Beieren en Nedersaksen). Duitsland ook voorbij aan het algemeen het principe, dat wordt beschouwd inherent zijn aan de normen inzake mensenrechten van de Raad van Europa, dat de sleutel

doel van jeugdrecht is om opnieuw te socialiseren de jeugdige delinquenten, om niet te beschermen
samenleving van strafbare feiten (zoals het geval is met volwassen daders). Duits deskundigen zijn van mening dat dit beginsel is uitermate belangrijk voor de verdere regelgeving
ontwikkeling met betrekking tot de dienst van de zin door jongeren, in het bijzonder, in
wat betreft het waarborgen van hun recht op onderwijs, werk en de daaropvolgende socialisatie.
Experts benadrukken ook het ontbreken van een goede regulering van de detentie voorwaarden voor jongeren. Alle deelstaten hebben regels verplicht aangenomen afzonderlijke portie van de zin en accommodatie voor volwassen en jonge gevangenen. Echter, deze regels zijn over het algemeen alleen van toepassing op mannelijke gevangenen,
terwijl de vrouwtjes (die een zeer kleine fractie van jeugdige delinquenten straffen uitzitten) kunnen worden ondergebracht in het algemeen vrouwen correctionele faciliteiten. Duitse advocaten zijn van mening dat het in strijd met het beginsel van non-
opgericht door het VN-Verdrag inzake de Rechten van het Kind discriminatie onder andere juridische instrumenten. Bovendien: de desbetreffende wetgeving van de
federale gebieden niet reguleren van de grootte van de cellen voor jeugdige gevangenen. De handelingen
alleen wijzen erop dat "hun menselijke waardigheid moet worden gerespecteerd". Alleen Baden-Württemberg worden de normen, maar alleen voor de nieuw aangelegde penitentiaire inrichtingen.
Duitse experts zijn ook aandacht te vestigen op het probleem van de onderontwikkelde sancties tegen minderjarigen te straffen uitzitten. Overeenkomstig

bovengenoemde beginselen van 2006, de relevante nationale wetgeving moeten onder meer een uitgebreide lijst van disciplinaire maatregelen voor de jeugd gedetineerden. Er zijn geen dergelijke normen in Duitsland.
De tekortkomingen in het systeem van strafrechtelijke vervolging van jongeren ook zijn de trend die gelden in de meeste federale staten om de niet-verzorgende minimaliseren
zinnen, ontoereikende regulering van de toegang tot scholing en professionele regels onderwijs en meer rigide met betrekking tot bezoeken en bladeren in jeugdgevangenissen
faciliteiten in vergelijking met volwassen degenen.
Praktische uitvoering van het VN-Verdrag inzake de rechten van personen

met een handicap geconfronteerd met een aantal ernstige problemen, met name met betrekking tot de scholen voor kinderen met een handicap. Aangezien de deelstaten hebben de primaire verantwoordelijkheid op scholing, kan de federale centrum niet de uitvoering van het toezicht Conventie. De kinderen worden onderverdeeld in "gezond" en "waarvoor speciale educatieve benadering "categorieën met het proces wordt beïnvloed door demografische redenen. Op dit moment, het Duitse onderwijssysteem voordelen uit een groter aantal kinderen "die speciale pedagogische aanpak". Er zijn ongeveer 3300 speciale scholen in Duitsland en het totale aantal kinderen afnemende moeten zij ervoor zorgen dat ze genoeg studenten. Bovendien zijn er geen regels of normen voor de manier waarop leraren moeten verdelen de kinderen die in de bovengenoemde categorieën, die dergelijke beslissingen neemt zeer arbitrair. In de afgelopen jaar, zijn ouders is toegenomen klagen dat, om een evenwicht te vinden tussen het aantal studenten in de gebruikelijke en speciale bereiken scholen, leerkrachten hebben de neiging om kinderen die alleen moeilijk zou kunnen worden in de plaats speciale categorie. Ondanks wetgeving van Duitsland en de juridische praktijk in het algemeen wordt in de lijn met normen inzake mensenrechten, voogdij uitzendwerk is onderworpen aan ernstige kritiek in Duitsland. Hun activiteiten worden systematisch bekritiseerd door deskundige gemeenschap. Belangrijkste redenen daarvoor zijn de heersende willekeurige evaluaties van de situatie, gebrek aan controle over de activiteiten van de voogdij agentschappen, en

een aanzienlijke hoeveelheid trauma en conflicten door hun oneigenlijke inmenging in familiezaken, alsmede algemene gebrek aan efficiëntie, voornamelijk veroorzaakt door gaten in preventieve component, en een soort van anti-familie houding. Experts geloven dat voogdij agentschappen zijn niet altijd effectief als familie begeleiders en adviseurs in gerechtelijke procedures met betrekking tot het besluit over de verblijfplaats van een kind. Het is een wijdverspreid geloof dat voogdij agentschappen soms misbruik hun recht om een kind te nemen van de familie. Ze gebruiken het als een hefboom om druk te zetten op ouders die niet eens kunnen worden over de verblijfplaats van hun kinderen na echtscheiding.

Bovendien wordt tijdens de echtscheidingsprocedure, voogdij agentschappen vaak negatieve informatie over beide ouders, die de rechter kan duwen om te verwijderen de kinderen van hun ouders en leg ze in een kindertehuis of een speciale sociale familie. Er zijn over het algemeen geen melding cases van voogdij agentschappen Duitsland de wet overtreden, maar er zijn systematische praktische tekortkomingen veroorzaakt door willekeurige benaderingen van de voogdij agentschappen aan hun werk en hiaten in de overheid de zorg voor de sociale behoeften van de burgers. Deze tekortkomingen zijn meestal de kern van de gevallen met gedwongen onder curatele waardoor een sterke reactie van het publiek. Politieke partijen en het publiek zwaar bekritisieren de vluchteling omstandigheden in Duitsland en wettelijk vastgelegde beperkingen van hun rechten bij de herziening van hun asielverzoek, die jaren kan duren. Dergelijke beperkingen omvatten de verbod om een bepaalde wijk een bepaalde federale staat verlaten waar de persoon werd met evenveel recht als de werkgelegenheid verbod en beperkte toegang tot onderwijs, adequate gezondheidszorg, enz. Er zijn enkele pogingen om te verbeteren geweest het regelgevend kader en sommige federale staten (bijvoorbeeld Hessen) aanzienlijk verlicht de beweging voor deze personen. Er is een lange termijn doel om Til het verbod om een bepaalde wijk te verlaten voordat het besluit over de asielaanvraag toepassing. Er zijn een aantal problemen met de persvrijheid in Duitsland. Volgens de Reporters Without Borders, de belangrijkste kwestie is de afnemende diversiteit van

media veroorzaakt door een significante vermindering van onafhankelijke redacties meestal veroorzaakt door financiële redenen. Om deze redenen, sommige gedrukte media (bijvoorbeeld, Financial Times Deutschland) hebben hun activiteiten gestaakt in 2012. Er geen concurrerende publicaties in sommige regio's van Duitsland, wat een negatieve invloed de kwaliteit van de informatie en uitgebreide dekking. Duitse media zijn het publiceren van een steeds groeiend aantal van de materialen besteld en betaald door de

bedrijfsleven en het is heel moeilijk voor een lezer om hen te vertellen van die rechtstreeks uit journalisten. Dergelijke commercialisering van de inhoud is een alarmerend signaal dat gebrek aan adequate voorwaarden voor een werkelijk vrij

laat druk. Experts hebben ook kritiek op het beleid van grote media-bedrijven, in het bijzonder,

WAZ-Mediengruppe en DuMont Schauberg Mediengruppe, die moeten begonnen met gezamenlijke redacties voor verschillende media maken sinds ongeveer 2009

wat resulteert in het groeiende aantal gedrukte media outlets die alleen verschillen in hun

namen. In dit verband zij ook vermelden Axel Springer Publishing House goed bekend om zijn stijve redactionele beleid, dat in oktober 2012 kondigde de fusie van redacties van Die Welt, Berliner Morgenpost, en de Hamburger Blatt krant en plannen van Rhein Main Publishing Group het voltooien van de oprichting van een enkele redactionele team voor de Wiesbadener Tagblatt Wiesbadener Kurier, en Allgemeine Zeitung kranten.

Expert en NGO's ook afkeuren informatieve werk van Duitse overheidsinstellingen. In het bijzonder benadrukken ze de moeilijkheden ervaren door journalisten proberen om informatie van de overheid te verkrijgen agentschappen, met name met betrekking tot trage verwerking van de aanvragen en de hoge kosten voor

dergelijke diensten. Bovendien, vijf van de zestien deelstaten (Baden-Württemberg, Beieren, Hessen, Nedersaksen en Saksen) hebben geen goedgekeurd FOI wetten die dit segment van de public relations.

De factoren die in het Duits op significante wijze belemmeren journalist werk omvatten

bedreigingen en druk van radicale groepen, vooral de rechts-extremisten en islamisten, proberen te beïnvloeden van de professionele activiteiten van de journalisten. Een

organisatie "Reporters Without Borders" merkt dat er een toenemende bedrag van video's met dergelijke bedreigingen op het internet. Een ander bewijs is de aanval

tegen de redactie van de krant Lausitzer Rundschau in de Brandenburg deelstaat mei 2012, georganiseerd door de juiste radicale groepen als een reactie op een aantal publicaties over hen.

Ondanks het feit dat het nazisme in Duitsland wettelijk verboden is (het land verbiedt het gebruik van nazi-symbolen en de opslag en distributie van nazi-literatuur,

en criminaliseert publieke ontkenning van de Holocaust en het aanzetten tot geweld gemotiveerd

door rassenhaat), rechtse sentimenten lijken stevig geworteld zijn in de moderne

Duitse samenleving en er zijn tekenen van toenemende tolerante houding ten opzichte van de extreemrechtse ideologie.

Autoriteiten van Duitsland zeggen dat de bruine plaag moet worden gestopt door democratische middelen en dat het maatschappelijk middenveld een belangrijke rol in spelen, en dus

heb ernstige onbetaalbaar tegenmaatregelen voorzien door de Duitse niet nemen wetgeving. Hierdoor kan radicale partijen vrij hun ideeën verspreiden en zelfs doen het gedeeltelijk op kosten, zoals de Duitse rechtssysteem de mogelijkheid biedt om budgettaire

co-financiering van politieke organisaties. De Nationale Democratische Partij van Duitsland (NPD) (de meest invloedrijke en actieve rechts-radicale partij) alleen heeft ontvangen 1,4 miljoen EUR in 2012 en dit cijfer groeit van jaar tot jaar (1,3 miljoen euro in 2011, 1,2 miljoen EUR in 2010 en 1,1 miljoen EUR in 2009).

In 2011, het feest was in staat om de kwalificatie drempel passeren tijdens de staat verkiezingen in Mecklenburg-Vorpommern en zetels krijgen in zijn parlement. Het heeft ook een fractie in het parlement van Saksen en is vertegenwoordigd in een

aantal deelstaten op gemeentelijk niveau. In december 2012, de Duitse Bundesrat opnieuw begonnen met de procedure om een verbod op de NPD, maar het initiatief was niet

ondersteund door de overheid en de Bondsdag.

Duitse federale bureau voor de bescherming van de Grondwet gelooft dat er 22.500 rechtse radicalen gedeeltelijk verenigd door 225 organisaties,

48

de meesten van hen (157) zijn neonazistische groepen verenigen 6.000 mensen.

Volgens de officiële statistieken, 2011 zagen 167 demonstraties en marsen georganiseerd door rechtse radicalen. Ze werden in het algemeen samenvallen met het bombarderen van Duitse steden door geallieerde troepen tijdens de Tweede Wereldoorlog (een van de

meest populaire marsen wordt jaarlijks gehouden in Dresden).

Lokale bevoegde autoriteiten melden dat er 9800 rechtse radicalen

klaar om geweld en hun aantal groeit van jaar tot jaar te plegen. Als resultaat, het aantal van dergelijke misdaden in Duitsland blijft hoog - 17.600 gevallen

waaronder 720 met lichamelijk letsel, ten opzichte van respectievelijk 16.800 en 699 in 2011.

Naast de vele zogenaamde actieve structuren er in Duitsland

is ook een netwerk van organisaties die verschillende bijstand aan rechtse extremisten - van advies en juridische bijstand in het geval van vervolging (German Law Office) aan de financiële of andere steun voor activisten die momenteel in

gevangenis (Hulp Organisatie voor nationale politieke gevangenen en hun gezinnen (HNG)). Een ander voorbeeld is het culturele en politieke Society for Free Journalistiek in 1960 opgericht door de voormalige SS-officieren en NSDAP-leden die

brengt ongeveer 50 rechtse journalisten, redacteuren, uitgevers, enz. en is gespecialiseerd in relevante wetenschappelijke, theoretische en ideologische studies.

Duitse deskundigen zijn van mening dat de extremisten bekend bij de veiligheidsdiensten

zijn slechts het topje van een ijsberg. Volgens Friedrich Ebert Stichting, 15,8 procent van de Oost-Duitsers en 7,3 procent van de West-Duitsers delen rechtse meningen

(Gemiddeld niveau van het land is 9 procent, 0,8 procent hoger dan een jaar eerder).

De rechtse ideologie in Duitsland wordt het vaakst tot uiting in xenofobie.

De genoemde stichting gelooft meer dan een kwart van de bevolking voelt zich vijandig

tegenover vreemdelingen, en 20 procent zijn chauvinisten. Xenofobie is bijzonder wijdverbreid in de East (39 procent van de bevolking), vergeleken met het Westen (20 procent). Al deze resultaten in de groei islamofobie, aangezien bijna 60 procent Duitsers zijn op hun hoede van deze religie.

In Duitsland zijn er een gestaag groeiend aantal politiek gemotiveerde misdaden tegen de immigranten (groei van 16,7 procent in 2011 en van 16,5 procent

in 2012) met drieduizend gevallen in 2012, met inbegrip van meer dan 400 gewelddadiger.

De publieke aandacht is nu gericht op het proces van Beate Zschäpe, de enige overlevende lid van de Nationaal-Socialistische Ondergrondse (rechtse terrorist organisatie), die onlangs is begonnen in München. Ze staat beschuldigd van deelname in 14 bankovervallen en 10 moorden met haar slachtoffers verluidt waaronder acht Turken, een Griek en een politieagent.

In 2011, een onafhankelijke commissie van deskundigen een verslag opgesteld over antisemitisme in Duitsland voor de Bundestag en kwam tot de conclusie dat deze verschijnsel was ook diep geworteld en wijdverspreid in de Duitse samenleving. Volgens de commissie, elke vijfde Duits is een verborgen antisemiet (voor hand liggende redenen, is het onaanvaardbaar om dergelijke ideeën publiekelijk uiting in Duitsland).

De auteurs van het rapport geven aan dat, in tegenstelling tot de rechtse radicalen pleiten

klassieke vormen van antisemitisme, een aanzienlijk deel van de bevolking van Duitsland

zijn voorstanders van de zogenaamde secundair antisemitisme - de verschillende verschijnselen
als gevolg van de ontkenning van schuld van de Duitsers voor de misdaden van de nazi-Duitsland. De meest karakteristieke manifestaties zijn van het idee dat de Joden dragen een deel van de schuld voor de vervolging en de bewering dat "het geheugen van de Holocaust wordt gebruikt als een excuus voor financiële afpersingen. "
In 2012, het federale ministerie van Binnenlandse Zaken opgenomen 865 gevallen van politiek gemotiveerde antisemitische misdrijven met 21 mensen gewond. Het is vermeldenswaard dat hoewel 95 procent van antisemitische daden worden gepleegd door rechts-radicalen, incidenten waarbij mensen van Arabische of Turkse afkomst krijgen meestal de sterkste reactie van het publiek. De meest opvallende recente incidenten zijn aanvallen tegen Rabbi Daniel Alter (ontving diverse fractures) en Stephan Kramer, secretaris Generaal van de Centrale Raad van Joden in Duitsland. Andere antisemitische daden van neo-nazi's zijn de ontheiliging van de Joodse begraafplaats in Kröpelin (Mecklenburg-Vorpommern) in september 2012,

50

die onder meer een verklaring uitgelokt door het Israëliëse ministerie van Buitenlandse Zaken. Volgens de politie, joodse begraafplaatsen zijn 29 keer vernield in 2012 en 612 keer sinds 2000. Het verhaal van Uwe Dziuballa, eigenaar van Schalom, het enige koosjere restaurant in Saksen (Chemnitz), werd bekend, als hij een doelwit van voortdurende is geweest agressie van de rechtse radicalen aangezien het restaurant werd geopend in 1999. Hij ontving meer dan 1600 ontving bedreigende telefoontjes, vond een varkenskop met een verschroeide ster van David in het restaurant deuren en hakenkruisen geschilderd op haar muren, iemand brak ramen, doorprikken autobanden, enz. Volgens CURA Slachtoffers Steunfonds (onder auspiciën van de anti-extremistische Amadeu Antonio Foundation), de totale materiële schade aan de Joodse zakenman heeft overschreden EUR 40.000. De relevante Duitse NGO's kritiek op de politie onvoldoende inspanningen in het oplossen van dergelijke gevallen en afkeuren van het door de classificatiesysteem

Ministerie van Binnenlandse Zaken voor politiek gemotiveerde misdrijven. Zij zijn van mening dat het helpt om de werkelijke situatie te vervalsen en de belangrijkste indicatoren onderschatten. Voor Bijvoorbeeld, volgens CURA Slachtoffers steunfonds en de Courage Against Rechtse Geweld webportaal (een gezamenlijk project van het tijdschrift Stern en Amadeu Antonio Foundation), zijn 183 mensen omgekomen door toedoen van rechtse radicalen in Duitsland sinds de val van de Berlijnse Muur, maar terwijl de statistieken van de politie tonen 63 slachtoffers.

51

Griekenland

Volgens de deskundigen 'unanieme mening, de situatie van de mensenrechten in Griekenland wordt steeds minder bevredigend, voornamelijk als gevolg van een diepe financiële en economische crisis in het land.

Waarnemers beschouwen schending van de rechten van immigranten, waarvan de meeste hebben illegale of semi-legale status, om een van de meest dringende problemen in de te gebied van de mensenrechten in Griekenland.

Volgens het Griekse ministerie van Openbare Orde en Citizen

Bescherming , ongeveer 1 miljoen illegale immigranten in het land verblijven nu. Grieks

autoriteiten hebben tienduizenden vluchtelingenstatus aanvragen in behandeling (Buitenlanders kan het verlangen om deze status te verkrijgen uiten bij overschrijding van de

Griekse grens). Het duurt een lange tijd voor de bevoegde Griekse instellingen om te reageren

op dergelijke verzoeken. Als gevolg daarvan, hoewel de jure het proces mag niet langer duren

dan 3 maanden, in de meeste gevallen het doet, en aanvragers van de vluchtelingenstatus automatisch worden illegale immigranten.

Op grond van de beslissing van de overheid, zijn er 12 allochtone kampen in Griekenland, waar ongeveer 5.000 mensen, waaronder degenen die hebt aangevraagd

vluchtelingenstatus, worden vastgehouden. De kampen zijn gelegen in de voormalige militaire bases;

Ze worden omringd door prikkeldraad en bewaakt door het Ministerie van Openbare

Orde en Burger Bescherming. De maximale duur van de detentie is 12 maanden. Onlangs, echter, de duur aanhouding werd verlengd tot 18 maanden. Dit leidde een hongerstaking in Amigdaleza detentiecentrum, waarbij een deel van de gedetineerde migranten probeerden zich verminken, eisen hun vrijheid . De detentieomstandigheden vaak niet voldoen aan de minimale eisen. Vier politieagenten raakten gewond en 50 migranten werden naar isolatoren gestuurd tijdens de massale rellen die uitbraken op 23 november 2012, in een van de detentie centra in de stad Komotini, het noordoosten van Griekenland. De oprichting van dergelijke kampen wordt vaak gekenmerkt door een sterke

52

verzet van de lokale bevolking, vanwege de groeiende xenofobe gevoelens bij de Grieken. Sinds augustus 2012, zijn de Griekse politie de uitvoering van een programma genaamd Xenios Zeus ter bestrijding van illegale immigratie door vasthouden van vreemdelingen die niet over de juiste documenten beschikken. Tegelijkertijd is dit programma tot juridische buitenlandse burgers, waaronder toeristen, lijden politiegeweld. Mensenrechtenorganisaties meer vaak beschuldigen de Griekse politie ongestraft misbruik van macht en wreedheid. In

bijzonder, Maro Savvopulu, de vertegenwoordiger van de Griekse kantoor van Amnesty

International, heeft gewezen op dit feit door op te merken dat de politie en veiligheidsdiensten gebruiken brutaliteit op een permanente basis .

Volgens een rapport, gepubliceerd door deze NGO in juli 2013, de vluchteling rechten situatie op de Grieks-Turkse grens is ingewikkeld. In de negen maanden periode van augustus 2012 tot mei 2013 de Griekse regering heeft uitgevoerd op minste 39 gedwongen terugkeer van vluchtelingen naar Turkije (in de meeste gevallen dat waren migranten

uit Syrië, Soedan, Afghanistan, Palestina, Iran, Irak, Somalië en Kameroen).

Volgens Amnesty International is dit een gangbare praktijk op het Griekse grenzen en in aangrenzende water gebieden.

Verder heeft de rechten van legale immigranten in Griekenland zijn onderworpen aan

herziening. Volgens het besluit van de Raad van State van Griekenland (die geweest

de hoogste rechterlijke rechtbank) van 13 november 2012, de wet nr. 3838 van 2010,

op voorwaarde dat buitenlanders verplicht deel te nemen aan lokale verkiezingen, was

erkend als tegenspraak de grondwet. Hierdoor 266.250 buitenlandse

werden beroofd van stemrecht. Onder deze buitenlanders waren de onderdanen van andere

EU-landen, die de relevante EU-richtlijnen in tegenspraak. Wettelijke termen van

het verlenen van de Griekse nationaliteit aan immigranten en hun kinderen worden gehard.

De procedure voor het verlenen van politiek asiel in Griekenland heeft gekregen kritiek van de mensenrechtenactivisten. De belangrijkste redenen voor kritiek zijn gebrek aan informatie over de rechten van migranten die om deze status te verkrijgen,

53

ontijdige verstrekking van de informatie, weigeringen tot vertalers bieden.

Een positieve stap in het oplossen van de "immigratie" kwestie was de oprichting van een

onafhankelijke politiek asiel dienst, die over een aantal van de taken moet nemen van de politie ten aanzien van vluchtelingen en immigranten die politiek hebben gevraagd asiel.

Cecilia Malmström, Europees commissaris voor Binnenlandse Zaken, die Athene op 14 mei 2013 had bezocht, merkte een "aanzienlijke vooruitgang" in het aanpakken van de immigratie en politiek asiel vraagstukken. Volgens Mevrouw Malmström, de stand van zaken op dit gebied voldoet nog niet aan de Europese standaarden.

Griekenland ziet de toename van het aantal van ras, religie en etnische basis haatmisdrijven. In 2012, mensenrechtenactivisten die de Racist

Geweld Recording Network geregistreerd 154 aanvallen op buitenlanders, waaronder

die resulteerde in zware lichamelijke verwondingen. In drie van deze gevallen worden de slachtoffers

waren de EU-burgers, de rest waren immigranten uit derde landen. In 91 gevallen personen die gebruik hebben gemaakt van geweld tegen buitenlanders zijn gekoppeld aan

extremistische groepen.

In dit verband, de opkomst van de populariteit van de extreem-rechtse partij Gouden

Dawn (Chrysi Avgi), waarvan de leden, volgens de Griekse politie, zijn betrokken bij een aantal hate crimes, is indicatief.

Tijdens de algemene verkiezingen van mei 2012 ging zijn de vertegenwoordigers van de

parlement voor de eerste keer in de geschiedenis van het moderne Griekenland. Tijdens speciale

verkiezingen van juni 2012, won de partij 18 zetels in het parlement. De

toename van het aantal Chrysi Avgi supporters vertraagd door de

zomer 2013. Op 18 september 2013, een demonstratieve moord op

Pavlovs Fissass, een Griekse antifascistische en een muzikant, door een van de partij

leden leidde tot een sterke daling van de populariteit van de partij.

Pagina 54

54

N. Mihaloliakos, hoofd van de partij, en 20 van haar leden (met inbegrip van leden van het parlement) werden gearresteerd en gedetineerd. Zij zijn belast met verschillende strafbare feiten, variërend van moord tot het witwassen van illegaal verkregen fondsen.

Op 22 oktober 2013, het Griekse parlement stemde voor een amendement voor ontneming van publieke financiering van politieke partijen, waarvan de leden betrokken zijn bij misdaden. Volgens waarnemers deze stap is primair gericht op het beperken van de activiteiten van Chrisi Avgi.

Nils Muižnieks, Raad van Europa Commissaris voor de Mensenrechten, bezorgdheid geuit over de situatie met immigranten in Griekenland. Hij heeft herhaaldelijk gepleit voor een verbod van Chrisi Avgi.

Erkenning van de ernst van de situatie, de Griekse regering overheden creëerde een dienst ter bestrijding van ras en etnische geweld.

Ze zijn het ontwerpen van een "antiracial wet", die de verantwoordelijkheid voor aanzetten tot ras, etnische of godsdienstige basis geweld.

Er zijn andere mensenrechten gerelateerde kwesties in Griekenland ook. Onder hen zijn de beperkingen van de vrijheid van meningsuiting en godsdienst, anti-semitisme,

mensenhandel, beperkingen van de vrijheid van zelf-identificatie van een aantal minderheidsgroepen, maar ook discriminatie en sociaal isolement van officieel erkende zogenaamde islamitische minderheid in Thracië. Er zijn ook schendingen van

sociaal-economische rechten, de dekking van het justitiële stelsel en een hoog niveau van corruptie.

Pagina 55

55

Denemarken

In Denemarken, nog steeds tegenstrijdig is de situatie van de vrijwaring van de rechten voor

vluchtelingen en ontheemden, het voorkomen van racisme en intolerantie voor buitenlanders,

sociale integratie van immigranten, en andere mensenrechtenkwesties. Deense en internationale mensenrechtenverdedigers hebben herhaaldelijk verklaard over belangrijke

problemen met de naleving van de mensenrechten, vrijheden en democratische normen

in "perfecte" Denemarken.

Deskundigen van de nationale en internationale mensenrechtenorganisaties mee

aanhoudende xenofobe sentiment in de Deense samenleving, met name, ontevredenheid inboorlingen Denemarken met immigranten uit islamitische landen. In dit verband, leden van ultranationalistische groep Danmarks Nationale Front - DNF (Nationaal Front van Denemarken) hield een rally tegen de bouw van moskeeën en Islamitische cultuur "implanteren" op het centrale plein van Roskilde, in oktober 2013.

Aan de andere kant, toenemende agressie van islamitische groepen blijkbaar doet niet passen in het kader van de politieke correctheid en tolerantie die van fundamenteel belang voor het huidige model van de sociale structuur. Februari 2013, in

Kopenhagen, was er een moordaanslag tegen L. Hedegaard, voorzitter van Free Press Society en uitgever van een anti-islam wekelijkse krant, die eerder was administratief aansprakelijk voor extremistische opmerkingen tegen de aangehouden

Islamitische gemeenschap van Denemarken. Verklaringen en mededelingen van ambtenaren bijna

unaniem betreffen de moordaanslag op L.Hedegaard aan zijn positie van een onverzoenlijke tegenstander van de islam dogma's.

De Deense Volkspartij (DPP) (Dansk Folkeparti, DF) is nog steeds de meest actieve spreekbuis van xenofobe gevoelens, haar leiders herhaaldelijk kritiek op de regering "laksheid bij de uitvoering van het immigratiebeleid ten aanzien van vreemdelingen ". Volgens DPP, de meeste immigranten niet willen integreren in de Deense samenleving en neemt tradities en gedrag norms, steeds "Een last voor Denemarken". Opmerkelijk was de verklaring van DPP luidspreker

Pagina 56

56

M.Henriksen die in juni 2013 riep de partij coalitie te verlenen exclusieve bevoegdheden aan de politie om besluiten te nemen over de onmiddellijke uitzetting, zelfs voor kleine overtreding van de burgers van Oost-Europese landen die bedelen in de straten van Deense steden.

Expert gemeenschap uit haar bezorgdheid over de groei in populariteit van Deense Defence League (DDL) in Denemarken, een extreem-rechtse organisatie die zich verzet tegen de moslims. Deze organisatie, opgericht in 2011, op dit moment

nummers meer dan 1.000 actieve leden en heeft al vestigingen in 10 grote steden van het land.

Mensenrechtenactivisten duiden bestaande dubbelzinnigheid in acties van de Deense overheid in de bestrijding van mensenhandel. Informatie over het lot van een van de slachtoffers van deze vorm van criminaliteit - een 20-jarige Omo Amenahakawon

uit Nigeria - aandacht van het publiek in Denemarken. Ondanks haar actieve

bijstand aan wetshandhavingsinstanties bij het identificeren van personen die betrokken zijn bij mensenhandel op het schiereiland Jutland en bedreiging van het leven in geval van terugkeer naar Nigeria, de Deense autoriteiten weigeren haar asiel; van plan om haar te deporteren met haar een-jarige kind. Deze situatie, volgens mensenrechtenorganisaties, is vooral schandalig in het licht van de 2013 Trafficking in Persons Report van US Department of State uitgegeven in juni 2013. Denemarken heeft van oudsher een bevoorrechte positie in de "witte lijst" van de zogenaamde eerste categorie (Tier 1 ranking) landen waarvan de overheid efficiënt te implementeren normen van de bestrijding van mensenhandel. Het beleid van de Deense autoriteiten met betrekking tot vluchtelingen en ontheemden personen, in het bijzonder uit Somalië, nogal tegenstrijdig ook. De Deense Refugee Council, ondanks protesten van verdedigers en schattingen van de mensenrechten het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor Vluchtelingen (UNHCR), van mening dat de mate van geweld en gevaar in dit land momenteel verminderd zo veel dat het mogelijk maakt geen asiel te verlenen aan vluchtelingen die vanuit Somalië. Volgens Amnesty International NGO, Deense immigratie-autoriteiten ontkennen

57

asiel voor aanvragers uit Oeganda wier leven in gevaar is in hun huis land als gevolg van hun verschillende seksuele geaardheid, redenerend dat de aanvragers onder deze categorie "gewoon moeten hun seksuele identiteit te verbergen". In het algemeen, volgens Gegevens van Eurostat voor 2012, onder de EU-landen Denemarken had de 8th De grootste aantal asielaanvragen door de autoriteiten. Etnische en religieuze vijandschap incidenten tussen joodse en islamitische gemeenschappen zijn nog vaak, ze zijn meestal kenmerkend voor gebieden van hun compacte schikking. Volgens de grootste joodse gemeenschap in het land Det Mosaïsk Trossamfund (Mozes Religieus Genootschap), in 2012, 37 gevallen van anti-Semitisme werden geregistreerd in Denemarken. In dit verband heeft de Israëlische ambassade in

Kopenhagen en lokale Joodse organisaties raden Joden zich te onthouden van demonstratie van voorwerpen met vermelding van hun belijdenis in openbare plaatsen.

Volgens de recente gegevens van de Deense inlichtingen-en veiligheidsdienst Dienst (PET), in 2011, registreerde de politie 195 religieuze en raciale haat misdaden.

Trouwens, zoals mensenrechtenactivisten mee, niet alle gevallen van etnische en religieuze confrontatie zijn opgenomen in de officiële statistieken van de politie op dit soort misdaden.

PET opgemerkt, online media en sociale netwerken zijn steeds meer gebruikt door islamitische militanten om de attitudes van de moslimjongeren in het radicaliseren

land en verspreiden van extremistische ideologie en propaganda.

In deze context, PET geïnformeerd dat ongeveer 60 Deense burgers (vermoedelijk vijf van hen zijn al overleden) nam deel aan het gewapende conflict op de Syrische grondgebied. Een dergelijke situatie volgens J. Scharf, "is een van de ernstigste bedreigingen voor de veiligheid van Denemarken op dit moment "als" Deense vrijwilligers "die

verdroeg de ontberingen van de Syrische oorlog, niet alleen groeien in de strijd ervaring

maar waarschijnlijk zal versterken hun radicale islamitische opvattingen. Bovendien PET

merkt op dat de grootste groep inwoners van Denemarken wordt aangeworven om gewapende

krachten in verband met al-Qaeda of al-Nusra Front.

Om dit probleem op te lossen, PET en het Deense ministerie van Justitie te ontwikkelen

een complexe strategie gericht op weggrijpen Deense bewoners van reizen naar Syrië en

tegelijkertijd vasthouden "terugkeer migranten" uit dit land aansprakelijk. Deze strategie

bijzonder bepaalt dat indien PET ontvangt informatie over een inwoner van Denemarken

vertrokken naar SAR voor militaire actie, worden de gegevens op hem om de Deense overgedragen

Ministerie van Belastingen te sporen de financiële bronnen van deze reis en socialezekerheidsinstellingen te controleren of deze persoon ontvangt sociale uitkering. Trouwens,

PET wordt de mogelijkheid overwogen uitzetting uit het land van buitenlanders die gevochten in Syrië en hebben Denemarken verblijfsvergunning.

Maar ten aanzien van onderdanen van Denemarken betrokken bij vijandelijkheden in Syrië, deskundigen betwijfelen dat PET strafzaken zou bereiken tegen hen, volgens anti-strafwetgeving van het land, omdat het moeilijk zou zijn om te bewijzen de jure hun lidmaatschap van terroristische organisaties van de Syrische gewapende oppositie. Zorgen van mensenrechtenactivisten worden veroorzaakt door het gezamenlijk initiatief van PET en het ministerie van Sociale Zaken, Kinderen, en Integratie op het identificeren potentiële terroristen onder patiënten van psychiatrische ziekenhuizen door psychiaters. Echter, de directeur van de Preventieve Veiligheidsdienst ervan PET A.Dalgaard-Nielsen meent dat een dergelijke "preventieve actie zal toelaten om mensen zich identificeren met extremistische denkbeelden in een vroeg stadium ". In het beschermen van de vrijheid van meningsuiting en de rechten van journalisten, mensenrechtenactivisten verdedigers wijzen op de tegenstrijdige wet op de toegang tot informatie door aangenomen Het Deense parlement (Folketing) in juni 2013 ondanks talrijke protest acties van verschillende vertegenwoordigers van het maatschappelijk middenveld. Deze wet beperkt de publieke toegang tot interne documenten ministeriële en correspondentie tussen verschillende Ministeries en het Parlement ook, die in sommige gevallen belemmert anti-corruptie inspanningen en de strijd tegen machtsmisbruik ambtenaren. Experts geloven dat de wet als aangenomen zal onherstelbare schade aan het imago van Denemarken doen "zo consistent verdediger van principes en idealen van de mensenrechten een democratische en transparante samenleving ". En dit gebeurt tegen de achtergrond van Denemarken hoge ranking in

de 2013 Reporters Without Borders World Press Freedom Index (Denemarken is de 6th uit 179).

Amnesty International , het Deense Instituut tegen foltering (DIGNITY), en andere NGO beschuldigde de Deense ministerie van Defensie van schending van het VN

Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing tijdens een gezamenlijke militaire zoeken en arrestatie werking van de Deense,

Britse en Iraakse militairen in Irak in 2004, toen 36 vangt Iraakse burgers waren overgedragen aan de Iraakse militaire en onderworpen aan martelingen. Lange tijd, de

Deense ministerie van Defensie verwierp kosten die de Deense militaire autoriteit vernietigd informatie over dit incident. Echter, in oktober vorig jaar, journalisten kregen de beschikking over een video opgenomen door Deense soldaten die

bewijst dat de feiten van fysieke mishandeling van gedetineerde burgers van de kant van de Iraakse

veiligheidstroepen. Zoals mensenrechtenactivisten mee, wordt de situatie verergerd door

het feit dat voor de rechter om een actie tegen het Deense ministerie van entertainen Defensie, moeten deze Iraakse burgers juridische kosten betalen tot het bedrag van 40.000 Deense kronen (ongeveer \$ 8000). Eisers advocaten verzekeren dat hun klanten niet dergelijke financiële middelen beschikken. Ondertussen, als T.Christensen, de plaatsvervangend secretaris-generaal van Amnesty International, noten

dat het ontbreken van een proces van deze zaak in Denemarken belemmert haar inzending voor

rekening te houden met andere internationale juridische instellingen, het Europese Hof van

Mensenrechten, in het bijzonder.

Mensenrechtenorganisaties uiten hun onvrede over de beslissing van het Hooggerechtshof van Denemarken over de vordering van de Afghaanse gevangene G.Tarin,

die samen werd vastgehouden met 30 andere Afghanen door een Deense speciale eenheid in

2002 op verdenking van de vijandelijkheden tegen de coalitietroepen en werd overgedragen aan

het Amerikaanse leger. Nadien, tijdens de tijd van de Amerikaanse voorlopige hechtenis

centrum in Kandahar, G.Tarin en andere Afghanen werden onderworpen aan fysieke

misbruik en marteling van de kant van de Amerikanen.

Het Hooggerechtshof van Denemarken afgewezen vordering G.Tarin 's om hem te betalen

schadevergoeding, te oordelen dat "Deense militaire gehandeld op de beginselen van goede trouw als

ze hadden geen reden hun Amerikaanse bondgenoten niet te vertrouwen ".

Gouvernementele mensenrechtenorganisaties hebben veel vragen aan de regering van

Denemarken in het licht van de onlangs vrijgegeven documenten van de Amerikaanse speciale

diensten het gebruik van de Deense gebied (bij Thule Tracking Station, Groenland) voor buitengerechtelijke executies door middel van drones. Vooral Amnesty International, volgens T.Christensen, de plaatsvervangend secretaris Generaal van deze organisatie, is voornemens een verzoek indienen om de autoriteiten te verkrijgen

garanties van de Amerikaanse Kant dat hun activiteiten op de basis Thule zijn niet in verband met de schending van de mensenrechten.

Ondanks Denemarken 2

nd

ranking in gendergelijkheidsindex uitgebracht in

Juni 2013 door het Europees Instituut voor gendergelijkheid (EIGE), zeggen de experts

dat er discriminatie naar geslacht in het land voor de afgelopen 10 jaar is geweest.

Dit wordt weerspiegeld in het feit dat vrouwen in Denemarken verdienen 15 procent minder dan

mannen als gevolg van de segregatie op de arbeidsmarkt.

61

Ierland

Kwesties Mensenrechten zijn een van de prioriteiten in de Ierse binnenlandse en buitenlandse

beleid. Op internationale fora de politieke leiders van het land voortdurend en zich doelbewust presenteren als "gidsen en bewakers" van de mensenrechten.

Activiteit van Ierland over mensenrechten profileren tijdens zijn voorzitterschap van de OVSE in

2012 toont zijn bijzondere aandacht voor dit onderwerp. Eind 2012, de eerste keer ooit Ierland werd verkozen tot lid VN-Mensenrechtenraad (HRC) voor een periode van 2013 tot 2015.

In Ierland mensenrechtenbeleid is gebaseerd op de artikelen 40-44 van de Ierse Grondwet, waarin wordt verklaard dat "alle burgers gelijk zijn voor de wet worden gehouden" en

dat de staatsgaranties voor de persoonlijke rechten van de verdediging en verdedigen

burger. Volgens programma Ierse regering publiceerde in maart 2011

alle overheidsorganen zijn verplicht de beginselen van gelijkheid en burgers te volgen '

bij de uitoefening van hun bevoegdheden.

De belangrijkste instelling die de naleving van de genoemde controles

bepalingen is de Ierse Mensenrechtencommissie en Gelijkheid Commissie. Deze organisatie werd in 2011 opgericht door de beslissing van de overheid als

resultaat van een fusie van de Ierse mensenrechtencommissie en de gelijkheid Autoriteit. Het bestaat uit een voorzitter en 14 leden die worden gekozen voor een termijn van 5 jaar. Charter van de Commissie definieert het als een publieke, onafhankelijke organisatie, nog steeds wordt gefinancierd door de staat. Volgens de toonaangevende internationale mensenrechtenorganisaties, op de geheel, de mensenrechten worden gerespecteerd en nageleefd in Ierland in overeenstemming met Westerse normen en benaderingen. In oktober 2011, HRC onderzocht eerste Ierse nationale verslag opgesteld in de kader van de Universal Periodic Review van de situatie van de mensenrechten. Op de geheel, de situatie in Ierland werd gemarkeerd als bevredigend; de krachtige inspanningen van de Ierse regering om de grondwettelijke rechten van haar burgers te beschermen ook waren

genoteerd. Tegelijkertijd werden 127 aanbevelingen, 108 daarvan, na grondig onderzoek, werden erkend als gekwalificeerd door de Ierse regering. De volgende ernstige schendingen van de internationale verplichtingen inzake mensenrechten

kunnen worden onderscheiden onder de bepalingen op Ierland.

1. De bestaande verbod bij wet aan de zwangerschap te beëindigen. Het vormt een bedreiging voor het leven van een moeder en een kind dat in het artikel van de Ierse tegensprekt

Grondwet over het recht op leven van de moeder (overtreding van artikel 12 van de Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen).

Volgens mensenrechtenorganisaties, elk jaar, tot 4000 Irish vrouwen richten tot buitenlandse, vooral Britse, klinieken voor zwangerschapsafbreking

(Volgens de lokale media, het bedrag loopt tot 10 duizend per jaar).

De dood van een vrouw in de Galway University Hospital in oktober 2012 veroorzaakt door artsen weigeren een abortus heeft geleid tot een nieuwe golf van sociale uitvoeren

beweging in het land voor het legaliseren van abortus en meningsverschillen binnen de

regeringscoalitie. Hoewel de meerderheid van het kabinet steunen publiek mening, de katholieke kerk, de resterende zeer invloedrijk in het land, spreekt tegen. Om een beslissing te nemen en een einde te maken aan de lange-lopende geschillen een referendum over deze kwestie is gepland zal worden gehouden op het einde van 2013.

2. Overbevolking in de Ierse gevangenissen en hun inconsistentie met sanitaire normen van detentie, toename van het geweld in de gevangenissen en de gevallen van onmenselijke

behandeling in detentiecentra (overtreding van artikel 7 van t hij International Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten).

3. Er zijn ook geïsoleerde gevallen van buitensporig gebruik van geweld door de politie

tijdens georganiseerde protesten van de burgers.

4. Volgens het onderzoek, uitgevoerd door een aantal NGO's, Ierland is onder problematische landen op basis van het bedrag van de bewezen gevallen van

discriminatie op grond van ras en nationaliteit. De grote zorg in de gebied van rassendiscriminatie en de status van migranten is de weigering van de Ierse

63

overheid om de zogenaamde "reizigers" te erkennen als een etnische minderheid (deze

onder mensen leiden van een nomadische levensstijl en geen vaste verblijfplaats, de zigeuners onder hen). In mensenrechtenactivisten 'mening, mensen van deze categorie in Ierland zijn praktisch verstoken van sociale zorg en van de staat ondersteuning. De "reizigers", ondervinden moeilijkheden bij het zoeken naar onderdak (de

overheid bouwt speciale centra voor hen, maar het aantal van de kamers is onvoldoende zijn en het leven voorwaarden niet overeenkomen met moderne normen).

Ze problemen met het onderwijs van hun kinderen en hun eigen hebben ook (werkgevers weigeren vaak om ze in te huren onder tevergeefs voorwendsels). Deze

mensen zijn vaak beledigd op grond van ras door de Ieren op straat, in de winkels en andere openbare plaatsen.

Het probleem van racisme in Ierland wordt steeds kritischer in de afgelopen jaar. De enquête gehouden door een aantal NGO deskundigen bleek dat 73 procent van de

mensen uit Noord-Afrika en 25 procent van de mensen uit Midden-en Oost-Europa woonachtig in Ierland zijn blootgesteld aan racisme.

Ierse massamedia karakteriseren de feiten van het schilderen van racistische graffiti in de openbare

plaatsen als "het veroorzaken van alarm", evenals de gevallen van de open beledigingen van mensen uit

Afrika en de Arabische landen en anti-islamitische stemmingen op het niveau van het dagelijks leven.

In november 2013, Alan Shatter, de Ierse minister van Justitie en van Defensie,

erkende de feiten van het aanpakken van brieven beledigen van de moslims de islamitische centra in Dublin en andere steden, met de belofte om een onderzoek. Volgens sommige waarnemers, Ierse autoriteiten ten volle van bewust dat zonder moeilijke onderdrukking van dergelijk intolerant gedrag Ierse samenleving kan de respons worden geconfronteerd uit islamitische gemeenschap van het land. Bovendien wordt opgemerkt dat in tegenstelling tot andere EU-lidstaten waar expliciet racistisch slogans worden gehoord van extreem-rechtse politici, Ierland, in de eerste plaats, discriminatie ervaren op het niveau van het dagelijks leven. 5. In Ierland zijn er ook gevallen van discriminatie van gehandicapten, vooral op het gebied van medische zorg en transport (schending van

Pagina 64

64

Artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten en De artikelen 11, 12 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten).

Pagina 65

65

Spanje

Bescherming van de mensenrechten is een van de prioriteiten van het beleid van de Spaanse regering. Rekening houdend met de interne toestand van de land, Spanje is vrij kwetsbaar voor kritiek op dit gebied. De situatie verergerd door een drastische vermindering van de publieke financiering voor een aantal menselijke

rechten-gerelateerde gebieden als gevolg van een moeilijke economische situatie. In hun jaarlijkse

rapporten, de internationale rechten van de mens niet-gouvernementele organisaties Amnesty International en Human Rights Watch bieden regelmatig aanspraken op de

Spaanse regering op een verscheidenheid van onderwerpen. Een van de belangrijkste problemen van Spanje

het volgende probleem opgelost kunnen worden gemarkeerd:

- Geweld tegen vrouwen en schending van de rechten van vrouwen;
- Vreemdelingenhaat en racisme;
- Schending van de rechten van gedetineerden, willekeurige acties van de wet handhavingsinstanties.

In 2012 en in de eerste helft van 2013, meer dan 60 vrouwen, 82 procent die niet een beroep op de politie, werden gedood in Spanje als gevolg van de op basis van geslacht

geweld. Het grootste aantal misdrijven werd in Catalonië, Andalusië begaan en Valencia. Meer dan 50 procent van de gevallen toe aan de conflicten tussen echtgenoten. Het is geregistreerd een groeiend aantal van dergelijke misdrijven onder jongeren.

In 2012, als gevolg van de moeilijke economische situatie van de Spaanse regering verminderde in het geheel bijna met 40 procent financiering van programma's voor preventie

van huiselijk geweld en de bescherming van gendergelijkheid die zorg van de oorzaken

vele mensenrechtenorganisaties.

Volgens sommige katholieke bisschoppen de opleving van gendergerelateerd geweld wordt veroorzaakt, samen met de economische crisis, door de vernietiging van de

traditionele gezin en familie cultuur.

Spaanse samenleving wordt traditioneel gekenmerkt door een nadrukkelijke tolerantie;

Echter, de impact van de financiële crisis manifesteert zich in de groei van

66

xenofobe gevoelens ook. Volgens de opiniepeilingen, is er nog een groot aantal Spanjaarden wier mening over de aanwezigheid van immigranten in hun land negatief is, het komt overeen met 38 procent van de respondenten.

Volgens de organisatie "Beweging tegen intolerantie"

("Movimiento contra la Intolerancia"), zijn er meer dan 200 neo-nazi bendes in Spanje in totaal meer dan 10 duizend mensen. In lokale segment van het internet netwerk ongeveer duizend sites die racisme bevorderen, antisemitisme en vreemdelingenhaat zijn geregistreerd. In april 2013, het maken van zijn jaarverslag de

Voorzitter van deze NGO Esteban Ibarra verklaard dat volgens zijn berekeningen meer dan 4.000 daden van agressie op de genoemde gronden

(Ongeveer 11 aanvallen per dag) per jaar optreden in het land.

Situatie in detentiecentra voor immigranten blijft moeilijk. Dit is

blijkt uit de evaluaties van niet-gouvernementele organisaties, in het bijzonder, hij Verslag over de leefomstandigheden in detentiecentra voor buitenlanders in Madrid en

Barcelona gepubliceerd door de NGO "Pueblos Unidos" in april 2013.

In oktober 2012 heeft de VN-Raad voor de mensenrechten beschuldigde de Spaanse

politie-autoriteiten van rassendiscriminatie en martelingen tegen een burger van Marokko in een van de Madrid detentiecentra voor immigranten en verstaan, om betaal hem immateriële schade.

In maart 2013, een aantal NGO's aangespoord om de Spaanse ombudsman Soledad Becerril aandacht te besteden aan de illegale praktijk toen de Spaanse grenswachten onmiddellijk de gevangen illegalen overdragen aan de autoriteiten van Marokko.

Mensenrechtenactivisten mee dat een dergelijke vorm van uitlevering van een persoon die is reeds op het grondgebied van het land verboden is door de toepasselijke wetgeving. Eerder, in november 2012, verschillende NGO's, waaronder Amnesty International, SOS Racismo en anderen beschuldigde de Spaanse regering van overtreding van de immigratiewetgeving terwijl uitlevering van de groep van illegale immigranten uit Spaanse eiland Tierra ligt vlak bij de Marokkaanse kust. Op dat tijd meer dan 70 mensen werden overgedragen aan de Marokkaanse autoriteiten verder te zijn

67

gerepatriëerd naar het land van hun herkomst. Mensenrechtenactivisten wijzen dat in strijd met de normen van het toepasselijke recht de immigranten werden niet verstrekt

met een juridische bijstand, noch waren hun eventuele verzoeken om politiek asiel beschouwd.

Mensenrechtenorganisatie Amnesty International blijft verhogen de alarm in verband met het besluit van de autoriteiten Madrid te slopen de Romani nederzetting in de noord-westelijke rand van Madrid, zonder dat alternatieve huisvesting voor mensen die daar woonden. Sinds oktober 2012, ongeveer 20 huizen werden gesloopt. Meer dan de helft van de uitgezette mensen zijn

kinderen in de leeftijd tot vijftien. De samenleving bekritiseert als de tijd van het uitvoeren van "de

operaties "(vroeg ochtend), en de onvoldoende hoeveelheid sociale compensatie voor de uitgezette families toegewezen.

In Spanje een onevenredig gebruik van geweld door de politie is nog steeds gemeenschappelijke terwijl afvoeren massademonstraties. Dus, in 2012, de Spaanse publiek was verontwaardigd over de omstandigheden van detentie van een Madrileense

L.Rodenas tijdens de confrontatie van de politie met de activisten van de "15-M" protestbeweging. De vrouw, die niet deelnamen aan de politieke manifestaties en net voorbijging, werd geduwd door de politie met geweld in een Van en naar de Moratalas gevangenis. Volgens L.Rodenas, die als gevolg doorgebracht achter de tralies meer dan een dag, de detentieomstandigheden waren afschuwelijk, veel gedetineerden die samen met haar waren werden voor een paar bewaard

uur met zijn handen vastgebonden, en de meeste van de gevangenen moesten op de grond slapen.

In november 2012, tijdens het afvoeren van het protest manifestatie in Tarragona van Catalonië de politieagent sloeg de 13-jarige jongen. Volgens de resultaten van het interne onderzoek van de ouders van de gewonden werden geïnformeerd

dat "de politieagent die de rubberen slang in reactie op het geweld van de demonstranten "en dat hij" deed het zonder intentie ".

Als gevolg van het afvoeren van massale demonstratie van de rechtshandhaving agentschappen in 14 november 2012, in Barcelona een van de deelnemers van de

Page 68

68

protestactie Ester Quintana werd zwaar gewond door een rubberen kogel in het oog gebied dat leidde tot de verwijdering. Deze zaak veroorzaakte een grote publieke verontwaardiging, die gedwongen

de politie van Catalonië gedeeltelijk hun schuld te bekennen voor wat gebeurd.

Er zijn nog steeds heel veel van claims aan de Spaanse gerechtelijke en penitenciaire

systemen. Volgens het rapport van april (2013) van de Europese Commissie tegen foltering de verblijfsomstandigheden van gevangenen in La Modelo gevangenis gelegen

in Catalonië niet voldoen aan de minimumnormen. Sinds 2007, toen de autoriteiten van de Raad van Europa uitgegeven de eerste waarschuwing, de situatie in de

penitenciaire inrichting heeft alleen maar erger met name de cellen nog overvol, er zijn onhygiënische omstandigheden in het terrein en er zijn praktisch geen verlichting of ventilatie.

In verband met de beslissing van het Hof om gratis ernstig ziek ETA ingesteld militant Jose Bolinaga "om humanitaire redenen" de Spaanse media gepubliceerd de gegevens over de detentie van gevangenen van dit soort in de gevangenissen van het land. Aldus

in 2005-2010, 799 mensen stierven in de gevangenis van ziekten. Ieder van hen tijdig

om verschillende redenen werden geweigerd om betere voorwaarden te krijgen.

Pagina 69

69

Italië

De Italiaanse wetten bevatten heel wat bepalingen die de politieke en sociale rechten en vrijheden. De burgers zijn het stemrecht toegekend en vormen politieke partijen en andere niet-gouvernementele organisaties. De sociale en

economische rechten en vrijheden, waaronder er is het recht op arbeid, duidelijk opvallen. De Italiaanse grondwet verplicht de staat om te voorzien zijn burgers met gratis secundair onderwijs. Het erkent het recht op bescherming van de belangen van de werknemers, waaronder vakbonden stellen en uit te voeren stakingen,

die werd bevestigd door het Grondwettelijk Hof in 1960.

In de praktijk zijn er problemen met de situatie van de mensenrechten in Italië.

Het land wordt geconfronteerd met een groot deel van de wereld migratiestromen die geïntensiveerd na de gebeurtenissen in het Noord-Afrika en het Midden-Oosten. In dit verband is de situatie migranten biedt regelmatig redenen voor kritiek op de regering interne migratiebeleid door internationale en nationale mensenrechtenorganisaties en instellingen, alsmede door het Bureau van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Niet-naleving van de Europese en internationale normen van deportatie van buitenlanders, van migranten in verblijf centra, hun integratie in de Italiaanse samenleving, racisme en onverdraagzaamheid getoond door plaatselijke bevolking en de extreem-rechtse politieke partijen tot bezorgdheid. Migrant, de kennisgeving van pending deportatie uit Italië, niet kan veranderen haar status om te blijven in het land. Deze bepaling werd bevestigd door de Hof van Cassatie op 10 juli 2012 (Besluit nr. 11582, het geval van een burger van Albanië die een burger van Italië getrouwd na de prefectuur had aangenomen besluit over zijn uitzetting). Op 6 juli 2012 heeft de Italiaanse regering het Besluit "mini-amnestie" van illegale buitenlandse werknemers hen de gelegenheid te legaliseren haar status in Italië. Het trad in werking op 15 september 2012, en was effectief gedurende een maand tot en met 15 oktober. De werkgevers, de Italiaanse burgers

of buitenlanders met een vergunning voor verblijf in Italië, dat onrechtmatig illegaal gebruikt migranten arbeid, werd de mogelijkheid om arbeidsverhoudingen met het legaliseren gegeven medewerkers door het betalen van belastingen. Eerder, in juli 2011, het Grondwettelijk Hof de beslissing heeft gegeven afschaffing van de verplichting om een verblijfsvergunning te leggen om te trouwen in Italië. Het Hof benadrukt dat de fundamentele mensenrechten worden geschonden in om illegale immigratie te bestrijden, een daarvan is het recht een gezin te stichten. Vooral moet men er ook rekening mee Besluit nr. 10 665 van het Hof van Cassatie van Italië van 26 juni 2012, ongeldig weigering om de sociale uitkeringen met inachtneming van de te betalen feit dat een aanvrager niet beschikt over een verblijfsvergunning of een vergunning in te verblijven Italië voor een lange tijd.

Er is een voortdurende discussie in Italië over de rechten aan een Italiaanse te worden burger voor kinderen van migranten in het land geboren. Ondanks het feit dat zij geboren in Italië, en hebben geen andere vaderland, jus soli, het zogenaamde "recht van de bodem" is niet op hen van toepassing. De Italiaanse minister van Integratie Cecile Kyenge voorgesteld in te voeren om het parlement een wetsvoorstel correspondent verlening de kinderen van buitenlanders het recht om de Italiaanse nationaliteit automatisch verwerven wanneer zij het bereiken van de leeftijd van 2 jaar. Volgens de vakbonden, onder de voorwaarden van de wereldwijde financiële crisis en het beleid van de vorige regering oog op de liberalisering van de arbeidsmarkt van de situatie en de sociale bescherming van werknemers in Italië verslechterd, de procedure van hun ontslag is vereenvoudigd. Dus in 2012, de Raad van Ministers van Italië gewijzigde artikel 18 van het statuut van de werknemers goedgekeurd bij Wet nr. 300 van 1970. Volgens de nieuwe regels, een medewerker ontslagen op economische redenen, niet in staat zijn om de beslissing van de werkgever te vechten in rechter, toch moet hij een vergoeding betaald van het bedrag van de van 15 tot tot 27 maandelijkse betalingen arbeid. Indien ontslag was om andere redenen (Disciplinaire, discriminerende of gezondheidsredenen) het laatste woord nog steeds voor de rechtbank. Onder de wijzigingen van de wet op de sociale zekerheid nieuwe

71

eisen voor werkgevers worden verstrekt: de bedrijven zullen moeten betalen zogenaamde "ontslagvergoeding" naar het Nationaal Instituut voor Sociale Zekerheid voor een werknemer met vast dienstverband. Dit bedrag zal gelijk zijn aan 0.5-1.5 van zijn maandelijkse uitkering. Nieuwe Italiaanse kabinet van Enrico Letta verklaard als prioriteit van haar activiteiten het beleid gericht op de bestrijding van de werkloosheid (dat is ongeveer 12 procent). De situatie is bijzonder kritisch voor de jeugd (op 1 november, 2013, volgens "La Nazione" slechts 2 personen van 10 had een baan). Mensenrechtenorganisaties nog steeds kritiek op de ongunstige situatie met de bescherming van de rechten van vrouwen in Italië. Naast de lopende problemen het gebied van de werkgelegenheid voor vrouwen en arbeidsverhoudingen, waaronder oneerlijke behandeling jonge moeders door werkgevers, een van de meest brandende problemen voor Italië

nog steeds de gendergerelateerd geweld probleem. In dit verband, in oktober 2013, de

Kamer van Afgevaardigden ondersteunde het wetsvoorstel op initiatief van de rechten van vrouwen

organisaties die de "vrouwenmoorden" of geweld tegen vrouwen strafbaar.

De Italiaanse media publiceren regelmatig kritische kanttekeningen geplaatst bij het functioneren

van de Italiaanse justitie en de aanklager, in het bijzonder ten aanzien van de lange perioden van de behandeling van gevallen die worden tot meerdere jaren.

Een van de meest acute problemen is nog steeds de hervorming gevangeniswezen. Op

gemiddelde, Italiaanse gevangenen zijn overbevolkt met 25 procent (er zijn 65.000 van

gevangenen in vergelijking met 45.000 mensen die moeten worden), waardoor schending van de sanitaire en hygiënische normen, toenemend aantal conflicten en een zeer groot aantal voor Europa zelfmoorden van mensen in de detentiecentra.

Dientengevolge, een ongunstige situatie in de Italiaanse gevangenen werd de gerechtelijke

materie in het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die herhaaldelijk uitgegeven

beslissingen voor Italië om materiële compensatie betalen aan de getroffen personen.

In november 2013 heeft de Italiaanse regering bereid het wetsvoorstel verstrekken amnestie voor 3-4000 van gevangenen. Dit initiatief was dubbelzinnig waargenomen door de samenleving, omdat er bezorgdheid dat de toepassing ervan kunnen

leiden tot een verslechtering van de situatie op het gebied van persoonlijke veiligheid, en

Daarom kon het de rechten van dat segment van de samenleving die al schenden gezagsgetrouw.

Voorstellen over de noodzaak om de wettelijke regeling van aftappen te verbeteren door

wetshandhavingsinstanties produceren nog meerdere debatten in Italië. De supporters

van deze maatregelen kregen een extra argument wanneer ze de feiten die laatste wist

jaar het parket van Palermo naar Office afgeluisterd de president van Italië. De media worden beschuldigd van het schenden van de privacy van burgers, in het bijzonder in

verband met veel gevallen van verspreiding van vertrouwelijke informatie over de onderzoeken met betrekking tot publieke figuren, afkomstig uit bronnen in onderzoeksinstanties.

Mensenrechtenorganisaties en de Raad van Europa bekritisieren Italië ongepaste houding ten opzichte van de Roma, met inbegrip van regelmatige "dweilen-up" van hun tijdelijke kampen door de politie. Het probleem van hun integratie in Italiaanse samenleving is nog lang niet opgelost. Als voorbeeld van discriminatie van de Roma het wordt verwezen naar het proces van de uitvoering door Italië van de Europese normen ten aanzien van de taalkundige minderheden, aangezien in de definitieve lijst van de relevante Italiaanse wetgeving de Roma werden niet genoemd.

Cyprus

De Republiek Cyprus heeft de instellingen ontwikkeld om de mensenrechten te waarborgen rechten en fundamentele vrijheden. De Cypriotische regering is nauw het toezicht op de situatie van de mensenrechten en is op zoek naar noodzakelijke waarborgen

voorwaarden voor de praktische uitvoering volgens de grondwet van het land en in overeenstemming met de universele internationale juridische instrumenten.

Een in het algemeen bevredigende situatie van de mensenrechten in de Republiek Cyprus

betekent niet dat het land geen problemen op dit gebied. De onopgeloste Kwestie Cyprus (Cyprus is de facto verdeeld in noordelijke en zuidelijke onderdelen sinds 1974) is een deel van het probleem, omdat het zowel voorkomt autoriteiten

de Republiek Cyprus van het toezicht op de situatie van de mensenrechten in het noorden

en legt bepaalde beperkingen op de rechten en vrijheden in het zuiden.

De in 1960 aangenomen grondwet garandeert de rechten en vrijheden in het grondgebied van Cyprus gecontroleerd door officiële instanties en beschermt de bewoners van foltering, onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Er zijn echter gevallen van gedetineerde mishandeling door de Cypriotische politie in de pre-

detentiecentra en in de Nicosia Centrale Gevangenis.

Daarnaast zijn er regelmatig misbruik van illegale arbeidsmigranten die werken voor extreem lage lonen en lijden schending van hun arbeidsrechten.

De Republiek Cyprus neemt actief deel aan de GRETA (Groep Experts inzake de bestrijding van mensenhandel) mechanisme van de Raad van Europa. Deskundigen zijn echter van mening dat ondanks alle overheid inspanningen, Cyprus blijft een begin-en eindpunt voor mensenhandel voor

arbeid en seksuele uitbuiting.

Ondanks het grondwettelijk gewaarborgde recht van eenieder om te verhuizen vrij op het grondgebied van de Republiek Cyprus, de onopgeloste Cyprus vraag een ernstige beperking van de bewegingsvrijheid in het hele eiland.

74

Cyprus blijft het land met het hoogste aandeel van de intern ontheemden als percentage van de bevolking (23 procent).

De bewoners van Cyprus geniet vrijheid van gedachte, geweten en religie. Krachtens de Grondwet, alle religies waarvan riten zijn niet geheim zijn gratis

en gelijk voor de wet. Echter, de Turks-Cyprioten die in het zuiden zijn klagen dat ze enkel worden toegestaan om een beperkt aantal moskeeën wonen (Alleen die ligt in de grote steden) voor religieuze doeleinden. Bovendien zijn deze moskeeën worden beheerd door het Departement van Oudheden van het Ministerie van

Communicatie en Openbare Werken van de Republiek Cyprus en de functie als musea, zodat de moslims in het zuiden van Cyprus kan slechts twee van de uit te voeren

vijf verplichte dagelijkse gebeden.

Op zijn beurt, de Orthodoxe Kerk van Cyprus wordt met ernstige moeilijkheden bij het verstrekken van pastorale zorg aan de orthodoxe Grieks-Cyprioten wonen in

de Noord-Cyprus. Gedurende de afgelopen drie jaar, "autoriteiten TNRC's" hebben is het ontkennen van de bisschop van de Karpass het recht om de Goddelijke Liturgie voeren

op het grondgebied van zijn bisdom.

Bovendien zijn er veel orthodoxe kerken en kloosters (die zijn ook culturele en historische monumenten) in het noorden van het eiland. In Er is met name het klooster van St. Andrew de Apostel, die is in een vervallen toestand sinds 1974. Echter, ondanks alle inspanningen van de orthodoxe

Kerk van Cyprus, de Turks-Cypriotische "autoriteiten" toestemming voor reparatie ontkennen en restauratiewerken.

De Grieks-Cyprioten en Maronieten wonen in gebieden die gecontroleerd worden door de

Turks-Cypriotische regering lijdt aan andere schendingen van hun rechten en vrijheden.

Ondanks de inspanningen van het Comité vermiste personen, vele Cypriotische gezinnen kunnen nog steeds niet ontdekken het lot van hun vermiste familieleden.

De regering van de Republiek Cyprus respecteert het recht op vrijheid van meningsuiting en pers. Effectieve justitiële autoriteiten en een democratisch politiek

75

systeem zorgen voor de praktische uitvoering van dit recht. Onafhankelijke Grieks-Cypriotische

druk regelmatig kritiek op de regering en de politieke partijen. Er waren geen gevallen van bedreigingen tegen journalisten voor politiek incorrecte materialen. Turks

Cypriotische journalisten kunnen het zuidelijke deel van het eiland wonen. Alleen de Turkse

massamedia geaccrediteerde journalisten in "TRNC" zijn wat problemen.

Het land houdt regelmatig vrije en eerlijke verkiezingen bijgewoond door internationale waarnemers. Naast de Grieks-Cypriotische gemeenschap, die ook omvat drie andere religieuze groepen, namelijk de Armeniërs, Maronieten en Latijnen, de Turks-Cyprioten die op het grondgebied gecontroleerd door officiële autoriteiten hebben ook deelgenomen aan de verkiezingen sinds 2005.

De burgers van de Republiek Cyprus hebben het recht om individueel of gezamenlijk verwerven, bezitten, bezitten, gebruiken of beheerder bent van alle roerende of onroerende

eigendom, maar door de voortdurende tweedeling van het eiland, veel Cyprioten zijn

het recht om te leven op hun land ontzegd, kan niet terugkeren naar hun huizen en hun

eigendom.

In de Republiek Cyprus, de burgers hebben het recht op vreedzame vergadering en vereniging, met inbegrip van het recht om vakbonden op te richten ter bescherming

hun belangen. Drie van de vier werknemers van de Republiek Cyprus zijn leden van de vakbonden. Dit is hoger dan het gemiddelde niveau in de EU. De vakbeweging speelt een belangrijke rol in de Republiek Cyprus en kan het overheidsbeleid te beïnvloeden.

Het Huis van Afgevaardigden van de Republiek Cyprus heeft een comite voor de rechten van de mens, dat niet-gouvernementele organisaties denken te zijn effectief. Uitvoerende instanties niet interfereren met zijn werk.

76

Letland

In 2013, de situatie van de mensenrechten in de Republiek Letland niet drastisch veranderen en bleef nogal ongunstig. De regerende nationalistische coalitie nagestreefd het beleid gericht op het negeren van het beroep van de internationale

gespecialiseerde organisaties en mensenrechtenorganisaties om de situatie te veranderen

en het discriminerende beleid tegen nationale minderheden te stoppen. De Letse autoriteiten geuite onwil om de behoeften van de nationale begripen

minderheden en zich volledig te zorgen voor hun rechten en vrijheden. Massa niet-burgerschap blijft een van de belangrijkste problemen op het gebied van de mensenrechten in Letland. "Niet-burgers" zijn verstoken van dergelijke fundamentele rechten als het recht om te stemmen en te houden staats-en gemeentelijke kantoor, functie bij militaire en civiele dienst, om te dienen als rechters, officieren van justitie, om vast te stellen politieke partijen. "Niet-burgers" worden toegestaan om een deal met betrekking tot aankoop van grond te maken of onroerend goed alleen met toestemming van de gemeentelijke autoriteiten. Volgens de mensenrechtenorganisaties Letland, zijn er 79 verschillen in de rechten van burgers en 'niet-burgers'. Letland geratificeerd het Kaderverdrag van de Raad van Europa voor de bescherming van nationale minderheden (FCNM) op 26 mei 2005, met twee voorbehoud dat de bepalingen van het verdrag geannuleerd, waaronder nationale minderheden in plaats van hun compacte woonplaats krijgen de mogelijkheid om te communiceren in hun eigen taal met de autoriteiten, evenals hun moedertaal in topografische namen te gebruiken. Bovendien zijn de bijkomende verklaring van het Letse parlement bij bekrachtiging aangenomen verduidelijkt dat de dat verdrag niet van toepassing op "niet-burgers", terwijl meer dan 50 procent van de bevolking in de grootste steden van Letland (Riga, Daugavpils, en Liepaja) is Russisch-sprekende qua etnische samenstelling. Volgens het Bureau van Burgerschap en Migratie Zaken van Letland (OCMA) gegevens van 1 januari 2013, 297.883 'niet-burgers' of ongeveer 14 procent van de

de bevolking woonde in Letland. Het lage percentage van naturalisatie verergert de situatie (2213 personen in 2012 en 2467 personen in 2011 in vergelijking met 19.169 personen in 2005). Echter, de officiële Letse doctrine hypocriet roept op tot "het faciliteren van naturalisatie en het vergroten van het aantal Letse burgers in plaats van het bevroren van het aantal «niet-burgers» ". De wijzigingen van de wet op het burgerschap in de Republiek Letland dat op 1 oktober 2013 in werking getreden geïnterpreteerd door de MFI van Letland als "een belangrijke gouvernementele stap "om het proces van integratie en sociale waarborgen "Samenhang" in werkelijkheid bevorderen verergering van de juridische situatie van de "niet-burgers"

en verdere discriminatie van minderheden. In werkelijkheid zijn deze amendementen cosmetische (zij het registreren van kinderen van 'niet-burgers' te vergemakkelijken en lichtjes vereenvoudiging van de test op spreekvaardigheid in de Letse taal vereist voor naturalisatie

1

). In het algemeen is de situatie met betrekking tot het verwerven van burgerschap verzwakend. Veel bepalingen van de vernieuwde wet in strijd met de normen van de

universele internationale documenten inzake mensenrechten.

De invoering van het begrip "overheid natie" (dat bestaat alleen Letten en Livs) in tegenspraak met de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens

en het Internationaal Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van rassendiscriminatie

Discriminatie.

Het betreft eveneens de wijzigingen in verband met dubbele nationaliteit. Het is alleen gegarandeerd met de Letten die het burgerschap van de westerse landen (leden

van de EU, de EVA, de NAVO evenals Australië, Nieuw-Zeeland en Brazilië).

Burgers van Rusland, Israël en de GOS-landen van oorsprong uit Letland hebben, gaan niet in

de lijst als ze niet een akkoord over dubbele nationaliteit met Letland hebben.

De wijzigingen die ook een anti-democratische bepaling volgens waartoe het kabinet van ministers niet aan de rechter naturalisatie kan verbieden op basis van een zeer vage formulering: "indien zijn of haar gedrag veroorzaakt bedreigingen

1

Volgens de Naturalisatie bestuur van de Republiek Letland slechts 52 procent van de kandidaten geslaagd voor de taalexamen.

78

om de veiligheid van de staat van Letland en de samenleving ". Tegelijkertijd is de personele naturalisatie op basis van de informatie wordt geweigerd speciale diensten zullen worden beroofd van de mogelijkheid om dergelijke besluiten in beroep bij

rechter zoals in het geval van het verlies van het burgerschap. Een dergelijke maatregel in strijd met de

OVSE-aanbevelingen volgens welke "niemand mag willekeurig zijn beroofd van zijn nationaliteit ".

De wijzigingen beperkingen op de toegang tot naturalisatie te stellen voor

de voormalige werknemers van de politieke nomenklatura van de Letse SSR en voor de leden van de organisaties van de oorlog en arbeid veteranen die in strijd met de bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, alsmede het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden.

Op zijn beurt, de vereiste van "niet-burgers" bewijzen het feit van hun verblijfplaats in Letland voor de laatste vijf jaar tot het moment van naturalisatie in strijd met de bepalingen van de resolutie van het Europees Parlement over de situatie van de grondrechten van de mens in de Europese Unie.

Letland heeft niet de aanbevelingen van de Europese geïmplementeerd Commissie tegen Racisme en Intolerantie en het Raadgevend Comité voor het Raamverdrag van de Raad van Europa tot bescherming van de Nationale Minderheden (FCNM) niet aan de nationale wetgeving van toepassing een discriminerende manier die sociale ongelijkheid veroorzaakt en heeft een negatieve invloed op de integratie van nationale minderheden.

Als gevolg hiervan, de wijzigingen van de wet op het staatsburgerschap bleek te zijn reactionair. Ze zijn gericht op de versterking van de juridische bescherming van een natie en misleiden de wereldgemeenschap over de ware ambities van de Letse uitspraak elite.

Deze conclusies werden bewezen door de publicatie in april 2013 van de Letse Verslag over de uitvoering van het VN-Verdrag inzake de rechten van het Kind. Volgens het document, de "niet-staatsburgers" situatie in Letland

"Verbeterd". In het bijzonder wordt er gezegd dat 20.226 minderjarigen Letse werd burgers vanaf 2004 tot 2011. Er wordt echter niets gezegd over ongeveer 15.000 kinderen die nog steeds "niet-burgers"

. Dit gebeurt ondanks de aanbevelingen van de Raad van Europa Commissaris voor de Mensenrechten Nils Muižnieks en de OVSE Hoge Commissaris voor Nationale Minderheden Knut Vollebaek die oproepen tot het opheffen van alle beperkingen op staatsburgerschap te verlenen aan de

kinderen van 'niet-burgers' geboren na 21 augustus 1991.

Volgens de Letse autoriteiten, "als gevolg van" de politiek van de Letse overheid op het gebied van burgerschap het aantal burgers sinds 2004 groeide van 77,8 procent naar 83,2 procent, terwijl het aantal 'niet-burgers' gedaald

af van 20,8 procent naar 13,8 procent. Natuurlijk, er is geen informatie waaruit blijkt dat deze resultaten niet werden bereikt door de naturalisatie te vergemakkelijken, maar als gevolg van emigratie of overlijden van de oudere generatie van "niet-burgers". De belangrijkste gouvernementele mensenrechtenactivist Ombudsman Juris Jansons volledig voorbij aan de problemen van de massa niet-burgerschap in Letland evenals de status van de tweede populaire taal in het land - de Russische taal. In zijn verklaring in de Letse Seima op 13 juni 2013, en in de volgende aan het Europees Parlement onderstreepte hij zijn kritische standpunt over de economische situatie in de Republiek Letland, de armoede en sociale ongelijkheid. Wanneer gesproken wordt over de discriminatie van nationale minderheden Juris Jansons vermeld alleen de schending van de rechten van de zigeuners. De Ombudsman over het hoofd gezien zulke belangrijke voor "niet-burgers" kwesties als ongelijke loonvoorwaarden, overschat taalvereisten voor de werkgelegenheid en andere beperkingen. Hij heeft zowel sociale segregatie of niet vermelden marginalisering van niet-Letten. Bijvoorbeeld, het aandeel van de werkloze beroepsbevolking tussen de nationale minderheden (ongeveer 15 procent) is consequent hoger dan onder de Letten (ongeveer 10 procent) dat veroorzaakt een diepere sociale en economische kloof tussen hen.

2

Volgens de OCMA gegevens van 31.08.2011.

Pagina 80

80

De Letse autoriteiten reguliere beleid van discriminatie ten aanzien van de na te streven

Russische taal; onderzoek is grotendeels beoefend in dit gebied: meer dan 10.000 opzeggingen betreffende de niet-toepassing van de Letse taal zijn geweest gemaakt bij de Staat Language Center sinds 2000, ongeveer 9.500 mensen waren gearresteerd. De meerderheid van de instructies van het Centrum in tegenspraak met de

aanbevelingen van het VN-Comite voor de uitbanning van rassendiscriminatie Discriminatie met betrekking tot de eisen aan de kennis van de taal en het gebruik ervan op het werk.

De confronterende benadering van de Letse autoriteiten naar de nationale minderheden woonachtig in Letland (37,9 procent van de totale bevolking van de land

3

) En in het bijzonder om hun meest gediscrimineerde categorie - "niet-

burgers "- uitgelokt het fundament van de publieke organisatie" Congres van «Niet-burgers» "maart 2013. Het doel is om de inspanningen van de mens te verenigen verdedigers van de mensenrechten en niet-gouvernementele bronnen in een unieke vertegenwoordiger lichaam dat de dialoog zou kunnen leiden met de Letse autoriteiten en de internationale mensenrechtengemeenschap namens de 'niet-burgers'. Het verschijnen van dergelijk initiatief was voor een groot deel veroorzaakt door het feit dat de Letse Centrale Kiescommissie verboden de facto in november 2012 houden referendum mogelijk maakt om automatisch Letse staatsburgerschap te verlenen aan alle "Niet-burgers". Deze maatregel van de Letse autoriteiten beroofd Letse burgers en van het recht om hun wil te uiten (in de eerste fase van de procedure meer dan 10.000 handtekeningen voor een referendum werden verzameld). De lokale wettelijke samenleving die gekenmerkt wordt als afwijking van het fundamentele democratische normen. Een ander voorbeeld van pure schending van de mensenrechten in Letland was de goedkeuring door de Letse Seima aan het eind van 2012 van een nieuwe procedure van

3

Volgens de volkstelling van 2011.

81

inleiding van de referenda die aanzienlijk verminderd de mogelijkheid om dit te gebruiken belangrijkste democratisch instrument

4

. Het doel van deze wijzigingen is de wens van de Letse autoriteiten te ontsnappen indien om het referendum dergelijke gevoelige kwesties als burgerschap, taal, de invoering van de euro enz. Na de inwerkingtreding van de nieuwe wettelijke bepalingen van de procedure van het initiëren van een referendum werd harde uit te voeren.

Letse wetgeving nog steeds discrimineert de veteranen van de Grote Patriottische Oorlog. De "nationale guerrilla" - voormalige leden van de gewapende bendes "Forest

Broeders "van wie velen waren voormalige soldaten van de Waffen SS tijdens de oorlog

krijgen aanvullend pensioen en sociale uitkeringen. Zoals voor de veteranen van de Grote

Patriottische Oorlog, zijn ze verstoken van enige materiële bijstand van de staat. In deze context, Letland zet haar inspanningen ter verheerlijking en onsterfelijk maken van de voormalige soldaten van de Waffen-SS en hun toebehoren.

Jaarlijkse mars van de voormalige soldaten van de Waffen-SS worden gehouden in Riga met

de medeplichtigheid van de overheid. In 2013, enkele leden van het parlement van de regerende coalitie deelgenomen aan het eren van de leden van deze criminele

organisatie veroordeeld door het Neurenberg Tribunaal.

Op 4 juli 2013, ter nagedachtenis van de slachtoffers van de Holocaust rechts radicale

partij "Alles voor Letland!" die lid is van de regerende coalitie georganiseerd een rally "in het geheugen" van de Letse collaborateurs in **Limbaži** die daar stierf in 1941.

In oktober 2013, de Letse minister van Justitie Janis Bordans ondersteund de cynische initiatief om de Sovjet Bevrijders Memorial slopen in Riga en bouwen van een stadion daar.

Op 3 juli 2013, de Letse president Andris Berzins kwamen de vertegenwoordigers van

van de organisatie "The Hawks van Daugava" het verenigen van de voormalige soldaten van

4

De drempel voor het initiëren van een referendum in de eerste fase werd verhoogd van 10.000 tot 30.000

notariële handtekeningen. Vanaf 2015, de handtekeningen van een tiende van de Letse kiezers, dwz ongeveer

154.000 handtekeningen moeten worden verzameld voor het initiëren van een referendum over elk onderwerp.

82

Waffen SS en hun opvolgers. Volgens de massamedia, hij "volledig begrepen "het verzoek van de voormalige soldaten van de wet op het statuut vast te stellen

van de personen die "illegaal waren gemobiliseerd" tijdens de Tweede Wereldoorlog

zo spoedig mogelijk dat de juridische basis voor de financiële steun moeten vormen van de voormalige legionairs.

Dit wetsvoorstel, dat wordt geïnterpreteerd door de Letse autoriteiten als een stap naar

'Verzoening' van de deelnemers van de Tweede Wereldoorlog, die vijanden waren

tijdens de oorlog wordt beschouwd als provocerend te zijn door de Letse veteraan en de

Russisch sprekende organisaties. Het is de facto gericht op het legaliseren van de status van

de legionairs. Het is niet van plan de ondersteuning van de meerderheid van de Sovjet-

veteranen. Integendeel, het is gericht op de ervaren beweging delen op grond van nationale afkomst. Vooral enkele veteranen van de 130

th

Lets

infanterie korpsen binnen de jurisdictie van het wetsvoorstel vallen als "soldaten aangeworven om de

Rode Leger met geweld".

De wijzigingen van de wet op de veiligheid tijdens openbare, recreatieve activiteiten en door het Seima op 20 juni 2013 aangenomen, verbiedt het gebruik van

Sovjet-symbolen samen met de nazi-symbolen. Het is gevaarlijk omdat deze wet werd niet toegepast in de praktijk dat de vrije interpretatie toelaat door de heersende

nationalistische coalitie.

De nationale radicale afgevaardigden van de groep "Alles voor Letland!" - "Voor Native Land and Freedom" / Beweging voor de nationale onafhankelijkheid van Letland

opnieuw geprobeerd om een voorstel haasten om de officiële taal van Letland te gebruiken in de vrije

voorschools onderwijs sinds 1 september 2015. Zij zijn van mening dat dit wetsvoorstel zal

bij te dragen tot "consolideren" de samenleving. De goedkeuring van dergelijke factuur mag alleen

verergeren interetnische confrontatie in de Letse Republiek.

De pogingen van de Letse oppositie om te voorkomen dat de versterking van de discriminerende tendensen inzake nationale minderheden in Letland antagoneren de regerende coalitie. Bijvoorbeeld, de Seima besloten om sancties op te leggen "Schenden van de vice-ethiek" tegen de afgevaardigde van de Russische vereniging

Page 83

83

"Compliance Center" I. Tsvetkova want ze hebben de meerderheid van de hierboven genoemde voorbeelden van schending van de mensenrechten in Letland op de

internationale conferentie in Washington op 4 juni 2013.

Page 84

84

Litouwen

In 2013 waren er geen dramatische veranderingen in de menselijke situatie

Litouwen. De autoriteiten geen aandacht besteden aan de bestaande systeemproblemen op dit gebied proberen om kritiek op hen te temperen door het profiel internationale organisaties en de NGO mensenrechten maken cosmetische wijzigingen in de huidige wetgeving.

De opmerkingen van de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), de VN-Mensenrechtenraad (HRC) en de VN Human Comite Rechten (HRC) in de aanbevelingen in het kader van de bewaking cycli van Letland door deze internationale mensenrechten uitgevoerd instellingen in 2011-2012 zijn nog steeds relevant. Zij benadrukken met name het hoge niveau van geweld in gezinnen, geweld tegen vrouwen en kinderen, de afwezigheid van efficiënt mechanisme om deze verschijnselen tegen te gaan, kind dakloosheid, sociale en de financiële nood van de zigeuners, vreemdelingenhaat en onverdraagzaamheid tegen de nationale en taalkundige minderheden, onvolledig onderzoek naar de zaak van de zogenaamde CIA gevangenen op het grondgebied van Litouwen, overheersing van vervolging in de justitiële oefenen, groeiende tendensen van antisemitisme en racisme, zwakke institutionele mensenrechten basis etc.

Het is vermeldenswaard dat het coherent beleid van de Litouwse instanties gericht op vervalsing van de hedendaagse geschiedenis, probeert te egaliseren de Nazi's en regimes, verheerlijking van het fascisme medeplichtigen creëert een vruchtbare voedingsbodem voor de groeiende manifestatie van nationalisme en neo-nazisme.

Op hetzelfde moment, het huidige wettelijke verbod op demonstratie van de fascistische en de Sovjet-symbolen geldt alleen voor de laatste. In dit verband is het de moeite vermelding van de beslissing van de rechtbank van 2010 Klaipeda volgens die hakenkruizen is niet een symbool van het fascistische Duitsland, maar "historische erfgoed van de Baltische volk".

Het is te merken dat de huidige Litouwse twee grote nationalistische extreme rechts organisaties - de Litouwse Nationale Centrum en de Litouwse National Youth Union dat xenofobie en nationalisme propageren jaarlijks toestemming van de autoriteiten te verkrijgen om demonstraties te organiseren in Vilnius op 11 maart en in Kaunas op 16 februari. Trouwens, de Litouwse nationale

Youth Union krijgt financiële steun van de Staat.

Rekening houdend met de parlementsverkiezingen in het land in de herfst 2012 en de toekomst presidents-en Europees Parlement afgevaardigden campagne voorjaar 2014, de schendingen van de vrijheid van meningsuiting en de media in het bijzonder werd

relevant in Litouwen. Volgens sommige lokale en internationale experts, de overtredingen op dit gebied blijken de huidige tendens van Litouwen te stoppen nakoming van zijn internationale verplichtingen.

Dit werd geïllustreerd door het voorbeeld van de eerste Oostzee kanaal (PBK) dat uitgezonden begin oktober 2013 in het programma "Man en Recht" de gebeurtenissen in

de hoofdstad van Litouwen van 13 januari 1991, waar "het harde optreden tegen vreedzame

demonstranten "die nacht in de buurt van de tv-toren van Vilnius werd anders geïnterpreteerd

van de officiële versie. In reactie daarop heeft de Litouwse radio en televisie Commissie besloten uitzending van de PBK's "geproduceerd opschorten in de landen dat niet-leden van de VN "gedurende drie maanden (van zijn 15 oktober 2013); dit besluit werd later bevestigd door het Vilnius District Administratieve rechtbank.

OVSE-vertegenwoordiger voor mediavrijheid Dunja Mijatović moest ingrijpen in deze situatie met een negatieve schatting van de maatregelen van de Litouwse autoriteiten en hebben een beroep op de Commissie om haar beslissing als het "ondermijnt pluralisme in de media en kan een negatieve invloed hebben op de vrijheid van media en spraak "

5

. Ze wees naar de Litouwse autoriteiten het onaanvaardbaarheid van elk wetgevend "beperking en onderdrukking van de controversiële

5

Verklaring van Dunja Mijatović van 10 oktober 2013, gepubliceerd op de website van de OVSE.

86

en verschillende opvattingen over historische gebeurtenissen ". Opvallend is dat tijdens de

vergadering van de OVSE Permanente Raad van 17 oktober 2013, de Litouwse vertegenwoordiger van het uitleggen van de opschorting van de PBK omroep oprecht zei

dat de verspreiding van de "vervalste informatie", dat is een ander standpunt op specifieke historische gebeurtenissen is "een duidelijke poging tot ondermijning van de

soevereiniteit, territoriale integriteit en politieke onafhankelijkheid "van zijn land.
Het

betekent dat de Litouwse diplomaat erkend dat vervolging van dissidenten is een officieel beleid van de Litouwse autoriteiten die bang zijn van de inbreuk zijn op hun interpretatie van de hedendaagse geschiedenis van het land.

Een ander voorbeeld van duidelijke onderdrukking van de vrijheid van meningsuiting in

Litouwen en onaangename maatregelen van de Litouwse autoriteiten met betrekking tot de

Russische programma's uitgezonden op de lokale televisie was de situatie rond het programma "Emergency Investigation" op de NTV kanaal. Op 25 november, 2013, het programma gerapporteerd over de methoden van het werk van de afdeling

Nationale Veiligheid van de Litouwse Republiek, waar de ambtenaren actief gebruik

vrouwen van lichte zeden te beschuldigende bewijsmateriaal over hooggeplaatste zoeken

Litouwse politici en zakenmensen.

Dit keer de Litouwse autoriteiten niet verbieden uitzenden dit verslag maar verhinderd zijn uitzending door schorsing uitzending van de NTV kanaal alsmede de PBK en REN zenders urenlang - er zwart scherm met rode en gele rimpel ruis.

Ongelooflijk het ook mag lijken, het gebeurde op het moment dat Litouwen dat was voorzitter van de Raad van de EU in de tweede trimester 2013 opgeroepen voor

"Absolute eerbiediging van de fundamentele rechten van een persoon om gratis en onbeperkt

toegang tot alle informatie "en de bescherming van de vrijheid van meningsuiting en media.

Dus we kunnen bevestigen dat de Litouwse regering streeft de praktijk van dubbele standaarden op het gebied van mensenrechten, geweld negeren haar internationale verplichtingen betreffende de tenuitvoerlegging van het beginsel van

Pagina 87

87

vrijheid van meningsuiting en het recht op de vrijheid van meningsuiting.

Het wordt ook bewezen door de veroordeling van A. Paletsky in 2012 voor zijn commentaar op de hierboven genoemde gebeurtenissen van 1991 in de buurt van de tv-toren van Vilnius

op een wijze die onverenigbaar is met de officiële versie. Vandaag, klacht Paletsky's

tegen het vonnis van de Litouwse Rekenkamer wordt onderzocht door het EVRM.

Het bestaan van de restricties op de vrijheid van meningsuiting en het recht op vrije expressie in Litouwen blijkt ook uit het feit dat de

Litouwse Seima adjunct Petras Gražulis werd het recht ontzegd te drukken zijn mening over de parade van seksuele minderheden in Vilnius in juli 2013 was dat niet in overeenstemming met het officiële standpunt, en de groep initiatief onder de lid van de gemeenteraad van Kaunas G. Labanauskas was niet toegestaan om een referendum over de beperking van de propaganda van homoseksualiteit te houden.

Kritische opmerkingen over de eerbiediging van de rechten van nationale minderheden in

Litouwen die werden opgemerkt in de ECRI rapport van 2011 zijn nog steeds relevant. De

mensenrechtenorganisaties maken zich zorgen over het juridische vacuüm ten aanzien van

deze categorie van mensen die verscheen na het verstrijken van de wet inzake nationale

Minderheden van 1989 in 2010. De verdedigers van de mensenrechten zijn ook bezorgd

over het feit dat de burgers van Litouwen van niet-Litouwse afkomst niet hoeft het recht om deel te nemen aan de presidentsverkiezingen als kandidaat en de NGO kan niet instaan voor de slachtoffers van discriminatie.

Het probleem van het verminderen van de mogelijkheden van de vertegenwoordigers van

nationale minderheden naar secundair onderwijs krijgen in hun moedertaal nog urgent. De wijzigingen van de wet op het onderwijs in 2011 is goedgekeurd en de

na de invoering van de verplichte onderwijs van sommige onderwerpen in de Litouwse taal en het instellen van uniforme eisen voor de nationale

taal examen voor leerlingen van de Litouwse scholen en nationale minderheden scholen plaatsten de vertegenwoordigers van de niet-titel landen in een ongelijke

positie

in vergelijking met de etnische Litouwers.

De 12 maanden uitstel van de volledige implementatie van dergelijke initiatieven toegepast 2013 lost de kern van het probleem. Volgens de lokale experts, zullen de wijzigingen van de wet leiden tot de uitstroom van kinderen uit de

nationale scholen om de Litouwse scholen. In dit verband heeft de verkiezingscommissie Actie

van Polen in Litouwen (EAPL) die lid is van de regerende coalitie suggereert terug te keren naar de vorige versie van de wet die de bepalingen bevat "Discriminerend nationale minderheden".

Het is veelzeggend, de Litouwse autoriteiten geven voorbeelden van de sluiting scholen

met onderwijs in de Litouwse taal in Polen als "morele" redenen voor harding de exameneisen voor de nationale minderheden die

bevestigt de facto politieke vooringenomenheid van de officiële Vilnius in dit nummer.

De Litouwse autoriteiten nog steeds weigeren om onderzoek te hervatten in de zogenaamd CIA geheime gevangenschappen op het grondgebied van het land verklaren hun positie

door de afwezigheid van nieuwe omstandigheden bij en door de USA weigering om de nodige informatie te geven. In dit verband heeft de lokale NGO "Institute of menselijke

controle rechten "in Vilnius een klacht bij het EVRM in

December 2012 tegen de acties van de douane van de

Litouwse Republiek die weigerden om de mensenrechten te geven de verdedigers van het

informatie die ze had gevraagd over de resultaten van de vluchten

inspectie in verband met de CIA-operatie op geheime detentie en uitlevering van terreurverdachten.

Nils Muižnieks, Raad van Europa Commissaris voor de Mensenrechten, in zijn commentaar in september 2013 kennis genomen van de onrechtmatige handelingen die begeleid de

uitvoering van het programma van de CIA geheime gevangenschappen. In dit document Litouwen is een van de staten die zichzelf ernstig in diskrediet gebracht door de betrokkenheid

van de geheime diensten in de CIA "illegale programma". Litouwen in het bijzonder is

beschuldigd van schorsing van de overeenkomstige strafrechtelijk onderzoek in 2011 zonder

brenge van eventuele kosten.

Het wordt ook in de resolutie van het Europees Parlement genoemd

op 10 oktober 2013. Volgens de resolutie, is er geen vooruitgang in het

nakoming van de Litouwse toezeggingen aan de overeenkomstige strafrechtelijke hervatten

onderzoek in het geval van het verschijnen van alle nieuwe informatie over de mogelijke

gebruik van de Litouwse luchtruim voor de CIA-operaties zo goed mogelijk illegaal

detentie en ongepaste behandeling van gevangenen op het grondgebied van de land. Voorafgaand aan de goedkeuring van deze resolutie van de NGO "Amnesty International"

samen met enkele andere buitenlandse en Litouwse NGO hield een briefing in Vilnius

waarbij de Litouwse autoriteiten werden bekritiseerd voor de weigering om de te hervatten

onderzoek van de zaak van de CIA "geheime gevangenschappen". Deze kwestie was al

traditioneel besproken tijdens de jaarlijkse OVSE Human Dimension Implementation

Vergaderingen.

In 2013, het verhaal met de Tsjetsjeense kinderen uit de Gataev wees asiel wie Litouwen is het ontkennen van het recht op terugkeer naar hun geboorteland

voor een lange tijd werd voortgezet. Op 30 januari 2013, bij de CM vergadering er was "eerste lezing" van het verzoek van het hoofd van de Russische parlementaire delegatie naar PACE Alexei Pushkov over de arrestatie van de Russische minor burgers door de Litouwse autoriteiten op hun grondgebied. De Litouwse vertegenwoordiger rechtvaardiging van de jarenlange onwil van de Litouwse autoriteiten om deze kwestie te bespreken met de Russische kant verklaarde dat Vilnius handelt

in overeenstemming met de internationale rechtsnormen en verdragen waarbij het partij is.

In reactie daarop heeft de Russische kant benadrukt de feitelijke tegenstrijdigheden in de

Litouwse informatie de overtreding te hebben opgemerkt door de Litouwse Republiek

van de desbetreffende bilaterale overeenkomsten met Rusland en de internationale en wettelijke normen als geheel als niet-ontvankelijk vertraging in het beantwoorden van onze verzoeken.

De kwestie van de schending van de rechten van de Russische burgers werd ontwikkeld in

het verhaal van neerslag beslissing van de rechtbank over de uitlevering van Dmitry

Pagina 90

90

Ustinov naar de VS die werd gearresteerd in april 2013 in Vilnius op verzoek van de Amerikaanse autoriteiten. De Litouwse Themis demonstreren opnieuw zijn loyaliteit aan

de VS de voorkeur om een oogje dicht te knijpen om de zwakke bewijskracht basis van de

Amerikaanse verzoek om de Russische burger zo snel mogelijk uit te leveren.

In het algemeen kunnen we zeggen dat de mensenrechtensituatie in Litouwen niet alleen niet verbetert maar in sommige gebieden, met name op het gebied van de vrijheid

spraak en media, blijft zelfs breken. De benaderingen van Vilnius aan het oplossen van deze problemen, in het bijzonder als het gaat om Russisch-Litouwse

relaties, afhangen van de politieke omgeving en op "de populariteit" van een kwestie op de internationale podia mensenrechten die praktische bepaalt vooraf maatregelen (of het ontbreken van acties) van de Litouwse autoriteiten over de specifieke "drukpunten" op dit gebied.

91

Luxemburg

De mensenrechtensituatie in Luxemburg gunstig blijft een geheel. In 2012 en in de eerste helft van 2013, waren er geen meldingen opmerkelijk overtredingen in het land.

De wetgevende en de regulering van bepalingen van de Luxemburgse verbieden vorm van discriminatie tussen mannen en vrouwen. Echter, hoewel gelijke lonen zijn bedoeld voor hen de jure, volgens sommige rapporten van mensenrechten-NGO's

aan het begin van 2013, zijn vrouwen minder betaald dan mannen voor hetzelfde werk.

Luxemburg heeft belangrijke resultaten geboekt op het gebied van het geschikte rechtvaardigheid distributie. Beginnend vanaf 2012, het bedrag van de rechters en

vervolgving officieren evenals administratieve rechterlijke organen voortdurend stijgen. Echter, het trage tempo van de besprekingen in Luxemburg veroorzaakt bepaalde

kritiek. Ook gedetineerden die lichte overtredingen kunnen overnachten in hechtenis geruime tijd te wachten op terechtzittingen. Heel vaak vastgehouden buitenlanders hebben problemen bij het kiezen van een advocaat spreken van hun moedertaal.

Internationale mensenrechtenactivisten zijn ook bezorgd over het feit dat gevangenen in het land zijn volledig ingepakt.

Internationale mensenrechtenactivisten en VN-deskundigen merken de positieve aanpak van Luxemburg bij de bevordering en bescherming van de mensenrechten die

manifesteert zich in Luxemburg kan toetreden tot de meerderheid van de mensenrechten

overeenkomsten. Er zijn ook een aantal kritische opmerkingen. Divers

Luxemburg voorbehoud ten aanzien van een aantal internationale verdragen beperken de

mogelijkheden van de uitvoering ervan op het niveau van de nationale wetgeving.

Luxemburg heeft ook een aantal juridische tekortkomingen in zijn nationale recht systeem,

met name het gebied van seksuele uitbuiting van minderjarigen, dit vooral verwijst het ontbreken van een duidelijke omschrijving van kinderporno en kinderprostitutie.

Luxemburg is het land van bestemming voor de slachtoffers van mensenhandel, vooral voor vrouwen en kinderen.

92

Mensenrechten gemeenschap legt de problemen in verband met deportatie van mensen die asiel aanvragen in Luxemburg. Het hertogdom doet

niet deelnemen aan de Internationale Conventie voor de Bescherming van de Rechten van Migrerende werknemers en hun gezinsleden, noch heeft het geratificeerd Internationaal Verdrag voor de bescherming van alle personen tegen gedwongen Verdwijning.

Volgens internationale experts en de lidstaten van de VN Human Rechten van de Raad, Luxemburg moet het Facultatief Protocol bij het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, nemen maatregelen om zorgen voor het verstrekken van rapporten voor verdragsorganen in de tijd, met inbegrip van het Comité inzake de uitbanning van rassendiscriminatie, het Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten en het Comité voor de Rechten van de Mens; regelen de bezoeken naar het land van de speciale rapporteur inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie prostitutie en kinderpornografie, de speciale rapporteur voor hedendaagse vormen van racisme, rassendiscriminatie, vreemdelingenhaat en aanverwante onverdraagzaamheid en de speciale rapporteur voor de mensenrechten van migranten; blijven beoordelen de wet tegen huiselijk geweld, dat wordt momenteel besproken in de paragraaf Parlement; de nodige stappen ondernemen om het systeem aan te passen van het verstrekken van asiel nieuwe eisen van de internationale bescherming.

Er is geen officiële informatie over etnische discriminatie in Luxemburg. Dergelijke mensenrechtenorganisaties als Human Rights Watch, de Internationale Federatie voor Mensenrechten en Amnesty International Luxemburg geen significante overtredingen in Luxemburg melden. Op Tegelijkertijd lokale niet-gouvernementele verenigingen die werken met buitenlanders, voor Zo ASTI, erkennen dat in het dagelijks leven zijn er gevallen van "Differentiatie" rond werving voorkeuren van werkgevers als belangrijkste voorkeur wordt gegeven aan de Luxemburgers, gevolgd door de EU-burgers en dan pas te burgers van derde landen.

In 2013, de Raad van Europa, op zijn beurt, merkte op dat, volgens de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), hoewel er zijn een aantal positieve veranderingen op het gebied van de bestrijding van discriminatie in Luxemburg, zijn er nog enkele problemen wekken bezorgdheid, met name die van ongelijkheid van werving. De ECRI gewezen op de noodzaak om een test te doen

on speaking Luxemburgse die problemen veroorzaakt voor veel buitenlanders in de proces van de ontvangst het burgerschap van Luxemburg en leidt tot de hoge mate van het verdrijven van buitenlanders uit scholen. De Raad van Europa wees erop dat de buitenlanders die wonen in Luxemburg over de rechtsgrondslag zijn niet gerechtigd om de voordelen van de sociale zekerheid als de burgers van het land. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EVRM) ook kritiek uiten op de sfeer van het recht op vrijheid van meningsuiting en het recht op eerbiediging van prive-en gezinsleven. Bijvoorbeeld, op 18 april 2013, het EVRM gevonden Luxemburg schuldig wegens schending van het recht op vrijheid van meningsuiting en de recht op eerbiediging van prive-en gezinsleven te wijten aan de politie-inval bij de redactie kantoor van de Portugese taal krant "Kontakt" dat is gericht op de Portugese gemeenschap van het land. Het EHRM zich unaniem oordeel dat Luxemburg het recht op vrijheid van meningsuiting had geschonden vermeld in artikel 10 van het Europees Verdrag tot bescherming van de mens Rechten en de fundamentele vrijheden. Het EHRM verklaarde ook dat de zoektocht was een schending van het recht op eerbiediging van het prive-en gezinsleven. Met zes stemmen voor en een het EVRM vond de regering van Luxemburg schuldig en beval te betalen Saint-Paul Luxembourg SA een vergoeding van € 6.000.

Malta

De grove schendingen van de mensenrechten in Malta geregistreerde internationale en nationale mensenrechten-NGO's zijn gerelateerd aan "ernstig" immigratiewetgeving en slechte leefomstandigheden van vluchtelingen in detentiecentra (de verplichte periode van detentie is maximaal 18 maanden; beperking van de toegang van vertegenwoordigers van mensenrechten-NGO's ' ; regelmatig gevallen van onderkoeling en voedsel vergiftiging). De situatie op dit gebied is vooral terug te vinden in de uitspraken door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geleverd als van 23 juli 2013 op de high-profile gevallen van Suso Musa v. Malta en Aden Ahmed tegen Malta. Het Hof ingestemd met de vorderingen van twee illegale Afrikaanse immigranten die waren gehouden in

hechtenis in Malta 2009-2011 voor de periode langer is dan dat bij wet ingesteld. Bovendien heeft het Hof rekening gehouden met het feit dat de immigranten niet gegeven was de mogelijkheid om te solliciteren voor een vluchtelingenstatus als evenals hun klachten over slechte medische zorg tijdens de periode van hun detentie. In dit opzicht, het EVRM beval Malta aan de eisers betalen een vergoeding van € 60.000.

Nederland

Onder de punten van zorg in termen van eerbiediging van de mensenrechten in de Koninkrijk der Nederland aandacht wordt nog gevestigd op de situatie van illegale immigranten en asielzoekers, aanhoudende discriminatie van juridische immigranten uit ontwikkelingslanden en het waarborgen van de veiligheid van de burgers '

persoonlijke gegevens (in de eerste plaats, elektronische gegevens) bij gebruik door overheidsinstanties. In

het Caribische deel van het Koninkrijk (de eilanden Aruba, Curaçao, Sint Maarten, Bonaire, Saba en Sint Eustatius), mensenhandel en gevangenis omstandigheden nog steeds zorgen baren.

Deze problematische aspecten van de mensenrechtensituatie in het land werden genoteerd, in het bijzonder, in de procedure van de tweede cyclus van het Universal Periodic Review van de Raad voor de Mensenrechten (2012), het verslag van

het Instituut voor de Rechten van de Mens voor 2012

6

, Verslagen van de media en gerenommeerde internationale mensenrechten-NGO's, onder anderen.

De situatie met de bescherming van de rechten van vreemdelingen in detentie gehouden

blijft in het brandpunt van de aandacht van de verdedigers van de mensenrechten. Volgens

statistieken van het ministerie van Veiligheid en Justitie van Nederland, de autoriteiten vasthouden ongeveer 8-10.000 buitenlanders elk jaar, met veel van hen vastgehouden bij herhaalde gelegenheden en voor langere tijd. In de rapporten, heeft Amnesty International is te wijzen op het feit dat detentie in de Nederland heeft in feite veranderd in een "instrument van intimidatie en straf" en wordt gebruikt door de overheid te vaak, met inbegrip van kwetsbare groepen, zoals slachtoffers van foltering en mensenhandel, zwangere vrouwen, etc. Het rapport van Amnesty International over de situatie van de mensenrechten in de wereld in 2012 nogmaals stelt dat deze dwangmaatregel ook wordt gebruikt vaak in Nederland, met de voorwaarden van detentie van illegale migranten in

6

De volledige tekst van het rapport (hierna: het "rapport van het Institute for 2012") is beschikbaar op de website:

<http://www.mensenrechten.nl/publicaties/detail/18415>

96

speciale centra resterende erger in sommige opzichten dan in de gevangenissen van de

Nederland.

De Nationale ombudsman van Nederland in het bijzonder in beklemtoond een verslag over de schending van de rechten van vreemdelingen die illegaal in de Nederland en vastgehouden (augustus 2012) en in zijn verklaringen in begin 2013 dat de hechtenis wordt toegepast op buitenlanders alleen als een extreme

dwangmaatregel en kritiek op de autoriteiten onvoldoende aandacht voor ontwikkelen van alternatieve manieren om ervoor te zorgen deportatie.

In augustus 2012, het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT) publiceerde een rapport

gebaseerd op de resultaten van de bezoeken aan Nederlandse opsluiting installaties, waarin het

aangegeven bij de autoriteiten van Nederland dat gezinnen onder deportatie dat minderjarige kinderen werden in detentie was aangehouden voor te lange

periodes en die handboeien werden vaak en onredelijk gebruikt met aanzien van gedetineerden wanneer ze worden dan speciale centra werden verplaatst (naar een hof, ziekenhuis, enz.).

In juni 2013, in haar slotbeschouwing over de vijfde en zesde periodieke verslagen van Nederland, het Comité tegen Foltering wees op dergelijke problematische aspecten van de behandeling van illegale migranten en asielzoekers als

onzorgvuldig en overhaaste behandeling van asielaanvragen, onvoldoende aandacht aan

specifieke medische behoeften van de aanvragers, langdurige detentie in speciale centra en

zware omstandigheden in hen, die periodiek provoceert hongerstakingen en zelfmoorden, en anderen.

In 2011, 40 mensen stierven in gevangenschap faciliteiten, waaronder in detentie centra voor immigranten; 15 van hen pleegde zelfmoord. In 2012, volgens voorlopige gegevens, 24 mensen overleden, 9 van hen als gevolg van zelfmoord. Tegelijkertijd

tijd, de Nationale Ombudsman verklaarde in een speciaal verslag over dit onderwerp

(April 2012) dat de statistische gegevens van verschillende overheden op het nummer van de sterfgevallen in gevangenissen vaak verschillen en kritiek op de autoriteiten voor

97

onvoldoende kwaliteit van onderzoek naar de omstandigheden en oorzaken van dergelijke sterfgevallen.

Het uitgevoerde onderzoek naar de dood van een Russisch staatsburger, A. Dolmatov, in een uitzetcentrum in Rotterdam in januari 2013 bleek niet alleen niet-handelen of nalatig handelen van de kant van bepaalde functionarissen van relevante

autoriteiten van Nederland ten aanzien van hem, maar ook ernstige gebreken in procedures en informatiesystemen die door de autoriteiten als het gaat om immigratie zaken. In het bijzonder, de belangrijkste conclusie van het onderzoek was het

die van tijd tot tijd mislukten waardoor valse informatie geregistreerd in de dossiers van verzoekers. Deze onthulde feiten leidde tot een golf van kritiek van de nationale mensenrechten gemeenschap, internationale human instanties en NGO's.

Verdedigers van de mensenrechten regelmatig uiten bezorgdheid over onvoldoende transparantie van de activiteiten van de Nederlandse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de gedwongen uitzetting van illegale migranten. Het feit dat administratieve detentie van illegale immigranten

met het oog op het verdrijven van hen is afhankelijk van het strafrecht in Nederland (De Wet op de beginselen van het gevangeniswezen) wordt ook bekritiseerd. Deze leidt tot een onevenredige beperking van de rechten van de gedetineerden die geen schuldig aan een misdaad, met inbegrip van hun interne beweging, prive-leven, evenals

toegang tot sociale diensten, vrije tijd en contacten met de buitenwereld, marginaliseert immigranten en asielzoekers die worden behandeld als "criminelen", die stereotiepe beelden en xenofobe gevoelens bij het creëert populatie.

Bovendien heeft de regering een wetsvoorstel dat de illegale erkent opgesteld verblijf van buitenlanders in het land als een strafbaar feit (maximumstraf - arresteren voor maximaal 4 maanden of een geldboete van maximaal € 3.900). De reden voor deze

wetsvoorstel en de onevenredige sanctie door haar bedongen zijn ernstig bekritiseerd door de mensenrechten gemeenschap, de Raad van State van het Nederland en het Instituut voor Mensenrechten.

98

Op zijn beurt, de ombudsman voor kinderen opgemerkt in een rapport gepubliceerd in

Juni 2013 dat de praktijken van migratie autoriteiten over de tegenprestatie in de periode 2008-2013 van de aanvragen voor hereniging met hun ouders van kinderen

de rechten en belangen van kinderen, die zijn vastgelegd in het Verdrag te beperken inzake de Rechten van het Kind. Bezorgdheid over het beleid van Nederland op familie

hereniging, wat leidt tot schending van de rechten van het kind, maar ook over een onaanvaardbare beleid van detentie van minderjarige immigranten of asielzoekers was

ook tot uiting in het verslag van het Instituut voor de Rechten van de Mens voor 2012.

Bezorgdheid blijft bestaan met betrekking tot het beleid van Nederland tegenover immigranten die legaal in het land, met inbegrip van degenen die verworven de burgerschap van Nederland. Opgemerkt wordt dat leden van etnische, nationale en religieuze minderheden nog steeds onder discriminatie in de gezondheidszorg, het onderwijs worden geconfronteerd,

huisvesting en werkgelegenheid. In de afgelopen jaren is de werkloosheid onder etnische

minderheden consequent hoger is dan het niveau van de werkloosheid onder autochtone Nederlanders

bijna drie keer. Volgens het Centraal Bureau voor de Statistiek van de Nederland, in 2012 was het 15,5 procent (een stijging van 2,4 procent ten opzichte van

tot 2011), terwijl de werkloosheid onder de autochtone bevolking was 5 procent.

Overtreding van de Raad van Europa inzake de bescherming van Kinderen tegen seksuele uitbuiting en seksueel misbruik (de Lanzarote Verdrag) door Nederland reden voor ernstige bezorgdheid en angst. Italiaans afgevaardigden R. Farina en L. Volonte gestuurd passend onderzoek aan het Comité

van Ministers van de Raad van Europa eerder in dit verband. De reden voor de eerste onderzoek was de beslissing van het Hof van Beroep van Arnhem naar achteruit de

vonnis van 27 juni 2012, de Nederlandse pedofiel vereniging te verbieden, de Martijn club (een non-profit organisatie die het idee van "aanvaardbaarheid" promoot

van seksuele relaties tussen volwassenen en kinderen; meest gevestigde leden van de "club" hebben veroordelingen wegens seksuele misdrijven tegen kinderen, "kinderen vinden het geweldig,

en ze moeten dankbaar zijn voor het hebben van seks met volwassenen, zullen ze niet protesteren, net

geef ze meer gaven "- dit is een voorbeeld van de aanpak van de " club ", die de Nederlandse krant geciteerd met verwijzing naar de officiële Martijn website.

Zoals opgemerkt door juristen, deze beslissing van de rechtbank Arnhem werd mogelijk door het gebrek aan juridische uitvoering van de Raad van Europa Verdrag inzake de bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting en Seksueel misbruik in Nederland, ondanks de vele verzoeken van andere staten die partij om dat te corrigeren.

Opgemerkt wordt in de beslissing van het Hof van Beroep dat de moderne Nederlandse samenleving is genoeg ontwikkeld om "bedreigingen teller die uitgaat van de activiteiten van de club ". In het tweede onderzoek in opdracht van L. Volonte bezorgdheid wordt geuit met betrekking tot het onderzoek van de zaak van J. Demmink door de autoriteiten van de Nederland, voor zijn ontslag had hij een leidinggevende functie bij het Ministerie van

Justitie van de Nederland. Er wordt op gewezen dat J. Demmink, die waren geweest beschuldigd van verkrachting, niet uit zijn functie werd verwijderd en de gelegenheid gehad

om de rechtsgang te beïnvloeden. Bovendien, aldus L. Volonte, de Regering van Nederland "bedekt" voor J. Demmink.

Het is opmerkelijk dat dit het tweede onderzoek van L. Volonte op de CMCE over deze zaak: de parlementariër was niet tevreden met een "verwaterd down "reactie van het Comité van Ministers aan zijn eerste onderzoek in maart van dit jaar.

Beide onderzoeken laten zien dat Nederland in strijd met de Lanzarote Verdrag, op grond waarvan een land neemt alle nodige wetgevende en andere maatregelen om seksuele uitbuiting en seksueel misbruik van kinderen te voorkomen.

In oktober 2013, het secretariaat van de Raad van Europa kennis van de nationale delegaties van de terugtrekking uit de bespreking van ontwerp antwoorden op de vragen van PACE afgevaardigden L. Volonte en R. Farina in de CE-Comité van Ministers op formele gronden. Als rechtvaardiging voor het besluit om niet te reageren op deze onderzoeken het Secretariaat aangegeven dat beide Italianen zijn niet langer lid

van de nationale parlementaire delegatie naar de PACE, en dus "in overeenstemming met de afspraken tussen de PACE en de CMCE ", de Comite van Ministers geen antwoord op deze vragen.

Het aantal klachten over discriminatie die worden ontvangen op regionale anti-discriminatie in Nederland groeit gestaag.

In 2011 werden 6.391 dergelijke klachten geregistreerd in Nederland (5 procent meer dan in 2010). In de meeste gevallen, eisers waren slachtoffers van discriminatie

op basis van ras. Op hetzelfde moment, deskundigen benadrukken dat elke officiële statistieken in

dit gebied is "slechts het topje van de ijsberg", zoals een onbepaald groot aantal mensen nooit klagen over discriminatie tegen hen, omdat ze niet geloven in de effectiviteit van het indienen van dergelijke klachten of zijn bang van "negatieve gevolgen".

In haar laatste rapport over Nederland, de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) beweert dat de maatregelen van de Nederlandse autoriteiten

leiden tot marginalisering van leden van etnische minderheden en discriminatie tegen hen. Ingeval de politie, zonder duidelijke redenen uitgevoerde zoekopdrachten onder Antillianen in Nederland werd gegeven als een voorbeeld.

Het VN-Comite voor Economische, Sociale en Culturele Rechten trekt aandacht op het ontbreken van anti-discriminatie bepalingen in de wetgeving van de

Nederland, en merkt dat het niet voorzien in waarborgen tegen discriminatie in al haar vormen. In dit verband is het Comite bezorgd over de groeiende populariteit van racistische en xenofobe sentimenten die kunnen worden gezien in de Nederland.

In 2012, een speciale website voor het indienen van klachten tegen migranten uit Oost-Europa is gemaakt door de Partij voor de Vrijheid, die scherpe uitgelokt kritiek van Nederlandse en internationale mensenrechtenorganisaties.

Verontrustende berichten over het beleid op het gebied van het waarborgen van de gelijkheid

tussen mannen en vrouwen blijven verschijnen. Discriminatie manifesteert zich in

een aanzienlijke loonkloof tussen mannen en vrouwen, minder belangrijke aanwezigheid van

vrouwen op de arbeidsmarkt en in het politieke leven. In haar verslag over 2012, de Instituut voor de Rechten van de Mens wordt ook gewezen op het hardnekkige probleem van

huiselijk geweld tegen vrouwen - volgens de politie, ongeveer 200 duizend vrouwen worden slachtoffer van dergelijk geweld elk jaar, en het Instituut van de mening dat de regering niet heeft ontwikkeld, een alomvattende aanpak van oplossen van dit probleem.

Veel vragen met betrekking tot de rechtmatigheid en naleving van mensenrechten rechten, in het bijzonder het recht op privacy, ontstaan in verband met het actieve werk

van de politie-en veiligheidsdiensten van Nederland gericht op het aftappen individuen en het volgen van hun online communicatie om te verzekeren " nationale veiligheid en bestrijding van criminaliteit ". Volgens een studie gepubliceerd in

Mei 2012 van het Wetenschappelijk Onderzoek-en Documentatiecentrum van het Ministerie van

Veiligheid en Justitie van Nederland, ongeveer 22.000 telefoons werden afgeluisterd

in Nederland in 2010, en er wordt in het rapport dat deze cijfers hoger dan in andere Europese landen en dat de verkregen informatie aftappen in de praktijk zelden bijdraagt aan het oplossen van de misdaden.

In november 2012 heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de

Nederlandse veiligheidsdiensten geschonden Artikel 8 ("Het recht op eerbiediging van prive-en

Family Life ") en artikel 10 (" Vrijheid van meningsuiting ") van de Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens door het organiseren van telefoontaps en het toezicht op

twee journalisten van de Telegraaf nadat ze een reeks van bereide materiaal met betrekking tot het werk van de veiligheidsdiensten

7

.

In juni 2013, in verband met het schandaal over PRISM toezicht programma een aantal Internet providers uitgewezen, dat zij geven informatie over hun klanten om wetshandavingsinstanties op hun verzoek

7

Telegraaf Media Nederland Landelijke Media B. V. ea

v.

de Nederland

, *Klacht № 39315/06*.

102

regelmatig

8

(Hoewel het onduidelijk bleef aan hen hoe precies deze gegevens werden vervolgens gebruikt door de overheid).

Grootschalige verzameling en accumulatie van persoonlijke gegevens, zoals

verkeer van voertuigen (met de hulp van navigators en langs de weg camera's),
haardhout

van telefoongesprekken, internetgebruik statistieken, waaronder de inhoud van
websites

bezoekt kunnen leiden tot te gedetailleerd "profiëren" individuen, die voor alle
technologische ontwikkeling, geen onjuistheden en ernstige fouten uit te sluiten.
Uitgebreide latere gebruik van informatie uit deze dossiers op burgers door
de overheid kan leiden tot onjuiste resultaten en soms tot overtreding van
rechten van de burgers.

In haar verslag voor 2012

9

, Aangegeven het College Bescherming Persoonsgegevens, dat de
verzamelen en koppelen van persoonsgegevens door verschillende overheden is
vaak

uitgeoefend in strijd met de wet, met als gevolg dat de burgers niet in staat zijn om
bepalen welke gegevens over hen worden opgeslagen, waar en met welk doel.

In het rapport van het Instituut voor 2012 werd de aandacht gevestigd op wezen
dezelfde problemen op het gebied van het waarborgen van de veiligheid van de
persoonsgegevens van burgers -

het "secundaire gebruik" van de verzamelde gegevens voor andere doeleinden dan
die welke doeleinden

zij oorspronkelijk zijn verzameld, mogelijke discriminatie van personen op grond
van de verzamelde gegevens, ophoping van deze gegevens leidt tot ernstige
schending van

het recht op privacy, etc.

Mensenrechtenactivisten blijven bezorgdheid over de situatie te uiten
met de mensenrechten in het Caribische deel van het Koninkrijk der Nederland.

In 2007, het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering maakten een
aantal

van aanbevelingen om de detentieomstandigheden in gevangenissen te verbeteren
op Aruba en op de Nederlandse Antillen (de eilanden Curaçao, Sint Maarten
en de BES-eilanden). In 2008 heeft de Raad van Ministers van het Koninkrijk der
Nederland heeft besloten de presidenten van beide landen (Aruba verplichten en de

8

[in-de-](#)

VS-Kiik-eerst-Eens-to-Nederland.dhtml.

<http://nos.nl/artikel/528320-xs4all-150-verzoeken-diensten.html>

9

http://www.cbpweb.nl/Pages/jv_2012.aspx

103

Nederlandse Antillen)

10

te rapporteren over de uitvoering van het CPT

aanbevelingen om de zes maanden. De recente rapporten (juli 2011) een notitie gedeeltelijke verbetering van de detentieomstandigheden en de bereidheid van de autoriteiten om te werken in deze richting. Tegelijkertijd, in sommige installaties een

aantal belangrijke schendingen nog steeds niet gecorrigeerd (gebrek aan ventilatie, overvolle cellen, slechte kwaliteit van de gezondheidszorg, langdurige detentie, etc.).

Buiten dat, zijn er twijfels die tijdens ondervragingen gedetineerden worden verstrekt

met passende rechtsbijstand.

Internationale NGO's geven aan dat in deze gebieden problemen bestaan met mensenhandel voor seksuele uitbuiting als voor huishoudelijke slavernij en dwangarbeid in de bouw en de landbouw.

Het Comité voor Economische, Sociale en Culturele Rechten stelt vast dat in schending van artikel 8 van het Internationaal Verdrag inzake economische, sociale en

Culturele Rechten is er een wettelijk verbod op stakingen op Curaçao en Sint Maarten, en

in Nederland zelf, hoewel stakingen niet verboden zijn, het recht op voeren ze is niet bepaald. Lijfstraffen, die worden afgeschaft

in overeenstemming met artikel 10 van het convenant, bestaat nog steeds op Aruba. Bezorgdheid

over de afwezigheid van het verbod op lijfstraffen op Aruba en de gebrek aan respect voor dit verbod op andere Nederlandse Antillen eilanden is geweest

geuit door een aantal landen, ook in het kader van de Universal Periodic Review van de VN-Mensenrechtenraad.

10

Sinds 10 oktober 2010, als gevolg van een constitutionele hervorming, de status van de Nederlandse Antillen

(Voorheen een enkel bestanddeel land binnen het Koninkrijk) is gewijzigd:

Curaçao en Sint Maarten zijn

nu afzonderlijke samenstellende landen, en de eilanden Bonaire, Sint Eustatius en Saba (de BES-eilanden)

kreeg de status van bijzondere gemeenten binnen Nederland.

Polen

In Polen zijn de belangrijkste mensenrechtenkwesties bleef de hetzelfde voor jaren. Instellingen Mensenrechten stilstaande heel veel gevallen van discriminatie op grond van geslacht, religie en seksuele geaardheid. Vaak is dat reproductieve rechten van vrouwen niet worden gerespecteerd, politieagenten hoger zijn dan hun

gezag, gevangenissen zijn overbevolkt en gevangenen moeilijkheden ondervinden bij de toegang tot adequate gezondheidszorg, terwijl de rechten en vrijheden zijn geschonden, onder het voorwendsel van terrorismebestrijding (de zogenaamde CIA "black sites"). Menselijk rechten van migranten en vluchtelingen blijft stressvol. De Poolse Helsinki Foundation for Human Rights (HFHR) heeft verklaard dat Polen is terughoudend om de arresten van het Europees Hof voor de uit te voeren. Rechten van de Mens (EVRM), die, in het bijzonder, vond dat omstandigheden in de gevangenis in Polen niet aan de opsluiting normen. Systematische schendingen van rechten van de mens in dit gebied werden in het laatste rapport van de Raad van genoemde Europa Comité inzake de voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende Behandeling of bestraffing. Het Comité moedigde de Poolse autoriteiten hun inspanningen ter bestrijding van de overbevolking in de gevangenis en juridische maatregelen na te streven aan de minimumstandaard van de leefruimte per gevangene te verhogen tot het Europese minimumnorm van 4 vierkante meter per gedetineerde (op dit moment, de Poolse normbedragen tot 3 vierkante meter per gevangene). Het Comité merkte ook op langere periode van bewaring en de toenemende incidentie van foltering van gevangenen. Het is nog steeds moeilijk om toegang tot adequate gezondheidszorg in hechtenis te krijgen, ondanks een aantal programma's opgezet om de situatie te verbeteren, zoals de Health Zorg in Poolse gevangenissen programma. Amnesty International heeft ook verklaard dat gevangenen kunnen vaak niet de noodzakelijke medische hulp te ontvangen. In dit verband heeft de instelling steunden de klacht bij het EVRM ingediend door een Poolse gevangene M. Stefaniak, die zijn medische hulp in de gevangenis had ontkend, ondanks haar wezen bijna volledig doof.

Volgens het jaarverslag over de uitvoering van het EVRM oordelen, gepubliceerd in het voorjaar van 2013, Polen op de derde plaats van het aantal gevallen bewaakt door het Comité van Ministers van de Raad van Europa (74 gevallen in de

proces).

Instellingen Mensenrechten zijn bezorgd over het groeiende aantal haat misdaden in Polen. Zoals gerapporteerd door Never Again, een belangrijke anti-fascistische

organisatie die in Polen sinds 1996, meer dan 600 van die misdaden waren geregistreerd in het land in 2011-2012. Het merendeel van de nationalistische misdaden waren

opgenomen in Bialystok en Wroclaw. In deze steden zijn er actieve leden van dergelijke nationalistische en neonazistische organisaties als Nationale Wedergeboorte van Polen en

Bloed en Eer en bewegingen zoals skinheads en " *kibols* "(voetbalfans).

In de afgelopen jaren was de incidentie van misdrijven waarbij schendingen van religieuze,

nationale en etnische rechten van minderheden in Polen is toegenomen. Volgens de Office procureur-generaal van Polen, 362 strafzaken werden in gang 2012, 272 - in 2011 en 146 - in 2010. De meeste slachtoffers waren mensen van joodse

herkomst wegens huiselijk antisemitisme verankerd in de Poolse samenleving (93 gevallen). Zo kan men een aantal incidenten die werd vermeld

plaats in 2012-2013. Zo heeft zij op 13 april 2012, de krant Gazeta Wyborcza rapporteerde over een winkel met items te voorzien van anti-semitische insigne aan de

aanhangers van de plaatselijke voetbalclub in de stad Lodz. Op 7 juli 2012, de bezoekers van

the Moment Cafe in Krakau werden geweigerd dienst, omdat ze behoorden tot de Joodse natie. Op 17 februari 2013, de supporters van LKS Lodz Football Club organiseerde een toernooi waarin zij een prijsvraag uit in het gooien van ninja sterren op een beeltenis van een Jood (Gazeta Wyborcza).

In juni 2013, ongeveer honderd van nationalisten en voetbalfans verstoord een lezing door Z. Bauman bij Wroclaw University. De hooligans volgde instructies van D. Goshinski, leider van de lokale cel van de Nationale Wedergeboorte van

Polen, en R. Zielinski, de leider van voetbalfans in Wroclaw en auteur van het boek "Hoe ik werd verliefd op Adolf Hitler".

Hoewel de grondwet van het land verbiedt de activiteiten van partijen aanzetten tot raciale en nationale haat, de zogenaamde Partij van de Slavische Rijk is geregistreerd. "Iedereen weet, wie dan Polen regeert. Joden heersen over Polen. En we zullen vechten tegen deze verdorpe Joden ", - zei Jan Kielb, leider van de partij.

Er zijn ook uitbraken van xenofobie jegens Wit-Russen, Oekraïners, Russen, mensen uit het Midden-Oosten en Afrika. Bovendien is het vaak

ondersteund door sociale en politieke actoren. Zo heeft zij op 12 juni 2012, tijdens de EURO-voetbalkampioenschap van 2012, waren er massale mishandeling van de Russische burgers door pseudo-supporters van de Poolse nationale ploeg. Voor het evenement sommige rechtse politieke actoren toegenomen spanningen door het vergelijken van het spel tussen Polen en Rusland met de Pools-Russische oorlog die plaatsvond in 1920. De volgende dag, Maciej Maciejowski, lid van de gemeenteraad van Warschau, schreef in zijn twitter: "Het is een schande dat de politie niet heeft verboden de Russische mars en de Poolse supporters moesten de eer van Polen te verdedigen. Bravo, jongens! We zullen niet laat ze spugen in ons gezicht ". Op 20 juni 2012, in een interview met de Eska ROCK radiostation na de wedstrijd tussen Polen en Oekraïne, K. Wojewódzki, een beroemde Poolse showman, beledigende commentaren over de Oekraïense vrouwen, die werkte in Polen als dienstmeisje. In augustus 2013 heeft de rechtbank in de stad Białystok besloten dat de douanebeambte, die Tsjetsjenen verachtelijke parasieten had gebeld, Kaukasische voorwielen en pedofielen in Internet, had niet de grenzen van de vrijheid van overschreden expressie. In het algemeen zijn ultranationalistische stemmingen geïntensiveerd. Zo National Beweging (NM), een belangrijke nationalistische organisatie, is al genoemd in opiniepeilingen met ongeveer 2 procent van de respondenten. NM heeft meer dan 20.000 supporters op Facebook (bijvoorbeeld het regerende Burgerplatform heeft iets meer dan 40.000).

Op 11 november 2013, toen een paar duizenden mensen bijeen in de straten van Warschau om deel te nemen aan demonstraties georganiseerd door leden van radicale nationalistische bewegingen ter gelegenheid van de Nationale Dag van de Onafhankelijkheid, de Ambassade van Rusland in Polen werd aangevallen door hooligans. Tijdens de onrust, ze gooiden fakkels, stenen en voetzoekers naar de diplomatieke gebouwen. De eigendom van de Russische diplomatieke missie was beschadigd. De situatie van de Roma blijft ingewikkeld. Zoals gerapporteerd door mensenrechten verdedigers hebben sommige Roma-families werden verdreven uit gemeentelijke gebieden

zonder te worden verstrekt andere plek om te leven. Meest recente geval van dit soort namen

Plaats mei 2013 in Wroclaw, waar de uitzetting werd voorkomen met de hulp van instellingen voor de mensenrechten. Mensenrechtenactivisten zijn bezorgd over de voortdurende discriminatie van de Roma op de arbeidsmarkt en het onderwijs.

Volgens het EU-agentschap voor de grondrechten, minder dan 30 procent van de Roma respondenten heeft middelbaar of beroepssecundair onderwijs afgerond (In vergelijking met 80 procent van de niet-Roma-respondenten). Heel veel kinderen

uit Roma-gezinnen gaan niet naar school, terwijl de autoriteiten zendt elke vijfde Roma kind naar een speciale school voor leerlingen met een verstandelijke handicap, in de meeste

gevallen vanwege zijn of haar gebrekkige kennis van de Poolse taal.

Roma-bevolking in Polen wordt gekenmerkt door de hoogste percentages van armoede en werkloosheid (de laatste zelfs 80 procent). De meeste Roma wonen in slechte omstandigheden, 20 procent van hen geen toegang tot zelfs sanitaire basisvoorzieningen.

Het is een kwestie van zorg die vluchtelingen of mensen die deze status vaak dakloos. Volgens het rapport van de Hoge VN

Commissaris voor de Vluchtelingen, gepubliceerd in juni 2013, 10 procent van de buitenlanders,

die had de status van vluchteling in Polen verleend, waren dakloos, dwz zonder dak.

Ongeveer 40 procent had huizen, maar leefde in zeer slechte omstandigheden. Opgemerkt wordt

dat dakloosheid wordt veroorzaakt door onjuiste integratie van vluchtelingen, die geconfronteerd

aanzienlijke problemen op de arbeidsmarkt.

Instellingen Mensenrechten mee gebrek aan vooruitgang in het onderzoek naar

Page 108

108

de CIA black sites geval dat door de Poolse autoriteiten wordt uitgevoerd. Bovendien

in zijn rapport, gepubliceerd in juni 2013, Amnesty International zijn bezorgdheid geuit

dan ernstige politieke druk uitgeoefend op de onderzoekers. Dit feit was gemarkeerd door Nils Muižnieks, Raad van Europa Commissaris voor de mens Rechten. Office procureur-generaal van Polen weigerde om informatie te verstrekken

dit onderwerp aan het EVRM.

Pagina 109

109

Portugal

Belangrijke mensenrechtenkwesties in Portugal nog steeds onder slechte behandeling van gevangenen, misbruik van gezag van de kant van wetshandhavers, binnenlandse geweld, pedofilie en mensenhandel. Deskundigen Mensenrechten mee dat de sociale en economische crisis die Portugal getroffen heeft duidelijk buitenspel gezet menselijk uitdagingen rechten.

In haar 2013 rapport, Amnesty International aangegeven feitelijke gebrek aan vooruitgang bij het nemen van maatregelen tegen de politieagenten die in penitentiaire inrichtingen veiligheid eenheden, die is betrokken waren bij misbruik van hun gezag. Sinds eind 2011 is er geen vooruitgang geboekt in strafrechtelijk onderzoek naar het onrechtmatig gebruik van elektrische stun apparaat tegen een gevangene bij de Paços de Ferreira gevangenis in September 2010, ondanks het rapport erkennen onevenredig gebruik van geweld door twee officieren van Gevangenis Veiligheid en Interventie Groep gepresenteerd door de Gevangenis Inspector en Auditdienst die onder het directoraat-generaal Gevangenis en reclasseringsorganisaties. Onderzoek naar de foltering van de V. Borges gepleegd door drie politieagenten in 2000 duurde 13 jaar en herhaaldelijk opgeschort. Het was pas in januari 2013 dat twee van de drie recherche werden schuldig bevonden en veroordeeld tot twee en een half jaar op proeftijd en een kleine boete.

Wetshandhavers zijn ook beschuldigd van het onwettig gebruik van geweld tegen vreedzame demonstranten. Twee journalisten werden naar het ziekenhuis na botsingen met de wetshandhavers maart 2012.

Volgens het verslag van Homeland Security, gepubliceerd maart 2013, 37 personen raakten gewond door het Public Security Politieagenten in Portugal in 2012, dwz 65 minder dan in 2011. Echter, acties van politieagenten geleid tot drie sterfgevallen in 2012, terwijl slechts een dood werd opgenomen in 2011.

Op 15 maart 2013, R. Marques, een 18-jarige jongeman, werd gedood tijdens een politie-achtervolging in Bela Vista, Setubal. De politie achtervolgde hem omdat hij was

rijden zonder een motorhelm. In hun poging om de jonge man te stoppen, politie vuurde verscheidene schoten in de lucht, die zijn fatale crash veroorzaakt. Op 26 maart 2013, inwoners van de stad Queluz geklaagd over een groep van jonge mannen. Poging tot zes personen, die probeerde te ontsnappen, politie stoppen

officieren vuurde schoten op hen. Als gevolg hiervan, drie jonge mannen (twee 15-jarige jongens en een 16-jarige jongen) werden gewond in benen en handen en naar het ziekenhuis gebracht.

Momenteel worden beide gevallen onderzocht door het Openbaar Ministerie en het Directoraat

Generaal Binnenlandse Zaken.

Het rapport van het Europees Comité inzake de voorkoming van folteringen, gepubliceerd in april 2013, gewezen op enkele incidenten van mishandeling van gevangenen en

overbevolking in de Portugese gevangenissen (voor een totaal van 51 gevangenen in

Portugal). In bepaalde gevangenissen, hebben overbevolking tarieven 30 procent bereikt. De

rapport bekritiseert met name de situatie in de gevangenissen in Lissabon, Paços de Ferreira

en Linho. Naast het verbeteren van de algemene voorwaarden en gezondheidsdiensten

in gevangenissen, zijn de Portugese autoriteiten aangemoedigd om de duur van de vermindering van

eenzame opsluiting als een disciplinaire maatregel tot 14 dagen en maatregelen te nemen

zodat gevangenen niet cellen gedurende meer dan 22 uur per dag.

De incidentie van vreemdelingenhaat en nationalisme is toegenomen. Uitzetting van

Roma-gemeenschap van Bairro da Torre in Loures werd wijd bekend in Oktober 2011. In juni 2012, de Bragahabit gemeentelijke instantie die

verantwoordelijk is voor

residentieel onroerend goed beheer in Braga weigerde te verhuren een appartement de familie van M. Ribeiro rechtstreeks verwijzen naar hun Roma nationaliteit als de reden voor zijn besluit.

In februari 2012 heeft het Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie Discriminatie besproken door Portugal genomen maatregelen op dit gebied. De Commissie verheugd over de goedkeuring van de nieuwe plannen en strategieën die gericht zijn op

integratie van immigranten in de Portugese samenleving, evenals de vestiging van nieuwe instellingen die op dit gebied (Bureau van de Hoge Commissaris voor Immigratie en de interculturele dialoog, Nationaal Comité voor de rechten van de mens en

en etnische achtergrond van de burgers en ingezetenen van Portugal; zeer klein aantal klachten ingediend op grond van artikel 240 (op grond van ras discriminatie) van het Wetboek van Strafrecht, die, volgens deskundigen, weerspiegelt de gebrek aan vertrouwen in de nationale gerechtelijke systeem in plaats van het ontbreken van een dergelijke gevallen, discriminatie van de Roma-gemeenschappen (slechte omstandigheden in termen van huisvesting en nutsvoorzieningen, ongelijke toegang tot onderwijs, gezondheidszorg, werkgelegenheid en andere sociale diensten), vermindering van de overheidsuitgaven voor de bescherming van de mensenrechten en de bestrijding van rassendiscriminatie.

In september 2012, na hun missie naar Portugal, de VN-deskundigen een rapport gepubliceerd over de situatie van mensen van Afrikaanse afkomst in dit land.

Het belangrijkste resultaat van het document was de ontdekking van verborgen racisme in Portugal. De deskundigen merkte ook de structurele ongelijkheden die leidt tot de marginalisering van mensen van Afrikaanse afkomst (het ontbreken van gelijke toegang tot onderwijs, sociale diensten, werkgelegenheid en justitie; lage vertegenwoordiging in politieke besluitvormende organen en andere openbare instellingen; gewelddaden gepleegd door de officieren van wetshandhavingsinstanties).

In september 2012, de Nationale Republikeinse Garde een inval in een Roma-kamp buurt van de stad Vila Verde en vastgehouden zes personen die verdacht worden van illegale het bezit van wapens en een aantal diefstallen en overvallen in de regio. De bewakers niet alleen niet te zoeken en arrestatiebevelen laten zien, maar ook gemarteld de zes gedetineerden, terwijl ze in hechtenis werden gehouden op het station van de Guard's, zoals aangegeven door de slachtoffers zelf, door een vertegenwoordiger van Escolhas sociale dienstverlenende bijstand aan dat de Roma gemeenschap en door de medewerkers van SOS Racismo NGO. Geweld tegen de gevangenen naar verluidt onder waterboarding, het gebruik van elektrische stun apparaat, etc.

In februari 2013 heeft de Centrale Recherche van Portugal kondigde de hervatting van onderzoek naar de zaak van de geheime

vluchten via het Portugese grondgebied uitgevoerd door de CIA voor het vervoer terrorismeverdachten die twee jaar geleden werd gesloten. Een dergelijk besluit

werd veroorzaakt door het feit dat eerder die maand een internationale NGO genaamd Open Society Foundations publiceerde een rapport met de titel Globaliserende foltering dat vermeld Portugal onder de 54 landen die hun grondgebied had geopend het vervoer van "gevaarlijke elementen" om de Amerikaanse black-sites, waar ze werden in juridisch vacuüm gehouden en gemarteld. Volgens het rapport, ongeveer 115 tussenlandingen zijn gemaakt binnen het Portugese grondgebied door vliegtuigen vermoedelijk in verband met de CIA over de periode van 2001-2006. In Vooral de luchthavens van Porto en Santa Maria Island (Madeira) en de lucht basis in Lajes (de Azoren) werden aangegeven. Het document stelt dat Portugal, handelen in strijd met nationale en internationale normen van de strijd tegen foltering, mag het gebruik van het luchtruim en de nationale luchthavens aan de behoeften van de CIA.

Huiselijk geweld blijft een groot humanitair probleem. In 2012, de wet handhavende instanties geregistreerd 26.000 incidenten van huiselijk geweld (10 procent minder dan in 2011). In 82 procent van de incidenten, slachtoffers waren vrouwtjes. In de periode van 2011-2012, daders geconfronteerd kosten slechts in 8.000 gevallen van 50.000 gevallen geïnitieerd door de vervolgende instanties, terwijl ongeveer 80 procent van de gevallen werden afgesloten. Volgens de Portugese Victim Ondersteuning Association en de Portugese ombudsman, het aantal klachten over de incidenten van huiselijk geweld ingediend om de instellingen voor de mensenrechten gestegen (van 15.724 in 2011 tot 16.970 in 2012).

Volgens de Women's Union Alternative and Response NGO, de aantal moorden als gevolg van huiselijk geweld is gestegen van 27 in 2011 tot 40 in 2012, terwijl het aantal pogingen tot moord bereikte 53 in 2012. Tien moorden werden geregistreerd met ingang van maart 2013.

Mensenhandel is nog steeds een acuut probleem in Portugal. Zoals werd geschat in het voorbereid voor de Raad van Europa en gepubliceerd in februari 2013 verslag

door de Groep van deskundigen inzake actie tegen mensenhandel, Portugal heeft aanzienlijke vooruitgang geboekt bij het voorkomen en bestrijden van de mens mensenhandel, in het bijzonder door de oprichting van de Portugese Monitoring Center en aanneming van twee nationale actieplannen tegen mensenhandel voor de periodes van 2007-2010 en 2010-2013. Echter werd in het jaarverslag als

het aantal personen die belast zijn met deze overtreding bleef klein. Het werd verklaard

dat de strijd tegen de mensenhandel vereist een grotere betrokkenheid van de NGO's.

De beschikbaarheid van een schuilplaats biedt accommodatie en bijstand aan de slachtoffers van mensenhandel onder de Family Planning Association was toegejuicht, maar werd opgemerkt dat het asiel was alleen open voor vrouwen en had een beperkte capaciteit.

Volgens de officiële gegevens, in 2012, de groep van potentiële slachtoffers van mensenhandel bestaat uit 125 personen, waaronder 81 burgers van Portugal of buitenlanders, die tot slaaf werden gemaakt binnen het Portugese grondgebied, en 44 onderdanen

van Portugal, die in het buitenland verhandeld. Tegelijkertijd, 83 dergelijke feiten waren gerelateerd aan arbeid slavernij, 25 - tot seksuele slavernij, en de rest - aan andere

vormen van mensenhandel.

Zoals aangegeven door het Internationaal Instituut voor Strategische Studies dat een verslag over de resultaten van haar 3-jarige studie van de situatie gepubliceerd inzake mensenhandel mei 2013, werden 260 personen als slaven verkocht in Portugal jaarlijks. Dergelijke significante verschil is dat officiële gegevens sluiten de verslaafde personen, die worden vervoerd door middel van onder meer de

Portugees grondgebied. Tegelijkertijd wordt opgemerkt dat de Portugese grondgebied

doorkruist door 37 internationale routes gebruikt voor mensenhandel. Slachtoffers afkomstig

voornamelijk uit Nigeria, Thailand, Bulgarije, Brazilië en Ghana. Zo, 70 procent van de

slachtoffers worden geïmporteerd van buiten de EU: 44 procent - uit Afrika, 13 procent - van Latijns-Amerika en 13 procent - uit Azië. Menselijk drugshandel waarbij Spanje groeit en bedraagt 12 procent van het totale aantal gevallen. Drieënvijftig procent van de slachtoffers, die erin slaagde te ontsnappen uit

slavernij, is geen steun van de overheidsinstanties ontvangen en NGO's.

Volgens de Vreemdelingen en Grenzen Dienst, arbeidsmigranten goed voor 6 procent van het BBP in Portugal, terwijl 50.000-75.000 mensen blijven illegaal in het land.

Portugal heeft geboekt omvat hogere incidentie van pedofilie en het gebruik van kinderen in pornografie (46 respectievelijk 14 procent van alle seksuele misdrijven gepleegd in 2012, in totaal 880 nieuwe zaken). Ongeveer duizend gevallen

waarbij pedofilie zijn onderzocht in Portugal jaarlijks sinds 2003.

Veertig twee verdachten van pedofilie werden vastgehouden in de eerste helft van 2013.

Volgens de gerechtelijke politie, 36 gevallen van seksueel geweld tegen kinderen werden ontdekt met ingang van mei 2013. Wetshandhavingsinstanties betalen

bijzondere aandacht aan het voorkomen van gevallen van pedofilie op scholen, seminaries

en schuilplaatsen na de blootstelling van een aantal hooggeplaatste personen, waaronder

TV-sterren, een politicus, een diplomaat, enz., in de high-profile Casa Pia geval waarbij seksueel misbruik van meer dan 100 kinderen in een weeshuis in Lissabon.

Een voormalige weeshuis werknemer werd beschuldigd van het hebben van seksueel misbruikte tientallen

kinderen 30 jaar, alsmede van een kinderprostitutie te hebben georganiseerd netwerk gebruikt door veel invloedrijke onderdanen van Portugal en een aantal buitenlanders.

Twee van de zeven bij de zaak betrokken personen werden vrijgelaten en vijf zijn serveren gevangenis straffen. Zoals de vervolgende instanties, onderzoek in twee gevallen van vermeende kindermisbruik in de kerk parochies in de stad van Lissabon

en andere high-profile geval van pedofilie aan het seminarie in de stad Fundao is momenteel aan de gang.

Het geval van de 49-jarige M. Fortes, die de kennis van 9 aan 14-jarige kinderen via sociale netwerk Facebook, doen alsof ze een tiener, is ook algemeen bekend is gemaakt. In april 2013 werd hij belast met het

240 seksuele misdrijven tegen 76 kinderen.

In 2007-2011, R. Campos, een IT-specialist, gelokt 3 tot 11-jarige

Page 115

115

kinderen naar zijn huis. In januari 2013, werd de dader veroordeeld tot 19 jaar in gevangenis voor 17 kind molestering incidenten, terwijl hij oorspronkelijk werd belast met

165 dergelijke incidenten.

Het is steeds vaker dat kinderen tot prostitutie worden gedwongen door hun eigen ouders en familieleden. In de stad van Paredes, een vrouw voor drie jaar dwong haar

13 en 15-jarige dochters om te verblijven in de seksuele relatie met een 73-jarige man voor geld en eten. Beide verdachten zijn aangehouden.

Pagina 116

116

Roemenië

Internationale en nationale mensenrechtenorganisaties blijven rapporteren

problemen met de mensenrechten die in Roemenië. De meest voorkomende zijn de onmenselijke behandeling van gevangenen door de politie en gendarmerie, schending van de rechten van de Roma, schending van de vrijheid van meningsuiting, etc. In mei-juli 2012 waren er drie gevallen gemeld, waaronder het gebruik van vuurwapens door politieagenten en gendarmes tegen de vermeende Roma daders, leidt tot de dood. Tegelijkertijd een van de voorvallen werd later gekwalificeerd door de rechter als zelfverdediging dat hielp de rechtshandhaving officier te voorkomen straf. Dit leidde tot een sterke reactie van de NGO "Romani CRISS" het beschermen van de rechten van Roma die het niet eens met de beslissing van de rechtbank.

Volgens november 2011 verslag van de Europese Commissie voor de Voorkoming van foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (CPT), de officieren van de Roemeense Directoraat voor bestrijding van de georganiseerde Criminaliteit en terrorisme gepleegd daden tegen gedetineerden, waaronder jongeren, tijdens het verhoor proces, dat vervolgens door de CPT werden gekwalificeerd als martelingen (met stun guns, knuppels, arm-draaien methoden, enz.). Mensenrechtenorganisaties zijn bezorgd over de situatie in de Roemeense gevangeniswezen als gevolg van slechte omstandigheden in gevangnissen, mishandeling van gevangenen en ontoereikende medische zorg. In sommige gevangnissen had de gedetineerden geen toegang tot drinkwater.

Volgens waarnemers is de situatie met de rechten van de Roma geweest betreurenswaardige al jaren. Sommige NGO's (vooral de "Romani CRISS") zijn nog steeds kritiek op het beleid van de Roemeense autoriteiten ten aanzien van de Roma toegang tot het normale onderwijs, arbeidsmarkt en gezondheidszorg. Volgens de Europese deskundigen, zijn er tussen de 1,8 en 2,5 miljoen Roma in Roemenië, van wie 45 procent hebben geen vaste baan, de meeste van hen wonen in extreme armoede.

Het niveau van intolerantie ten opzichte van Roma in de Roemeense samenleving blijft hoog, met stereotypen van discriminerende karakter die wijdverspreid zijn. Journalisten en politici beledigende opmerkingen tegen Roma in hun nog steeds mogelijk professionele leven. Tijdens publiek (vooral sport) evenementen anti-Roma posters, slogans en liederen worden vaak gebruikt.

In dit verband, gespecialiseerde NGO's zich zorgen over de uitspraken waren gemaakt door de president Traian Basescu in juni 2013, die, sprekend over de demografische situatie in het land, sarcastisch merkte op: "Waarom een zigeuner kan

vijf of zes kinderen, en een Roemeense niet? Omdat een zigeuner heeft geen managementvaardigheden ".

Er zijn frequent gemelde gevallen verdedigers van Roma mensenrechten gedwongen overbrenging in Roemenië. Tijdens de lokale overheid verkiezingscampagne in

Mei-juni 2012, in opdracht van de burgemeester van Baia Mare die bekend werd zijn

tijd voor de bouw van segregatie muur, 90 Roma-families werden gedwongen gehaald om de administratieve gebouwen van de verlaten chemische fabriek op de rand van de stad. In september 2012 heeft de burgemeester bevolen om te ontmantelen

residentiële gebouwen in ander deel van de gemeente, waar ongeveer 45 gezinnen leefde.

Er zijn gevallen van segregatie ten aanzien van Roma-kinderen in het Roemeense scholen als docenten groeperen aan de achterkant bureaus of in de klas scheiden van het Roemeense leerlingen en negeren tijdens de onderwijsproces.

In december 2011 heeft de Roemeense regering heeft de nationale strategie voor de integratie van de Roma nationale minderheid in de Roemeense samenleving voor de periode 2012-2020. Echter, het Nationaal Agentschap voor de Roma

opgericht voor dit doel is voortdurend bekritiseerd door de mensenrechten organisaties. In de context van een moeilijke sociaal-economische situatie in de land samen met de onhandige en ongecoördineerde interactie van deze instelling met andere overheidsinstanties, het een zeer beperkt aantal implementeert

Pagina 118

118

projecten die, volgens de NGO's, daagt de resolutie van de Roma-kwestie in een korte termijn.

De NGO "Center for Monitoring en bestrijding van antisemitisme in Roemenië "blijft de aandacht van de staat en het publiek te trekken naar de gevallen van

antisemitisme, xenofobie, racisme en nationalisme, en deze te identificeren.

De Roemeense wet verbiedt het publiekelijk ontkennen van de Holocaust. Ondanks deze

Sterker nog, in maart vorig jaar, de officiële vertegenwoordiger van de grootste in de

regeringscoalitie Sociaal-Democratische Partij, D. Sova vermeld op een televisie programma dat "geen Jood geleden op Roemeens grondgebied dankzij Marshal Antonescu. "Deze uitspraak leidde tot een sterke reactie van de Joodse mens

organisaties rechten als het praktisch vrijgepleit de belangrijkste Roemeense fascistische, veroordeeld door het Tribunaal van Nürnberg. D. Sova werd uit zijn functie ontslagen, publiekelijk verontschuldigde zich en zelfs auteur van een wetgevend initiatief ter het verbeteren van de Holocaust educatieve programma's. In april 2012, Elie Wiesel Nationaal Instituut voor Holocaust Studies diende een klacht bij een rechterlijke instantie met betrekking tot de bouw van het monument in de buurt Buftea ter ere van [Corneliu Zelea Codreanu](#), de leider van de Roemeense ultranationalisten in het interbellum, de stichter van de "IJzeren Garde". Echter, de rechtbank het beroep verworpen, gezien het feit dat geen overtreding was geweest gepleegd in deze zaak. De pogingen die zijn gemaakt sinds 2012 door de Joodse organisaties en het bureau van de procureur-generaal van Roemenië tot de activiteit van de op te schorten partij "Alles voor het land", dat is in feite een opvolger van de "Iron Guard "met een typisch fascistische doctrine, welke acties zijn vaak gekenmerkt door de deskundigen in de afgelopen jaren als xenofobe en racistische, hebben tot nu toe mislukt. Tegen deze achtergrond, in Boekarest zijn er vaak gemelde gevallen van schilderen hakenkruizen en nazi-symbolen op de muren van gebouwen en constructies, publicaties van antisemitische artikelen en materialen in de Internet, het verheerlijken van de ideeën van de fascistische organisaties. Mensenrechten

verdedigers blijven bekritisieren de Roemeense autoriteiten voor weinig vastmaken belang voor de daden van vandalisme in dit land, vooral in de joodse begraafplaatsen en gedenktekens.

In mei 2013, de Roemeense NGO "Active Watch - persmonitoring Agentschap "die binnen het kader van de internationale organisatie "Reporters zonder Grenzen", presenteerde het voortgangsverslag voor het publiek op

"Persvrijheid in Roemenië voor 2012". Dit document bevat de voorbeelden van politieke of andere druk op de lokale en buitenlandse journalisten, schending van de vrijheid van meningsuiting door de overheid en politici, evenals de invloed van de veiligheidsdiensten op het werk van de media. Volgens menselijke verdedigers van de mensenrechten, de vrijheid van meningsuiting in Roemenië is momenteel in gevaar als gevolg van de facto censuur en geheime dienst agenten die "undercover" in de media

teams, veelvuldig gebruik van wetshandhavingsinstanties te intimideren ongewenste journalisten en maatschappelijke activisten, ook met de goedkeuring van de politieke autoriteit; onderdrukking van straatprotesten en demonstraties van de oppositie met gewelddadige gebruik van geweld, het gebruik van de media door hun eigenaars als een instrument van oneerlijke politieke worstelen; toenemende kwetsbaarheid van journalisten om media-eigenaars, in het bijzonder tijdens de economische crisis, het gebruik van financiële druk tools en mishandeling door de laatste als gevolg van een terugtocht van de redactionele beleid of de niet-uitvoering van "Bestellingen".

De Roemeense en West mensenrechtenverdedigers blijven identificeren ernstige schendingen van de rechten van de kinderen. Ongeveer 40.000 kinderen in Roemenië leven in armoede zonder toegang tot medische zorg. Kinderarbeid is op grote schaal gebruikt in het land, vooral in landelijke gebieden.

Volgens de Internationale Arbeidsorganisatie, ongeveer 80 duizend kinderen in Roemenië betrokken zijn bij illegale activiteiten, waaronder drugshandel en prostitutie. De Algemene Directie van de sociale bijstand en Kind Bescherming van Roemenië regelmatig bloot gedwongen kinderarbeid.

Pagina 120

120

Slowakije

De situatie met de uitvoering van de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers in Slowakije is vrij stabiel. De wetgeving SR op dit gebied is

aangepast aan de EU, de Raad van Europa en de OVSE-normen.

Het bereik van de problemen met de mensenrechten waarmee Slowakije blijft hetzelfde.

De belangrijkste aandacht en aanbevelingen van het internationaal toezicht mechanismen en niet-gouvernementele mensenrechtenorganisaties zijn gericht op de Roma-gemeenschap kwestie, vertraging in gerechtelijke procedures en strikte migratie beleid.

Volgens de 2011 officiële volkstelling, zijn er bijna 106.000 Roma in Slowakije. Experts schatten dat het werkelijke aantal Roma leven in de SR is veel groter - ongeveer 500 duizend mensen (meer dan 9 procent van de bevolking).

Volgens mensenrechtenactivisten, Roma nog steeds verwijzen naar de meest

gediscrimineerde groep op de arbeidsmarkt, op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg en huisvesting. Het VN-Comite voor Economische, Sociale en Culturele Rechten en Amnesty International de Slowaakse autoriteiten goed bekritisieren. Er zijn meer en meer gevallen gemeld in Slowakije verzetten tegen de residentie van de Roma in de centrale delen van steden, probeert over te dragen Roma-gemeenschappen aan de rand en isoleren. Vaker gebeurt het door scheidingsbarrières en leidt tot multi-etnische Roma enclaves. De Roma uitzetting als gevolg van de schuld op de elektriciteitsrekening (die vaak hoger zijn dan de sociale uitkeringen), soms zonder dat de alternatieve huisvesting, heeft nogal geworden gebruikelijk. Bovendien is volgens het European Roma Rights Center, in tegenstelling tot andere Europese landen, is er geen moratorium in Slowakije op gedwongen overbrenging in winter. Dus, in oktober 2012, de lokale autoriteiten gesloopt de kleine Roma nederzetting gebouwd tussen de stad Presov en het dorp Maly Saris. Tegelijkertijd tijd, de lokale autoriteiten van Kosice gesloopt illegale enclave gebouwen

121

en verdreven 150 Roma (63 kinderen onder hen) te Nizne Kapustniky. Volgens de recente informatie, vandaag in Slowakije zijn er bijna 700 van zoals Roma kraker arme nederzettingen, waar de mensen leven in geïmproviseerde gebouwen in onhygiënische omstandigheden, zonder wegen, riolering, water en verwarming. Meer dan 150 van hen zijn afhankelijk van de sloop. Het beleid ten aanzien van segregatie van de Roma is vooral duidelijk op het gebied van kleuter- en schoolonderwijs. Voorschools onderwijs van Roma-kinderen meestal in families uitgevoerd, omdat kleuterscholen vaak weigeren te accepteren. Als gevolg hiervan, wanneer deze kinderen in te voeren schoolgaande leeftijd, ze weten niet de Slowaakse taal goed genoeg en bijgevolg ingeschreven in aparte klassen of speciale scholen als verstandelijk gehandicapt. De Slowaakse regering is op zoek naar de situatie te verhelpen en het nemen van passende maatregelen. Het ministerie van Onderwijs van de SR heeft een verordening strikt verbod op segregatie goedgekeurd en toegewezen € 110.000 voor 2012/2013 academisch jaar voor het werken met studenten uit kansarme gezinnen. Er zijn nog steeds voorkomende gevallen van gedwongen sterilisatie van Roma-vrouwen.

Zo is in 2012 het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg heeft genomen drie gunstige beschikkingen op de juiste klachten. Extremistische sentimenten in Slowakije zijn ook alarmerend. De geregistreerde politie ongeveer 2.000 extremisten, de meeste van hen in de hoofdstedelijke regio. Racistische en nationalistische misdaden zijn vooral gericht tegen de nationale minderheden, de overgrote meeste zijn de Roma. Nationalistische sentimenten worden verspreid door de internetgemeenschap. Tijdens de eerste helft van 2013 de geïdentificeerde autoriteiten verschillende extremistische gevallen. Volgens deskundigen, de verkiezing van de ultra-rechtse radicale M.Kotleba als de gouverneur van Banskobystricky regio in november 2013, was een ernstig teken van onderschatting van het gevaar van extremisme in dit land, en ook gewezen op de duidelijke tekortkomingen in de aanpak van de "Roma" kwestie.

Opgemerkt moet worden dat de toegenomen aandacht van wetshandhavingsinstanties van Slowakije wordt besteed aan radicale groepen. De conceptie voor de strijd tegen

122

extremisme voor 2011-2014 wordt uitgevoerd, waarbij vooral van belang is gehecht aan de ontwikkeling van juridische mechanismen en een reeks maatregelen om

burgers te beschermen tegen de uitingen van extremisme.

Op hetzelfde moment, het Europees Comité inzake de voorkoming van foltering bekritiseert Slowakije als gevolg van de feiten van de Slowaakse politie misbruik van gedetineerden in

het moment van de arrestatie en tijdens gevangenisstraf. Het merendeel van de delicten worden gepleegd

door de ambtenaren van de lokale wetshandhavingsinstanties tegen Roma.

Verslagen over de activiteit van de vertegenwoordiger van Slowakije tot de Europese

Hof voor de Rechten van de Mens jaar bevestigen de Slowaakse Republiek hardnekkige

probleem met langdurige gerechtelijke procedures. Er zijn gevallen van lange termijn voorarrest zonder de presentatie van een lading.

Internationale organisaties en niet-gouvernementele mensenrechtenorganisaties ook aandacht besteden aan de strenge migratiebeleid van Slowakije. Sinds 1993, alleen

611 van de 57.000 aanvragers ontvangen asielzoekers in het land. Sinds januari

1, 2013 de wijzigingen van de SR wetboek van burgerlijke rechtsvordering zijn van kracht worden,
die advocaten van NGO's te vertegenwoordigen in rechtbanken kosteloos de belangen van vreemdelingen die asiel.

123

Slovenië

Lokale burgers en internationale mensenrechtenorganisaties blijven bezorgd over het probleem dat sedert sinds de tijd dat Slovenië werd onafhankelijk en beschouwt de burgers van de voormalige Socialistische

Federale Republiek Joegoslavië wier namen werden verwijderd uit de Sloveense Registreren van permanente bewoners in februari 1992. Meer dan 25 duizend personen die tot deze categorie wat neerkomt op ongeveer 200 duizend mensen niet aan hun vaste woon-of verblijfplaats te melden tijdig. De wijzigingen die in 2010 van de Wet op het gewiste onder druk van de Raad van Europa en de internationale mensenrechten-NGO's maakte het mogelijk voor een

deel van die mensen te worden erkend als houders van de status van personen die waren permanente inwoners van het land vóór 23 december 1990 (vóór houden de volksraadpleging over onafhankelijkheid) en dus om hun woonplaats te legaliseren.

Ondanks de inspanningen van de staat, tegenwoordig in Slovenië zijn er ongeveer 13 duizend "gewist" personen die niet hun status kan herstellen verschillende redenen. De maatregelen die in juni 2012 door het Europees Hof van de beslissing

Mensenrechten verplichten Ljubljana te betalen om een groep van 6 "gewist" personen die een

compensatie in het bedrag van € 150.000 voor de schade was een keerpunt in deze langlopende verhaal. Het was gebaseerd op het feit dat Slovenië

strijdig is met artikel 14 van het Europees Verdrag tot bescherming van de mens Rechten en de fundamentele vrijheden (betrekking op het verbod van discriminatie), als

evenals de rechten van "de gewiste" op eerbiediging van hun prive-en gezinsleven en

hun recht op rechtsbijstand. Daarnaast heeft het Europese Hof van Mensenrechten eiste dat Ljubljana moet, binnen een jaar, opgezet een compensatieregeling voor deze categorie van mensen.

Tegen het einde van juni 2013, de compensatieregeling niet was nog gewerkt uit. De Sloveense autoriteiten zijn van plan om een overeenkomstige factuur vast vóór het einde van 2013.

Op 5 juni 2013, minister van Binnenlandse Zaken van de Republiek Slovenië Gregor Virant aan de Raad van Europa een verslag voorgelegd over de genomen maatregelen door de Sloveense regering om het probleem van de "gewist" op te lossen. Een nieuw voorstel van Ljubljana voorziet dat alle "gewist" zullen worden betaald 30-40 euro voor elke maand vielen onder deze categorie. Burgers die vallen onder de maatregel omvatten die "gewist", die al een permanente verblijfsvergunning hebben geregistreerd, verworven burgerschap, of een poging gedaan om burgerschap (alle te verwerven in alle 8.000 personen).

De Roma-vraagstuk is nog niet verwijderd uit de agenda in Slovenië. De regering doet inspanningen om de rechten van de Roma te waarborgen die zijn geweest wonen in het Zuid-Oosten van Slovenië sinds 1940-1950. In overeenstemming met de Grondwet van het land deze etnische minderheid heeft speciale status en rechten. Echter, het proces van de uitvoering ervan is nog niet afgerond. Er zijn problemen bij het gebruik van de Roma hun moedertaal als communiceren met administratieve autoriteiten, of het krijgen van onderwijs. Volgens de ombudsman van Slovenië, gebieden dicht bewoond door de Roma meestal zonder elektriciteit en watervoorziening. Op gemeentelijk niveau in sommige gemeenschappen, kunnen de Roma niet worden gekozen om te werken in de administratieve autoriteiten, Dat is een schending van de wet op de gemeentelijke overheid. Amnesty International Slovenië registreert regelmatig gevallen van etnische discriminatie van de Roma in het dagelijks leven en wijst op het ontbreken van voorwaarden voor hun activiteiten van het dagelijks leven. Mensenrechtenorganisaties blijven de situatie van migrerende volgen werknemers (voornamelijk uit de voormalige SFRJ) in Slovenië. De meest voorkomende schendingen onder meer gevallen waarin de salarissen niet worden betaald aan hen of een vertraging van vele maanden, en wanneer ze worden afgevuurd zonder voorafgaande ingebrekestelling, alsmede de gebrek aan sociale garanties. Volgens de instellingen voor de mensenrechten, het land ontbreekt een duidelijk juridisch base die willekeur uitsluit door werkgevers jegens migrerende

Finland

Internationale organisaties, nationaal en internationaal toezicht mechanismen, NGO's en media in het algemeen positief over de mate waarin beoordelen

mensenrechten en fundamentele vrijheden worden beschermd in Finland.

Volgens deskundigen van de mensenrechten, in Finland dringende en de meest veel voorkomende problemen op het gebied van de mensenrechten zijn de volgende:

-

gerechtelijke procedures zijn te lang, evenals de periode tussen arresteren en opladen, en geen advocaat is voorzien bij de zogenaamde "Lichte vergrijpen";

-

slechte situatie met accommodatie voor asielzoekers, inclusief zwangere vrouwen en minderjarigen;

-

bescherming van de rechten van personen naar de verplichte psychiatrische zorg is onvoldoende;

-

huiselijk geweld, met name tegen vrouwen en kinderen, heeft een hoge tarieven en is vrij latent;

-

de Internationale Arbeidsorganisatie Verdrag nr. 169 niet heeft geratificeerd;

-

bedenkingen bij het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke Rechten als van 1966 (paragraaf 7 van artikel 14 en para.1 van artikel 20) blijven;

-

bescherming van de rechten van de inheemse Saami meestal in het gebied van hun economische activiteiten is onvoldoende;

-

er is discriminatie van etnische en taalkundige minderheden, in het bijzonder van de Roma, Somalische en de Russische sprekende mensen;

-

het ontbreken van statistische gezien de etnische samenstelling maakt het moeilijk om een onpartijdige beoordeling van het te geven aan welke rechten van die groepen worden beschermd;

-

tekortkomingen van statistieken over kwesties met betrekking tot geweld tegen

127

Statistieken dat is ontstaan door de politie van Finland sinds 2009 toont de intensivering van racistische en xenofobe tendensen in de Finse samenleving.

Bevordering van racisme in Internet komt vaak voor, met inbegrip van het posten verklaringen

door bepaalde politici. Ten minste twee rechterlijke uitspraken over de kwestie tegen leden

van de gemeenteraden van Lappeenranta, namelijk F. Van Wonterghem en Kontiolahti M. Hiltunen, werden aangekondigd. In 2012 H. Eronen, een assistent van

een parlements lid, grapte dat buitenlanders en minderheden kan worden verplicht om

dragen badges te maken het makkelijker voor de politie om ze te identificeren. Ze verliet als een

resultaat van grootschalige publieke veroordeling.

"Save the Children van Finland", een Finse publieke organisatie, vertelt over grootschalige proliferatie, bijna dag-tot-dag praktijk, van racisme en vreemdelingenhaat

tegen kinderen van migranten. Zij hebben voornamelijk betrekking op vernederende en agressieve

commentaar op scholen en straten.

Uitingen van onverdraagzaamheid betreffen niet alleen de minderheden, maar ook die

die hen beschermen. In januari 2013, in Jyväskylä tijdens een presentatie van het boek

"De Finse Far-right", werden de auteurs aangevallen met een mes, wanneer het om veiligheid

bewakers raakten gewond. Op 10 maart 2013 heeft de Helsingin Sanomat, dat is een belangrijke

krant, gepubliceerd materiaal over bedreigingen waarin experts en onderzoekers gespecialiseerd in de bescherming van de rechten en belangen van migranten herhaaldelijk ontvangen.

Het verslag over Finland door de Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI), afgegeven op 9 juli 2013, na de vierde controle cyclus opgemerkt ernstige problemen in dit gebied in Finland. Vooral zwakte van nationale organen en mechanismen, waaronder de Finse mensenrechten Ombudsman voor minderheden, het adviesorgaan voor etnische relaties, de Nationaal Discriminatie Tribunaal. Volgens de samenvatting van de ECRI, rassendiscriminatie en vreemdelingenhaat niet vervagen in Finland. Het verslag benadrukt dat de activiteiten van De Ware Finnen, een extreem-rechtse partij die werkzaam zijn in

het Parlement, speelde een zekere rol bij het bevorderen van dergelijke tendensen.

128

De arbeidsmarkt discriminatie van vrouwen, met inbegrip van verschillende salarissen

mannen en vrouwen voor gelijk werk (op dit moment de "vrouwelijke euro" bedraagt

84 procent). Weigeringen om arbeidsovereenkomsten of beperkingen van voorwaarden te vernieuwen

daarvan, alsmede gevallen van illegale vuren wegens zwangerschap of bevalling zijn vrij

vaak.

Het probleem dat seksueel misbruik latent blijven grotendeels is kenmerkend voor Finland.

De kwestie van de krant Helsingin Sanomat ingang van 13 mei 2013,

Inclusief gedetailleerde informatie over strafrechtelijke sancties te vergelijken straffen voor

seksueel misbruik en diefstallen. Hij wees erop dat rechters de neiging werkelijke opleggen

gevangenisstraf en boetes van duizenden euro's voor vermogensdelicten (bijvoorbeeld

€ 13.000 voor 7 illegaal gevangen taimens, gevangenisstraf en 50 duizend euro voor illegale ontmanteling van museum rails en een poging om hen te varen), terwijl geschorst gevangenisstraf en kleine boetes voor misdaden zouden kunnen worden opgelegd

tegen de persoon. Het beschreef de volgende voorbeelden van zinnen: voor reguliere

intimidatie door een 66-jarige relatieve richting van een kind van 10 jaar oud tijdens een ja -

minder dan twee jaar geschorst gevangenisstraf en een taakstraf, want seksueel misbruik van een 15-jarige meisje dat de dader leerde kennen via het internet -

minder dan 2 jaar geschorst gevangenisstraf en een taakstraf plus

€ 3.000 voor morele schade, want meerdere seksuele misbruik van een 14-jarige meisje die zwaar dronken was - minder dan 2 jaar geschorst gevangenisstraf en taakstraf plus een boete van € 5000 (het meisje ondergaan psychiatrische behandeling als gevolg van het letsel).

Het VN-Mensenrechtencomite uit zijn bezorgdheid over het feit dat in Finland vrouwen die slachtoffers van mensenhandel werd niet door de beschouwde Politie en immigratie-autoriteiten als slachtoffers van misdrijven, maar als getuigen alleen

zonder de juiste bescherming en bijstand van de staat.

Het VN-Comite voor de uitbanning van discriminatie van vrouwen

eerder opgemerkt dat een van de factoren, welke maatregelen genomen om tegen te gaan maken

129

misdaden tegen vrouwen niet effectief genoeg is, is dat in Finland dergelijke misdrijven

niet als uitingen van discriminatie en die herkende de focus is alleen op het strafrechtelijke aspect wet van het probleem, zonder inachtneming van de sociale.

Extreem hoge tarieven van kinderen die opgevoed worden uit hun families blijft een ernstig probleem in Finland. Volgens de officiële statistieken, hun nummer was 17409. Het wordt regelmatig benadrukt dat de omvang van de financiering en

het aantal medewerkers voor maatschappelijk werk met kinderen zijn onvoldoende in aantal

gemeenten. Volgens de door de Yle TV en Radio informatie

Bedrijf in 29 juli 2012, de belasting van een maatschappelijk werker is 120 kinderen per een werker.

Volgens de ECRI deskundigen, Russisch-sprekers die zijn het tweede minderheid volgens hun nummer (de ECRI zegt dat meer dan 51.000 mensen) vormen een aparte categorie van mensen die "meervoudige discriminatie" worden geconfronteerd.

Russisch-sprekenden die in Finland wonen vaak het slachtoffer van vooroordelen geworden

en negatieve houding in het dagelijks leven. In 2013 was het in 2012 in de eerste plaats

benadrukt dat discriminatie op de arbeidsmarkt gebruikelijk was. Het verslag van het verslag

ECRI in juli merkte een hoge werkloosheid onder de Russische sprekende inwoners van Finland en ernstige problemen met werk voor kandidaten met Russische familie namen (zelfs als ze zijn geboren in Finland en weet Finse goed genoeg). Hij constateerde gevallen waarin Russen werden geweigerd bankdiensten omdat

zij werden verondersteld te baseren op de etnische achtergrond te worden betrokken bij geld witwassen.

De Russischtalige inwoners van Finland zijn een van de groepen die vaak beweren dat ze gediscrimineerd. Russen rang de tweede na de Roma op basis van het aantal aanvragen tot de Ombudsdienst voor Minderheden. Het verslag van de Raad van Europa Commissaris voor de Mensenrechten

N. Muižnieks ingang van 25 september 2012, toont, is er geen advies mechanisme voor dialoog tussen deze groep mensen en instanties ", die

zou de huidige problemen en de maatregelen die nodig zijn om ze op te lossen "te beschrijven.

130

Frankrijk

In het algemeen is de meerderheid van de deskundigen en NGO's schatten de situatie in de gebied van de mensenrechten in Frankrijk als remanent gunstig voor het moment, maar gekenmerkt door het versterken van duidelijk negatieve trends. Frankrijk wordt regelmatig bekritiseerd door de nationale en internationale structuren mensenrechten. In de afgelopen jaren Parijs was vele malen een verdachte en zijn gevallen verloren in het Europees Hof voor de Rechten.

De Franse overheid beleid om de toenemende dreiging van illegale tegen te gaan immigratie is sterk bekritiseerd door de mensenrechten gemeenschap. Volgens tal van mensenrechten-NGO's de Franse wetgeving op het gebied van immigratie en het recht op asiel en de rechtshandhaving niet reageren aan de internationale normen op het gebied van de mensenrechten.

De gevallen van wrede behandeling van illegale immigranten (en juridische immigranten en Franse burgers van niet-Europese afkomst) door de politie Regelmatig worden geregistreerd. De identiteitscontroles van deze personen worden geoefend onredelijk vaak en ze worden vaak gedaan op grond van hun 'etnische fenotype ".

De activisten mensenrechten, in het bijzonder de "Vereniging van de bijstand aan personen zonder papieren ", klagen dat tot 10 duizend mensen zijn opgepakt en geplaatst in de bullpen (vaak zonder de mogelijkheid van tijdige toegang tot advocaten en hun familieleden) bij de Parijse luchthavens per jaar. Het decreet,

die verscheen tijdens de Arabische Lente en de betrokken detentie van migranten uit Noord-Afrika in het vooronderzoek centra op de grens (groepen van meer dan 10 personen) voor de gehele periode van behandeling van hun aanvragen tot inschrijving

aan de Franse grondgebied, werd grotendeels bekritiseerd. Volgens de mensenrechten

activisten de procedure van repatriëring van illegale immigranten blijft vernederende en zelfs wreed. In 2012 alleen zij afgeschaft onder druk van de mensenrechten-NGO's de voorlopige hechtenis met betrekking tot de detentie van gezinnen met

131

jonge kinderen wachten op deportatie (deze maatregel werd vervangen door een pand de jurisdictie hangende het proces), die van kracht was gedurende vele jaren niet te verlaten.

De mensenrechtenactivisten zeggen dat immigranten die naar het land worden vaak beroofd van een kans voor de hervestiging en integratie. Onder Franse wetgeving elke aanvrager van de vluchtelingenstatus heeft recht op een gratis accommodatie voor drie maanden (een gemeenschappelijke periode verwerken van dergelijke beweert). In werkelijkheid, mensen die de status van vluchteling toe te voegen aan het leger van daklozen. In juli 2012, in Lyon op initiatief van de lokale prefectuur een sterke stijging van grootschalige uitzettingen van illegaal bezette gebouwen en van de vernietiging van tijdelijke kampen plaatsvonden. Een vraag over wat te doen met de uitgezette mensen, van wie de meerderheid waren de illegale immigranten, werd niet besproken.

De in 2010 genomen voor de uitwijzing van de illegale Roemeense maatregelen en Bulgaarse Roma uit het land maakte een brede weerklank. De Europese Commissie en de Raad van Europa het optreden van de scherp veroordeeld Franse autoriteiten, hen te beschuldigen van het schenden van het recht op vrijheid van beweging. De Franse mensenrechtenactivisten benadrukt dat beslissingen met betrekking tot de uitzetting van Roma werden "automatisch en zonder onderscheid." genomen Een illegale Roma deportatie en eliminatie van hun illegale nederzettingen campagne werd uitgevoerd tussen juni en augustus 2013 (10.000 Roma uitgevoerd gedeporteerd werden in de eerste helft van 2013).

Een Franse NGO "Het hoogste orgaan voor de bestrijding van discriminatie en verdedigen van gelijke rechten" benadrukte dat de repatriëring toelage verstrekt aan Roma die waren de EU-burgers (300 euro voor een volwassene en 100 euro voor een kind) was kleiner dan die van de niet-EU-burgers (2.000 euro voor een volwassene en 500-1.000 euro voor een kind).

Een traditionele voorwerp van kritiek van de Franse mensenrechtenactivisten was de justitiële en politieke systeem. De meest serieuze vorderingen betreffen nog steeds slecht behandeling van gedetineerden en gevangenen, onterechte vertragingen in het onderzoek, beperking van de toegang van advocaten om de verdachten of de materialen van

onderzoek.

Amnesty International wijst op de talrijke gevallen van mishandeling van gedetineerden en de onderzochte personen waarvan sommige de dood tot gevolg. Deze gevallen worden langzaam en niet onpartijdig onderzocht. De rechten van de mens

activisten zijn van mening dat Frankrijk in strijd vaak het Europees Verdrag voor de

verbod op foltering en andere vormen van mishandeling van gedetineerden, protesteren de straffeloosheid

van de Franse wetshandhavers en justitiële vooringenomenheid.

Op 14 oktober 2010, Frankrijk verloor de zaak in het EVRM, dat geleverd een oordeel over de inconsequenties van de Franse wet met de "eisen van een eerlijk proces ". Eerder, in 1992, 1999, 2004 en 2009, het EVRM geleverd vonnissen tegen Frankrijk met betrekking tot de schending van artikel 3 van het Europees

Verdrag inzake de rechten van de mens met betrekking tot onmenselijke en ontorende behandeling van

gevangenen. In 2006, het EVRM beschuldigde Frankrijk van "schending van het recht op leven"

in verband met de dood van een gevangene in zijn cel.

De toestand van de Franse boetedoening systeem blijft heel problematisch.

Als gevolg van overvolle, overbevolkte en onhygiënische omstandigheden gevangenis en de

preventieve hechtenis cellen zijn vermoedelijk de ergste zijn in vergelijking met die in andere West-Europese landen voor vele jaren. Dit is met name

vermeld in de verslagen van het Europees Comité inzake de voorkoming van Foltering van de Raad van Europa voor 2006, 2008 en 2010.

Er is een groeiende bezorgdheid van de mensenrechtenorganisaties over de consistente toename van xenofobie, racisme en antisemitisme in Frankrijk.

De Franse Nationale adviescommissie mensenrechten

(CNCDH) merkte op dat vanaf 2010 het niveau van de tolerantie van de Franse samenleving werd steeds kleiner. Het verslag van de Commissie voor 2012 omvat de

verontrustende gegevens van opiniepeilingen volgens welke 55 procent van de Franse

beschouwen moslims om een sociale groep los van de maatschappij, met 69 procent zijn

respondenten van mening dat er "te veel immigranten" in Frankrijk (22 per cent meer dan in 2009). 73 procent gelooft dat de meeste migranten

komen om het land te "parasiet op zijn sociaal systeem", 56 procent zeker weet dat immigranten niet integreren in de Franse samenleving.

Volgens het Franse ministerie van Binnenlandse Zaken, het totale aantal racistische, anti-moslim en anti-semitische uitingen opgeheven in 2012 ten opzichte van 2011 met 23 procent.

Het aantal vijandige acties tegen moslims drastisch verhoogd - door 34 procent. Volgens de NGO "Collectif Contre l'islamophobie", in 2011 en 2012 talrijke gevallen van ontheiliging van begraafplaatsen, culturele centra en moskeeën, doodsb bedreigingen, verontwaardiging over de Koran en andere dergelijke acties waren geregistreerd.

We zijn getuige van een stijging van het antisemitisme in Frankrijk (het aantal anti-Antisemitische uitingen steeg in 2012 met 58 procent), die wordt gevoed door verergering van het Midden-Oosten problemen. Specifieke gevallen zijn gedocumenteerd door

de "Franse dienst voor de bescherming van de joodse gemeenschap" om de Vertegenwoordiger van de Raad van de Joden in Frankrijk. Uit de statistieken blijkt de Raad

beruchte schietpartij van Joodse kinderen in Toulouse door een islamitische fanaticus

M. Merah maart 2012 werd in zekere zin een katalysator voor antisemitische manifestaties. Eind mei 2012, 268 gevallen werden geregistreerd, 78 daarvan waren bijzonder ernstige misdrijven (rellen en geweld) en 190 gevallen van intimidatie.

Typische voorbeelden: drie joodse tieners werden geslagen in juni 2012 door een bende van jongeren van Arabische (Noord-Afrikaanse) afkomst in Villeurbanne,

een Joodse jongen werd geslagen door twee Fransen van Arabische afkomst in de trein Toulon-

Lyon omdat ze hoorden Joodse namen genoemd terwijl hij spreken over de telefoon.

De CNCDDH aanbevelingen met betrekking tot de vermindering van de xenofobe gevoelens in de samenleving zijn: de invoering van de "mensenrechten" als een verplicht vak op scholen, de ontwikkeling van innovatieve training methoden gericht op het verhogen van het niveau van de tolerantie in onderwijsinstellingen;

oprichting van een speciaal bureau voor de gevallen van xenofobie en raciale bewaken

intolerantie manifestatie in Internet.

De Franse mensenrechtenactivisten wijzen erop dat de autoriteiten meestal niet aandacht te besteden aan "talrijke gevallen van geweld", de menselijke waardigheid vernedering op de

grond van ras, etnische afkomst en religie, ontheiliging van de christelijke cultusplaatsen

en kwalificeren ze als misdrijven van gemeen recht.
In de afgelopen jaren de mensenrechten organisaties besteden steeds vaker aandacht aan de gevallen van schending van de vrijheid van meningsuiting, de vrijheid van meningsuiting en massamedia. Een van de meest resonante gevallen is de vervolging van journalist Ch. GREBERT op beschuldiging van laster tegen de burgemeester van Puteaux. In zijn artikel in "Le Figaro" van 20 oktober 2011, Ch. GREBERT beschuldigde de burgemeester van verduistering geven van de juiste bewijs. Maar de gemeenteraad, volgens de mensenrechtenactivisten, kreeg een pak bij wet door de druk op rechters en de journalist werd veroordeeld op 4 september 2012, tot een boete van 1500 Euro - dit feit werd geschat als een openlijke schending van de vrijheid van spraak.
De zaak van "Le Nouvel Observateur" in Marseille werd een klassieker. Op 7 juni 2012, het stadsbestuur de distributie van verboden een nieuwe uitgave van de krant vanwege het feit dat het beweerdelijk onwettige propaganda aan de vooravond van de parlementsverkiezingen. Volgens de beslissing van de gemeenteraad, het artikel "Carlotti, Hollande's all-in" was van een promotioneel karakter. Maar NGO's wijzen erop dat het Franse recht "de stilte dag" kwam niet eerder dan 9 juni 2012. De beslissing van de autoriteiten Marseille 'werd gekwalificeerd als een schending van de wettige rechten van de verkiezingscampagne als geweld van de vrijheid van meningsuiting en de persvrijheid.
In 1999 en 2009, maart 2013 (een beroemd geval van E.Eon versus Frankrijk) het EVRM beschuldigde Frankrijk van schending van de vrijheid van meningsuiting.
De mensenrechtenactivisten hebben kritiek op de pogingen van de autoriteiten om te zetten onder strikte controle op het internet. Het profiel NGO's wijzen erop dat de relevante Franse autoriteiten proberen het beroemde geval van de terroristische M. Merah gebruiken in een

proberen om het recht om de e-mail correspondentie controleren institutionaliseren, creëren speciale "vallen" en websites blokkeren, die naar hun mening een extremist inhoud.
Een nieuw schandaal in dit gebied werd uitgelokt door de bekendmaking in het krant "Le Monde" van 5 juni 2013, van een artikel waarin werd gemeld dat

de Franse speciale diensten praktijk, alsmede de grootschalige af luister praktijken en "Voorraad vorming" van metadata. Informatie van de journalisten werd impliciet bevestigd door een aantal gepensioneerde Franse hoog niveau geheime dienst. In mei 2013 een wet op de legalisatie van het homohuwelijk en erkenning van het recht van de koppels van hetzelfde geslacht om kinderen te adopteren is vastgesteld in Frankrijk. In de nationale mensenrechtengemeenschap mening de regering van het land ruw negeerde het oogpunt van vele aanhangers van traditionele familie waarden die deelnamen aan ongekend door het aantal van hun deelnemers (tot een miljoen personen) protest rally's. In sommige gevallen de politie geweld uiteengedreven demonstranten, gebruikt disproportioneel geweld. De supporters van de traditionele huwelijken werden vaak gearresteerd voor het dragen van symbolen belichamen familie (afbeelding vrouw een man en). Sommige activisten gearresteerd, in het bijzonder N.Bernard-Bussa, volgens zijn kameraden in de armen, werden onder gezet psychologische en fysieke druk. In tegenstelling tot de Franse grondwet en artikel 9 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens de Franse autoriteiten dwongen de burgemeesters aan registreren homohuwelijk. Met name op 18 oktober 2013 de Constitutionele Raad van Frankrijk het recht om de reservering te gebruiken ontzegd "Aan de vrijheid van geweten 'waarmee ze wilden hun macht te delegeren aan dergelijke huwelijken registreren om hun plaatsvervangers. Volgens de mensenrechtenactivisten deze beslissing van de Grondwettelijke Raad in strijd met de rechten van de burgers.

Kroatië

De situatie met de bescherming van de mensenrechten in de Republiek Kroatië is relatief positief, in vergelijking met enkele andere EU-lidstaten. In inachtneming van de Grondwet, internationale verdragen ondertekend en geratificeerd door Kroatië zijn opgenomen in het wetgevings-systeem en voorrang over de nationale wetgeving. Rechtbanken hebben het recht om direct te solliciteren internationale overeenkomsten bij het overwegen van geschillen in verband met de bescherming van mensenrechten.

Het gemiddelde aantal burgers dat de claims over indienen schending van de mensenrechten in Kroatië met de Ombudsman per jaar is ongeveer twee duizend. Het grootste deel van de klachten zijn beweringen over het werk van de gerechtelijk systeem (25 procent), de situatie van gevangenen (20 procent) en werkgelegenheid relaties (8 procent).

Volgens de Kroatische mensenrechtenactivisten, ernstige problemen bestaan in penitentiaire inrichtingen van Kroatië. Overbevolking van de gevangenen (in gemiddelde

35 procent meer dan de geschatte capaciteit, en in sommige steden - tweemaal meer), onvoldoende medische, in het bijzonder, psychiatrische hulp, en slechte leefomstandigheden

omstandigheden in de cellen zijn gemeengoed geworden.

Problemen regelmatig voordoen in gebieden zoals de vrijheid van meningsuiting en Massamedia (directe inmenging van machtige instanties in de activiteiten van Massamedia wordt gemeld op regionaal niveau), corruptie (betrokkenheid van de top

staatslieden in de corruptie regelingen is geregistreerd), geweld binnen het gezin (tot

20 procent van het totale aantal moorden in het land), seksueel misbruik van vrouwen, waaronder seksuele intimidatie door werkgevers (in het bijzonder, in textiel,

leerlooierij en handel industrieën), raciale intolerantie (antisemitisme, anti-Servische

neigingen) en illegaal gebruik van kinderarbeid.

Volgens het onderzoek door mensenrechtenorganisaties, is er seksdiscriminatie. In het bijzonder, salarissen van vrouwen minder door

Pagina 137

137

9,8 procent en pensioenen zijn minder met 25 procent dan die welke zij aan de Kroatische mannen.

Mensenrechtenactivisten mee dat in Kroatië is er een groei van de gevallen met betrekking tot het aanzetten van haat jegens de Servische levende minderheid in dit

land. In het bijzonder valt op eigendommen van de Serviërs en "anti-Cyrrillisch "campagnes blijven worden geregistreerd.

Page 138

138

Tsjechische Republiek

Echter de situatie met de bescherming van de mensenrechten in de Tsjechische Republiek blijft vrij rustig in het algemeen, zijn er een paar zaken in dit gebied, die

regelmatig trekken kritiek en bezorgdheid van de nationale en internationale mensenrechtenorganisaties gemeenschappen.

De Roma-vraagstuk blijft de meest urgente probleem en heeft niet zijn opgelost. De situatie van het grootste deel van de Roma-bevolking van de Tsjechische

Republiek is natuurlijk moeilijk (volgens verschillende evaluaties er ongeveer van 200 tot 300 duizend Roma in het grondgebied van de staat). Het meest een deel van de lokale Roma onder de categorie van de zogenaamde "sociaal vallen uitgesloten ": ze hebben geen vast dienstverband hebben, leven meestal ten koste van de sociale uitkeringen, in veel regio's van Tsjechië zijn er "gesloten" wijken (Getto's), die worden gekenmerkt door armoede en een hoog niveau van criminalisering.

Autoriteiten proberen om maatregelen te nemen om deze situatie recht te trekken. In 2010 is de regering van Tsjechië heeft het nationaal plan van maatregelen met betrekking tot de problemen

van inclusief onderwijs en gericht op het aanpakken van het probleem van het onderwijs van

Roma-kinderen en kinderen met speciale behoeften. In het najaar van 2011 heeft de overheid

de strategie voor de bestrijding van sociale uitsluiting welke sleutel specificceert aangenomen

richtingen van de inspanningen: veiligheid, huisvesting, sociale diensten, gezin en gezondheid,

onderwijs, werkgelegenheid en sociale uitkeringen, de regionale ontwikkeling. Hoewel in

praktijk al die maatregelen nog niet in geslaagd om het probleem in principe opgelost.

Commissaris voor de Mensenrechten van de Raad van Europa N. Muižnieks opgemerkt

in februari 2013 in zijn periodieke verslag, dat "ondanks de acties en initiatieven van de

Tsjechische autoriteiten, is er veel te doen voor het ongedaan maken van de publieke afkeer van Roma ".

Het genoemde rapport van N. Muižnieks vermeldt dat het aantal gevallen waarin Roma-kinderen worden gescheiden en gedwongen om te studeren in de scholen voor kinderen met

lichte verstandelijke handicap, is nog steeds groot, hoewel het EVRM herhaaldelijk veroordeeld

Tsjechië voor deze acties. De Commissaris heeft ook aandacht besteed aan

het feit dat de vertegenwoordigers van de Roma-gemeenschappen in de Tsjechische Republiek
rang de eerste onder slachtoffers van racistische misdrijven en "is het noodzakelijk om te combineren
maatregelen ter bestrijding van dit fenomeen met effectieve werk te zijn
uitgevoerd door daarvoor bevoegde organen om te zoeken naar en te straffen
daders, en droeg
met uitwerking van politieke uitspraken veroordelen dergelijke misdaden ".
Het rapport van de CE-commissaris herhaalt ook het probleem dat niet heeft
is toch opgelost door de Tsjechen en betreft de verwijdering van de varkenshouderij
in de stad van Lety (Strakonice district), die werd gebouwd op de plaats van de
voormalige nazi-concentratiekamp, waar veel Roma verloren hun leven tijdens
Tweede Wereldoorlog en op de plaats waar een herinnering worden opgericht.
De Mensenrechtenraad van de VN houdt ook toezicht op de Roma-kwestie in de
Tsjechische Republiek. Zij merkt problemen bij de toegang van de Roma-
bevolking van de
land naar school onderwijs, manifestaties van sociale discriminatie en
vreemdelingenhaat, gedwongen sterilisatie van Roma-vrouwen in sommige
Tsjechische regio's.
Mensenrechtenactivisten vestigen de aandacht op het feit dat personen met
lichamelijke handicap en personen met een handicap niet worden voorzien van
overeenkomstige
levensomstandigheden voor de volledige in Tsjechië: meer dan 60 duizend zijn
bewaard in speciale sociale instellingen, en ongeveer de helft van hen zijn volledig
of
gedeeltelijk "uitgesloten" uit het openbare leven, beroofd van
handelingsbekwaamheid en eigenlijk
onder "huisarrest" geplaatst. Hoewel wordt erkend dat het Burgerlijk Wetboek
aangaan
werking op 1 januari 2014, is om de situatie te herstellen naar een grote mate
zorgen zijn
geuit dat geen voorbereiding uit voor dit plaatsvindt "over de sites", en dus de
situatie van deze categorie personen is het onwaarschijnlijk om beter te worden.
Amnesty International NGO vestigt de aandacht op "de alarmerende en voor de
hand liggende
trend "van de groei van extremistische en racistische tendensen in de Tsjechische
Republiek.
Bij wijze van illustratie grootschalige protesten en marsen tegen Roma in
Varnsdorf (augustus-september 2011), Duchcov (mei-juli 2013), Ceske
Budejovice (juni-juli 2013), en etc worden genoemd. President van het land
M. Zeman krachtig veroordeeld dergelijke nationalistische protesten.

De opgesteld door het ministerie van Binnenlandse Zaken van de 2012 samenvattend verslag

Tsjechië toont een drie-voudige toename van antisemitisme manifestaties ten opzichte van de vorige verslagperiode.

Deskundigen Mensenrechten bekritiseren plaatsing van vluchtelingen die naar de Tsjechische

Republiek in speciale kampen (leefomstandigheden, gebrek aan doeltreffende wetgevende

mechanismen die het mogelijk maken om de tijd van het verblijf van de vluchtelingen in de kampen te verminderen),

levensomstandigheden van gedetineerden in gevangenissen (overbevolking), mishandeling van

gevangenen, en de vaak gebrek aan elementaire hygiëne producten in penitentiaire vestigingen.

Pagina 141

141

Zweden

Mensenrechtensituatie in Zweden, ondanks de positieve ontwikkeling, is nog gekenmerkt door een aantal alarmerende trends.

Allereerst mensenrechtendeskundigen enkel uit overtredingen op het gebied van mensenrechten door Zweden, door zijn inwoners tegen de toenemende aantal immigranten, en door immigranten zelf. Specifieke schendingen van de rechten en vrijheden onder meer gevallen van vreemdelingenhaat, intolerantie, en diverse vormen

van discriminatie van bevolkingsgroepen (vrouwen, immigranten, en nationale minderheden).

Het aantal claims tegen Zweden die voor het Europese Hof rechten van de mens stijgt (op dit moment, 732 klachten, 52 aanklachten).

Ondanks politiek gemotiveerde weigering tot uitlevering aan Rusland personen beschuldigd van het plegen van misdrijven op zijn grondgebied, in sommige situaties de Zweedse

Overheid behandelt soortgelijke problemen in eigen land vast, vooral betreffende niet-Europeanen, verwijzend naar "een bedreiging voor de nationale veiligheid

belangen ". Deze aanpak werd bewezen tijdens detentie (niet-schuldig, als de onderzoek bleek toen) mensen als onderdeel van operatie voor terreur aanslagen preventie in Göteborg, in november 2010 en september 2011.

Positie van Stockholm over de detentie van twee Zweedse burgers van Somalische afkomst in 2012, in Djibouti, is dubbelzinnig, ze werden ondervraagd gedurende enkele maanden door de Amerikaanse politie en vervolgens overgedragen aan de

Verenigde Staten, waar ze werden beschuldigd van terrorisme, onder meer op basis van technische

bewijskracht stichting die door de Zweedse veiligheidsdienst, en ze kunnen

geconfronteerd met een levenslange gevangenisstraf.

Aan het begin van 2013, ingediend Zweedse islamitische organisaties een alternatief rapport aan de VN-Comite voor de uitbanning van rassendiscriminatie Discriminatie (CERD). Het bevat met name voorstellen om de rechten te versterken van moslims binnen het kader van terrorismebestrijding, om segregatie op de woningmarkt te overbruggen

142

en het oplossen van islamofobe problemen in de samenleving.

EVRM, de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, de VN

Comite tegen foltering, en internationale mensenrechtenorganisaties bekritisieren Zweedse autoriteiten voor het op grote schaal toegepast praktijk van deportatie van

vluchtelingen naar hun land van herkomst, met inbegrip van de zieken, de minderjarigen, en journalisten,

inwoners van Servië, Irak, Iran, Afghanistan, Marokko, Eritrea, Ethiopië, ondanks gewapende conflicten daar en voor de hand liggende gevaar van vervolging in hun land,

waaronder marteling en gevangenschap. In het bijzonder Comite tegen de VN Marteling in haar recente rapport heeft erkend 19 deportaties als ongegrond.

Het proces van uitzetting naar Italië van minderjarige vluchtelingen (in 2012 - meer dan 100 kinderen) die naar Europa komen alleen en voor aankomst naar Zweden steek de Italiaanse grens, waar ze worden vingerafdrukken. De Zweedse immigratie autoriteiten gelijk vingerafdrukken en een toevluchtsoord verzoek en deporteren van vluchtelingen naar de land van eerste binnenkomst.

Het VN-Comite voor de uitbanning van rassendiscriminatie veroordeelt het Zweedse beleid ten aanzien van nationale minderheden en immigranten

omdat Stockholm vaak weigert verblijfsvergunningen aan personen die het echt nodig een

toevluchtsoord (voorrang voor politieke motieven), en een onbeduidend deel van de gevallen

met betrekking tot haatmisdrijven en raciale en etnische discriminatie van vluchtelingen / migranten

(In de eerste plaats, op de arbeidsmarkt en de sociale sfeer) komen te vallen en alle meer aan overtuiging. De Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI) roept de Zweedse regering om een plan te overbruggen behuizing vast segregatie van de bevolking en de vereenvoudiging van de procedures voor de hereniging van gezinnen.

In de rechtbanken, criminelen-immigranten, in de regel, krijgen zwaardere straffen dan

etnische Zweden. Meer dan 40 procent van de immigranten denken dat hun rechten zijn geschonden; onder niet-Europeanen is dit aantal hoger. Significant verschil tussen het niveau van de werkloosheid onder de autochtone bevolking en immigranten is een van de grootste in de OESO-landen (8 procent onder

143

Koolrapen, 25 procent onder immigranten). Het niveau van de vertegenwoordiging van immigranten

in top management is nog steeds vrij laag - van 6 tot 10 procent in verschillende industrieën (wanneer zij vertegenwoordigen 20 procent van de werkzame). Niet-Europese

allochtonen vinden het moeilijk om accommodatie te vinden.

Zweedse publieke opinie bekritiseert woonomstandigheden van de personen die een aanvraag voor een toevluchtsoord en die tijdens de onderzoeksprocedure soms voor

een aantal jaren hebben in een omgeving dicht bij gevangenis te leven.

Bekende problemen bij de arbeidsmigratie sfeer zijn nog steeds acuut in Zweden. Bijvoorbeeld, in het land zijn er veel bessen plukkers van het Centraal en Oost-Europa en Azië, die zijn vaak verstoken van elementaire hygiëne voorwaarden, woonplaats, en soms volledige betaling.

In vergelijking met 2011, in 2012 de activiteit van rechts extreme organisaties toegenomen, in de eerste plaats, Nazi "Partij van de Zweden" (Svenskarnas

parti). Er is een toename in populariteit organisaties (meer dan 15) bezig propaganda van raciale, biechtstoel, en nationale intolerantie. In 2009-2012, de aantal websites die zich bezighouden met propaganda van xenofobie en godsdienstige

intolerantie verdubbeld (tot 16.000).

In februari 2013, de Internationale Arbeidsorganisatie (ILO) heeft besloten dat de Zweedse arbeidswetgeving (over de mogelijkheid voor de vakbonden van toepassing

conflict maatregelen om collectieve overeenkomsten met buitenlandse bedrijven maken alleen als

deze bedrijven bieden betere voorwaarden voor werknemers dan thuis)

tegensprekt

internationale verdragen inzake vakbonden en in strijd met de fundamentele menselijke

rechten in het beroepsleven. In 2013 heeft de Europese Commissie herhaalde ook (na

2010) zijn kritiek in de richting van de Zweedse arbeidswetgeving voorziet in tijdelijke

werkgelegenheid ("onbeperkte periode van tijdelijke werkgelegenheid") als strijdig met de

EU-richtlijn en riep de regering om maatregelen te nemen voor het verminderen mogelijkheden van werkgevers op dit gebied.

De Raad van Europa en een aantal van de internationale mensenrechten organisaties merken dat in Zweden niet genoeg inspanningen genomen ter uitvoering

144

bepalingen in de Raad 2008 Raamverdrag van Europa van bedongen voor de bescherming van nationale minderheden. Met name de bevindingen van de Raadgevend Comite voor het Kaderverdrag inzake de bescherming van Nationale Minderheden (FCNM) van 23 mei 2013, opgesteld in het 3e cyclus land bezoek (toezicht op de uitvoering van het FCNM) bevatten ongeveer tien aanbevelingen aan de Zweedse autoriteiten, waarvan sommige vereisen "Onmiddellijke actie": de inspanningen op de daadwerkelijke uitvoering van het verbeteren

Act 2009 inzake nationale minderheden en nationale minderheid Talen aan de gemeentelijk niveau; specifieke maatregelen om de toegang tot het onderwijs te verbeteren,

inbegrip van het hoger onderwijs, in een inheemse taal, garant voor effectieve deelname van de Sami (inheemse nationale minderheid) Het Parlement in het maken van

beslissingen met betrekking tot dit volk, versterken van monitoring van etnische discriminatie

feiten, het verbeteren van de situatie van de Roma-kinderen; verhoging van de coördinatie

niveau van centrale en lokale overheden bij de bescherming van nationale minderheden.

De Sami (17.000) en de Roma (50.000) inwoners van Zweden uit te drukken bezorgdheid over de eerbiediging van hun rechten. Door de natieve Sami land wordt gehouden door de staat van Zweden en een groep van particuliere eigenaren,

gemeenschap conflicten werd steeds vaker. De lokale bevolking is ook bezorgd over de negatieve impact van de extractieve industrie ontwikkeling op flora en fauna van de regio, alsook op de conventionele methoden van Sami land-houden.

Vooroordelen ten aanzien van de Roma, met inbegrip van degenen die leiden een 'Europese' leven, zijn nog steeds aanwezig in Zweden zelfs onder hoogopgeleide

mensen, en dat dwingt veel vertegenwoordigers van deze nationaliteit te veranderen hun

namen en verbergen hun afkomst. Volgens een sociologische studie, de belangrijkste

problemen van de Roma-bevolking in Zweden zijn op de arbeidsmarkt en educatieve bollen. Het niveau van de werkloosheid onder de Roma bereikt

80 procent, en vaak hun kinderen niet naar school helemaal.
De Commissie rechten van de vrouw en gendergelijkheid, lokale NGO's,

Pagina 145

145

en massamedia staat de verergering van genderongelijkheid. Vrouw vertegenwoordiging in het topmanagement blijft laag (25 procent nationaal gemiddelde), het verschil in gemiddelde jaarsalaris tussen mannen en vrouwen toegenomen tot 2000 euro. Vanaf 45-jarige gemiddelde jaarinkomen van de mannen met een hoge onderwijs is 40 procent hoger dan van de vrouwen met dezelfde opleiding. De arbeidsvoorwaarden en de toegang tot onderwijs zijn strenger voor vrouwen; "seksuele slavernij" wordt vaak geregistreerd (meer dan 500 vrouwelijke slachtoffers per jaar), familie geweld (20.000 Zweedse vrouwen per jaar), seksuele intimidatie, discriminatie van zwangere vrouwen en immigranten. In 2009-2012, slechts 7 van 119 geïnitieerd strafzaken van mensenhandel werden verklaard op. Volgens de conclusies van het VN-Comite voor de Rechten van de Kind (CRC), Zweden is te liberaal over de uitvoering van de bepalingen van het Facultatief Protocol bij het Verdrag inzake de rechten van het kind inzake de verkoop van kinderen, kinderprostitutie en kinderpornografie. Er zijn vermoedens op 116 gevallen van de verkoop van kinderen in Zweden in 2009-2011, met inbegrip van 137 naar behoren gedocumenteerde gevallen, 77 waarvan door de verkoop van kinderen ten behoeve van seksuele uitbuiting. Slechts twee van de 68 gevallen van mensenhandel gemeld aan de politie verklaard op. Corruptie van minderjarigen via internet vrij frequent in Zweden. Volgens massamedia, zijn de Zweden herhaaldelijk gevangen in het kopen van baby seksuele diensten in andere landen via Internet. Er is een stabiele stijging van het aantal beroepen op de politie inzake mishandeling van het kind: in 1995 - 500, in 2011 - meer 2.500. Ondanks de kritiek van het VN-Comite inzake de Rechten van het Kind (CRC) en het VN-Comite tegen foltering (CAT), de praktijk van de isolatie kinderen gearresteerd of in bewaring groeit (meer dan 3.000 mensen in 2011), vergezeld van weerzinwekkende omstandigheden en schendingen van de rechten, een langdurig periode van onderzoek van misdaden tegen kinderen (meer dan een jaar meer dan normaal 90 dagen), alsmede uitzetting van gezinnen met kinderen voor

Pagina 146

146

niet betalen (meer dan 3.500 kinderen sinds 2007, toen de minister van

Kinderen en ouderen M. Larsson beloofd om gedwongen uitzetting van stoppen gezinnen met kinderen).

Mensenrechtenactivisten riep de Zweedse regering voor meer effectieve uitvoering in de nationale wetgeving van de belangrijkste bepalingen van de

genoemd Verdrag en Protocol bij het op de verkoop van kinderen, kinderprostitutie prostitutie en kinderpornografie. De noodzaak in meer duidelijke afstemming van werk van de rechtshandhaving en de gerechtelijke instanties in het kader van preventie en

tegenactie naar handel in minderjarigen wordt onderstreept.

Zweedse bedrijven niet altijd rekening met de rechten van de plaatselijke bevolking,

waaronder kinderen en vrouwen, in hun activiteit, prioriteren commerciële voordelen. Onder de bekende voorbeelden - retoucheren van vrouwen foto's in IKEA catalogi in Saoedi-Arabië, erbarmelijke omstandigheden voor de fabrieksarbeiders van

het Zweedse bedrijf Hennes & Mauritz in Bangladesh, de samenwerking van de staat telecombedrijf TeliaSonera met speciale diensten in post-Sovjet-landen, in het bijzonder, met het doel van tikken en vervolgen de oppositie. Grote Zweedse toeristische bedrijven zou niet ondertekenen van de VN WTO

Gedragscodes ter bescherming van kinderen tegen seksuele uitbuiting in de reis-en Toerisme.

Zweedse professionele organisatie "Gemeenschap van Advocaten", stelt de "Zeer zorgwekkend" situatie met toegang van advocaten tot veroordeelden. Het is benadrukt dat penitentiaire inrichtingen van plan om de tijd aanzienlijk te verminderen

aan advocaten toegewezen aan gevangenen te praten, te beperken alleen maar om werktijden. In een

aantal gevallen dient een jurist aan te melden voor een gesprek met zijn cliënt op voorhand.

Toonaangevende Zweedse advocaten delen aanspraken op het Zweedse rechtssysteem van de

oprichter van *WikiLeaks* J.Assange. In het bijzonder, Zweden is een van de weinige landen

waarbij het tijdstip waarop de verdachte, die zelfs is aangeklaagd kan worden gebracht onder

terughoudendheid en in bewaring onder petitie de officier van justitie, zonder de rechter

besluit (vaak enkele jaren voor het onderzoek), is niet geregeld.

Bescherming ontdekte schendingen van de Zweedse wet op de persoonsgegevens (die verbiedt verzamelen, registreren, opslaan, verwerken en verspreiden van gegevens op etnische afkomst, politieke opvattingen en de activiteit, religieuze en filosofische overtuigingen, gezondheid, enz.). De politie register verdachten en criminelen op religieuze en nationale basis; [Radio Sweden \(Sveriges Radio \)](#) registreert de standpunten van luisteraars en gegevens over hun politieke geaardheid, religieuze overtuiging, ziektes, leeftijd, enz. In mei 2013, Nordea State Bank (vroeger Nordbanken) werd blootgesteld in gelijkaardige misbruiken: in 1970-jaren 1990 maakte het "zwarte lijsten" van de burgers, 2.000 mensen. Het publiek is nog steeds bezig met het FRA wet (FRA-lagen) - een [Zweedse](#) wetgevingspakket dat de National Defense Radio Establishment machtigt onder het [ministerie van Defensie](#) om een verzoek van bepaalde overheidsinstanties (en onder de toestemming van de Defense Intelligence Hof en in nauw contact met [Statens inspektion av försvarsunderrättelseverksamheten](#) - SIUN (State Defense Intelligence Inspectie) en de FRA Raad op persoonlijke immuniteit) te warrantlessly alle telefoon-en internetverkeer onderscheppen die kruist afluisteren Grenzen van Zweden. In juni 2013, SIUN berispt FRA voor de tweede keer voor het opslaan van gevoelige informatie over personen. De lokale NGO Centrum för Rättvisa - CFR (Center for Justice) ingediend om een zaak voor de tegenstrijdigheid van de EVRM deze wet aan de fundamentele rechten en vrijheden van de burgers.

Estland

De situatie van de mensenrechten in Estland blijft alarmerend en er is nog geen onafhankelijke instelling de mensenrechten om deze situatie te volgen. Veel deskundigen en ook die van de Estse Human Rights Centre hebben gepleit voor een dergelijke instelling die ook adviezen over de conformiteit van zou voorbereiden bepaalde rechtshandelingen en acties van de autoriteiten met internationale verdragen en aanbevelingen doen over de uitvoering van de eisen die voortvloeien uit ze. Estland heeft ook nagelaten een nationale strategie ter bescherming van mens ontwikkelen rechten.

De kwestie van de staatloosheid van de Russisch-sprekende bevolking volhardt in Estland met de zogenaamde 'niet-burgers' vormen ongeveer 7 procent

van de totale bevolking. Estland is nog steeds traag in de uitvoering van haar naturalisatie programma. Het is niet de aanbevelingen van relevante internationale aangenomen organisaties, waaronder die met betrekking tot eenvoudiger naturalisatieprocedure voor de ouderen permanent woonachtig in Estland.

Nils Muižnieks, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, Inclusief de kwestie van de staatloosheid in zijn verslag gepubliceerd op 20 juni, 2013.

De commissaris merkte een steeds zichtbaarder sociale en economische kloof tussen etnische Esten en nationale minderheden, in het bijzonder, de Russisch-sprekende minderheid. Non-titularis onderdanen (volgens gegeven statistieken, de De grootste groep is 320.000 Russen en de tweede grootste is 12.000 Wit-Russen) zijn opzettelijk in ongunstige omstandigheden geplaatst in termen van werkgelegenheid en salarissen en zijn het meest gevoelig voor armoede.

Nils Muižnieks mening dat de afgelopen jaren een aanzienlijke hebben gezien groei van de werkloosheid onder etnische minderheden die nu bijna twee keer hoger dan onder etnische Esten (15,3 procent versus 7,8 procent in 2012, respectievelijk). Het rapport stelt dat de sociale en economische ongelijkheid heeft

149

een regionale dimensie en is bijzonder uitgesproken in het noord-oostelijke deel van Estland waar Russisch-sprekende bevolking vormt de meerderheid. Bovendien de arbeidsparticipatie voor Russisch-sprekende jongeren is ongeveer 42,1 procent, terwijl hetzelfde cijfer voor de Estse jongeren is slechts 29,1 procent.

Het verslag vestigt ook de aandacht op het feit dat etnische minderheden over het algemeen bezig met sectoren met een laag inkomen, terwijl de meeste titulaire onderdanen werken in witte-boorden banen.

De commissaris besteedt speciale aandacht aan de al te strikte werkgelegenheid eisen in termen van de Estse taalvaardigheid, die, denkt hij, "een negatieve invloed op de voorwaarden voor de niet-titulaire naties."

In sommige gevallen, werkgevers hebben strengere normen op dit gebied dan die welke door de wet, wat resulteert in duidelijke etnische discriminatie. Het rapport herhaalt de sluiting van het Raadgevend Comité voor het Kaderverdrag inzake de Bescherming van nationale minderheden en de aanbeveling van de VN Comité voor de uitbanning van rassendiscriminatie, dat de Estse eisen taalvaardigheid moet evenredig zijn aan de rechtmatige doelstellingen zijn nagestreefd.

Volgens het EU-agentschap voor de grondrechten, 13 procent van de Russen ervaren discriminatie op het werk in 2009, terwijl Eurobarometer meldt dat 37 procent van de permanente inwoners van Estland geklaagd over wijdverbreide etnische discriminatie in 2012. De resultaten van 2011 sociologisch onderzoek over de effectiviteit van de Estse allochtone integratiebeleid toonde aan dat 20 procent van de niet-titularis respondenten was geweest onderworpen aan ongelijke behandeling. Belangrijkste aanbevelingen van de commissaris om de Estse autoriteiten waren om beslissende actie te ondernemen om belemmeringen sociale integratie van verwijderen etnische minderheden en etnische discriminatie te bestrijden; te herzien stringente werkgelegenheid eisen in termen van de Estse taalvaardigheid; aan nemen een reeks structurele maatregelen om het probleem van de werkloosheid aan te pakken en

150

sociale uitsluiting van etnische minderheden.

Hij dringt er bij de Estse autoriteiten aan Estisch verleent automatisch burgerschap aan de kinderen van "niet-burgers", dat wijziging van de vereist Estse wet op het burgerschap (voorstel van de commissaris bijna onmiddellijk werd een onderwerp van scherpe kritiek en afwijzing door hoge ambtenaren van de Estse ministerie van Binnenlandse Zaken). Nils Muižnieks meldt dat er bijna 1200 niet-burger kinderen onder de leeftijd van 15 in Estland als van January1, 2013, jaar met het totaal aantal niet-burgers bijna bereiken van 91.000 mensen (zoals van 1 april 2013) en wijst op de vertraging van de naturalisatieprocedure met slechts 469 kinderen verkrijging van het burgerschap in 2011, ten opzichte van 605 in 2011.

Discriminatie van etnische Russen in Estland als een taalkundige minderheid wordt ook beoefend door middel van acties overheid gericht op het verdrijven van de Russische taal van het onderwijssysteem.

De grootschalige inspectie van het Instituut voor Economie en Management ECOMEN (het land de enige universiteit met alle disciplines onderwezen in het Russisch)

uitgevoerd door het Estse ministerie van Onderwijs in februari-maart 2013 geopenbaard "een groot aantal tekortkomingen" in zijn werk, en Jaak AAVIKSOO, Minister van Onderwijs, stelde dat de regering moet intrekken licentie van de instelling. De minister heeft ook publiekelijk geadviseerd de ECOMEN studenten om te beginnen op zoek naar "andere universiteiten" om hun studie voort te zetten.

Het is niets waard dat alle andere herhaalde inspecties van de ECOMEN die plaats voor 20 jaar hebben genomen vonden geen ernstige problemen over het werk van de instituut. In het bijzonder, Bureau Veritas, een onafhankelijk bedrijf, voerde een reguliere inspectie van het management systeem voldoet aan de internationale normen op eind april 2013 en heeft een gunstig optie. In oktober 2012, de Estse Hoger Onderwijs Quality Agency heeft erkend dat het onderwijs op de instituut voldoet aan de geldende kwaliteitsnormen voldoen. Hanon Barabaner, rector van ECOMEN, zei dat de geconstateerde tekortkomingen

151

zijn vooral van technische gebreken die hadden kunnen worden vastgesteld op een routine-basis. Aldus

de leiding van het instituut beschouwt de stappen die door de Estse ministerie van Onderwijs politiek gemotiveerd en gericht op "de volledige vernietiging van onderwijsproces in het Russisch. "

Hetzelfde doel wordt verondersteld te zijn achter de wijzigingen van de Wet op de Prive-scholen in de derde lezing door het Estse parlement op april aangenomen 17, 2013, die de Estse gemeenten ontnemen het recht om te kiezen anders dan de Estse taal voor instructie in de prive-scholen die vast. Volgens de aangenomen amendementen, kan dit recht slechts verleend bij besluit van de regering.

Deze wijzigingen zijn grotendeels gedreven door de wens van de heersende politieke

coalitie om een einde te maken aan de activiteiten van de autoriteiten van Tallinn en Narva

op zoek naar een netwerk van private fitnesscentra gebruik Russisch als het creëren voertaal. De situatie met ECOMEN en de wijzigingen zijn een onderdeel van een openlijk discriminerende strategisch beleid van de Estse autoriteiten

gericht op de ontmanteling van de Russische taal segment van de Estse educatieve systeem.

Estland is niet aan de relevante artikelen van het Wetboek van Strafrecht te brengen (Artikel 151 op hate speech) in overeenstemming met de EU-kaderbesluit 2008/913 voor het zesde jaar, als de wetgeving van het land is opzettelijk plaatsen vreemdelingenhaat, nationalisme, racisme, en latente discriminatie buiten de werkingssfeer van strafrechtelijke en administratieve vervolging.

Ook heeft Estland geen een aantal internationale instrumenten ondertekend, waaronder het Europees Verdrag inzake nationaliteit en het Europees Handvest van de

Regionale en minderheidstalen.

Bovendien, de Estse autoriteiten proberen een aantal bagatelliseren

bepalingen en de algemene geest van de Raad van Europa Framework Verdrag inzake de bescherming van nationale minderheden. Bij toetreding tot de instrument in 1996 keurde Estland een bekrachtiging wet, volgens welke alleen

Page 152

152

burgers kunnen een nationale minderheid vormen. Zo, het Verdrag geen betrekking heeft op

de burgers van andere staten permanent woonachtig in Estland noch bijna 100.000 permanente bewoners die geen nationaliteit ('niet-burgers').

Mensenrechten gemeenschap besteedt aandacht aan de werkelijke taalkundige segregatie in het Estse gevangenissen (gevangenen in eerbiedige categorieën op basis zetten

op hun Estse taalvaardigheid). Estlandse autoriteiten hebben vrijwel blokkeerde de toelating van buitenlandse vluchtelingen in het land (Slechts een positief

beslissing voor 77 verzoekschriften die zijn ingediend in de afgelopen jaren).

Asielzoekers hebben om samen te leven met illegale immigranten in een gebouw gelegen op het grondgebied van de gevangenis van Tallinn.

In het licht van dit alles, wordt ook bijzondere aandacht besteed aan de racistische opmerkingen

door Martin Helme, een bestuurslid voor de Conservatieve Volkspartij van Estland ("black, go back", "Ik wil Estland om een wit staat zijn", enz.).

Er zijn voortdurende inspanningen om verheerlijken en bestendigen het geheugen van

voormalige Waffen-SS soldaten en hun handlangers in Estland.

Op 26 februari 2013, Andrus Ansip, premier van Estland A.Ansip

hield een jaarlijkse bijeenkomst met de leden van de Estse Freedom Fighters Unie en bedankte hen voor hun werk "in het belang van het land."

In maart, de Estse Grenadier Publishing is gespecialiseerd in de nationalistische en militair-patriottische literatuur een biografie boek over gepubliceerd

Waffen-SS generaal Johannes Soodla, die de Estse politie geleid en de Omakaitse vrijwillige militaire formatie direct betrokken bij counter-insurgency operaties in de regio Leningrad en de genocide tegen de Joodse bevolking van Estland.

Op 30 maart 2013, Urmas Reinsalu, de Estse minister van Defensie, stuurde zijn groeten aan de deelnemers van de Estlandse Freedom Fighters conferentie Unie

in Tallinn, gewijd aan de 100ste verjaardag van de geboorte van Paul Maitla, Obersturmbannführer SS, die het Ridderkruis van het IJzeren Kruis ontvangen.

In zijn toespraak, de heer Reinsalu bedankte "iedereen die verzameld om eer de

Page 153

153

herinnering aan een bijzondere man. "

Op 6 juli 2013, de Estse Freedom Fighters Unie hield zijn twintigste eerste bijeenkomst. Hoewel het niet werd bijgewoond door overheidsambtenaren, de

Estse minister van Defensie stuurde ook zijn welkomstwoord aan de deelnemers.

Op 27 juli 2013, de voormalige Estse Waffen-SS legionairs hielden hun jaarlijkse bijeenkomst in Sinimäe.

Er is een groeiende kritiek op de Estse al te restrictieve immigratie regels die gericht zijn op het verkorten van de periode waarvoor buitenlander kan blijven

Estland voor educatieve en persoonlijke redenen of voor zakelijke doeleinden en het beperken van de mogelijkheden voor een dergelijk verblijf. Estse vreemdelingenwet aanzienlijk

compliceert de afgifte van een verblijfsvergunning aan een vreemdeling, wiens echtgenote een

burger van Estland als de echtgenoten niet in staat zijn om te bewijzen dat ze niet kunnen bewegen om een ander land.

Er zijn geregistreerde schendingen van de rechten van gehandicapten in Estland.

Slechts 21,2 procent van de mensen met een handicap een

baan. Mensenrechtenorganisaties

wijzen erop dat er geen wet in Estland om personen met een handicap te beschermen tegen discriminatie.

MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN

VAN DE RUSSISCHE FEDERATIE

12-12-2013